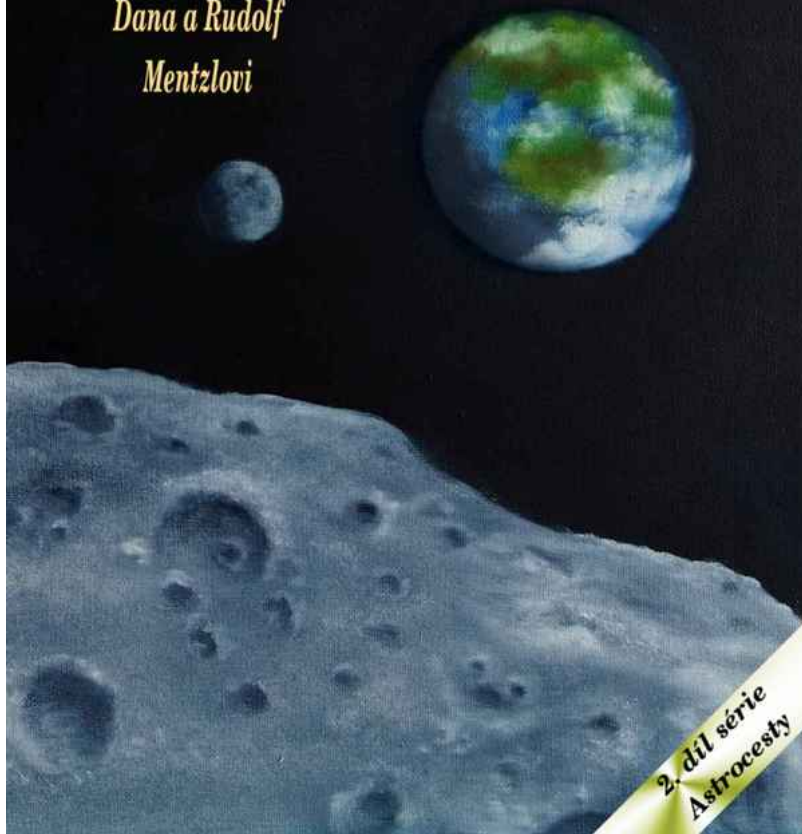

NA DOHLED CRUITHNE

*Dana a Rudolf
Mentzlovi*

*2. díl série
Astrocesty*

Na dohled Cruithne

Elias

Záblesk přišel zprava a laserový paprsek mě těsně minul. Na tu vzdálenost by byl zázrak, kdyby si našel cíl. Využil jsem krátké pauzy, než se střelec dobije pistole, a nakvap opustil nedostatečně úkryt za nosníkem. Odrazil jsem se a letěl na druhý konec nákladového prostoru. I když jsem dal do odrazu maximální sílu, neletěl jsem moc rychle. V nulové gravitaci kosmické lodi sice nemáte problémy s tíhou, ale hybnost zůstává, s tím prostě nic nenaděláte.

Trvalo věčnost, než jsem se přiblížil k vybranému cíli. Útočnickova pistole mezitím naběhla do pohotovostního režimu. Rozhodl jsem se nedat svou kůži lacino, vypálil jako první, ale minul. Za letu jsem nemohl pořádně mířit. Tím jsem se stal snadnou a hlavně bezbrannou kořistí. Utrhl jsem zrak od ochromujícího pohledu do optiky namířené zbraně a zoufale se rozhlédl kolem sebe. Půl metru ode mne odpočíval přepravní kontejner, dost místa na bezpečný úkryt. Stejně, jako by byl daleko půl kilometru. Pokousím se zachytit některého z úchytů nohou, občas se některého dotknou, ale chodidlo v pevné botě je příliš neohrabané. Za chvíli kontejner minu, další šance úkrytu byl můj původní cíl u stěny přepravního prostoru. Při téhle rychlosti nekonečně daleko. Střelec si dával na čas. Věděl, že nemohu nic dělat, míření věnoval maximální péči.

Vystřel přišel jen o zlomek sekundy později, než mne čísi ruka táhla do bezpečí stínu za kontejnerem.

„Kam spěcháš, Elias, zastav se taky na kus řeči.“

„Alane! Chvála bohu. Myslím jsem, že už tě taky dostali.“

„No, na to, že hraju laser game poprvé, tak si nevedu špatně, co říkáš?“

„Za chvíli to odtroubíme, už jsem grogy.“

„To mi povídej,“ bezmála ždímám z trička litry potu. „Ale ještě tu máme rest,“ neočekávaně vyhlédnu zpoza úkrytu, zamírím, pálim a honem se zase ukrývám. „Viš co, Alane? Budeme muset vymyslet nějakou mlhu nebo čoud, aby bylo ty paprsky vidět. Já vůbec neviděl, kam jsem páčil. Práce pro chemika,“ mrkl jsem na něj.

Opatrně jsem vyhlédl, protivník se poněkud posunul vpravo, nejspíš se chystal k výpadu. „Je přesně tímhle směrem,“ máchl jsem rukou někam za kontejner.

Alan se na mne vyčerpaně podíval. „Že tě to ještě baví.“

„Viš, kdo to je? Krempner!“

V Alanovi se uvolnila nějaká pružina. „Ten vůl!“ vyskočil a v letu bez dlouhého míření vypálil.

Na poslední chvíli ho chytám za opasek a stahuji zpět. „Abys nám neulít!“ Sám mám ale co dělat, abych se udržel a neuletěl s ním. Dostávám se nad úroveň kontejneru, věnuji bitevní scéně krátký pohled. Kontrolky na Krempnerově rameni signalizují plný zásah.

„Lepší?“ otázal jsem se Alana s účastí. To, co neopětovaně cítí k Jessice, je jen jedna strana jeho trápení. Kdyby se k ní Krempner choval slušně, snad by jí ho i přál.

„Jenom trochu... jo a mám návrh na další vylepšení hry.“

„Taky mě to napadlo, ale to asi nepůjde, na palubní laser zapomeň.“

Chvilí se zdálo, že se mu představa Krempnera smažičko se pod pořádným paprskem zamlouvá, ale jen se uchechtl. „Co takhle propojit lasery a vesty bezdrátově s počítačem, že by se daly registrovat zásahy... udělala by se statistika, vyhodnocení nejlepších střelců...“

Bzučák zatroubil konec hry, z úkrytů vylézají unavení, popocení, ale spokojení hráči. Halas slíli.

„Dobřej nápad,“ plácí jsem Alana do ramene. „Probereme to s Alfrédem... Koukej, tomuhle se říká princip hrdla láhve,“ ukázal jsem na spolužáky, jak se snaží všichni najednou protáhnout dvěma na chodbu. Strkají se, když do sebe dva narazí, letí každý do opačnou stranu.

„Počkáme, až ty poplašáči vylezou,“ mnil se svým obvyklým klidem Alan.

Souhlasil jsem, ta minuta se vydržet dá, i když bych už rád vypadal z temného prostoru na chodbu do slunečního světla.

Žlutavá záře na chodbě oslňovala, násobila se odrazem na lesklých stěnách. To znamená, že na oknech jsou vytažené žaluzie, které nás ještě před nedávem chránily před škodlivým zářením. Raketa Carolus Rex v posledních dnech prolétala plazmoidem, mračnem ionizované hmoty, jaká občas vystřelují ze Slunce. Na cestě mezi Marsem a Zemí nic neobvyklého.

„Plazmoid je pryč,“ usmívá se na mě Alan. Ví, že mám radost. Když jsme proletěli smřští iontů, může loď opět navázat spojení s Marsem a budu zase mluvit s Luckou. Uvidím ji aspoň na obrazovce.

Jari

Do cely se naválil Fekete. Svobodník Ištván Fekete. Předstíraným chlapčívím se snaží zamaskovat fakt, že je jenom policajt, který byl mně a bráchovi přidělen jako hlídač. Spolu s ním se objevil Gregor, kapitán rakety Carolus Rex. Zůstal skromně u dveří pro případ, že by Fekete potřeboval jeho pomoc.

Já a Jari jsme byli otrávení z nečinnosti v cele, nemuseli se nás bát. Ani nadcházející rozhovor mi nedokázal vlit energii do žil, naopak mě vyčerpal několik dní předem.

„Máte štěstí,“ tvářil se shovívavě Fekete. „Je po bouřce, bude možné navázat spojení s Marsem. Maminka se už na vás určitě těší.“

Nejradši bych ho praštil do ksichtu. Nejsem žádný dítě, který potřebuje maminku. Jako nezletilý mám nárok na jeden rozhovor týdně a nejsem z toho odvázaný. Plazmova bouřka mi přišla vhod. Nerad poslouchám nářky a vzdychání. Jari s mámou nemluví vůbec, nevyužívá ani ty řídké možnosti, které mu zákon dává.

„Hned to bude,“ Fekete si hraje s tlačítky našeho počítače. Chvilí trvá, než se kontakt naváže, protože signály letí na Mars asi pět minut.

Bože, co budu říkat? Život je jak špatný vtíp. Raketou jsem letěl poprvé jako malý kluk, když jsme se s našima a brácho Jari stěhovali na Mars. Pamatuji si, jak nás tehdy s brácho bavilo běhat po raketě a sledovat, kudy vedou různé kabely. Od té doby jsem své mládí trávil na Marsu. Není to zas taková nuda, když se umíte zabavit.

Jari se stal technikem a vymyslel, že budeme v naší tajně boudě stavět raketky a vystřelovat je. Bylo to famózní. Ale přece jen trochu samotáčelné. Když si hraje sami, není to takový pocit, jako když se podílíte s dalšími přáteli na něčem velkém a důležitém.

To jsem pochopil, když jsem začal spolupracovat s Pirátskou kotvou. Název zní možná strašidelně, ale jsou to lepší lidi, než ti, co se navenek tváří jako poctivci. Pirátská kotva bojuje za zrušení autorských práv, stejně jako různé pirátské strany. Autorská práva totiž neslouží spravedlivě zájmům autorů, ale je to jen záminka, jak vysávat z lidí peníze za „umění“, které ty lidi ani nechťejí.

Takové svého druhu mafie ovládají různé televizní a rozhlasové kanály, pouštějí tam filmy a písničky od svých kamarádů, které nikoho nebaví, a za pomoci mazaně nastavených zákonů za to ještě vybírají tučné poplatky. A kdybyste chtěli pouštět jakoukoli hudbu veřejně, třeba v restauraci, musíte zase platit těmhle vyděračům, i kdybyste hráli třeba jen vlastní písničky.

My piráti proti těhle mizérii bojujeme a jsme na tom hůř než autorská mafie, protože nemáme skoro žádné prostředky, kdežto jim pěkně cinkají zlatáky. A taky, bohužel, shodit je na jejich straně.

Proto se Pirátská kotva rozhodla pro velkou demonstrační akci. Shodit na Zemi kometu. Aby se lidi probudili z letargie a konečně těm parazitům přiškrtili pěnížovod. Akce byla perfektně naplánovaná a krásně by se povedla, nebýt jedné bandy užitečných idiotů, která mě a Jariho odhalila.

Ještě si ty dětičky naivní myslí, kdovíjaký nejsou hrdinové. Je to hlavně jistý Alan a Eliás, pitomci prvního řádu. Je jim kolem patnácti, asi jako mně, a zatím přes všechny študie rozumu moc nepobrali. Osud tomu chtěl, že se jejich třída i s profesorkou právě vrací ze školního výletu z Marsu na Zemi a já s bráchou létáme ve stejné raketě Carolus Rex. My dva jako vězni k soudu, kdežto oni se klidně procházejí po chodbě a pokřikují na sebe.

Někdy mám na ně strašný vztek. Někdy mám vztek i na Jessiku, což je jejich spolužačka, pěkná kočka, chodil jsem s ní a kvůli ní mě dopadli. Je do mě možná pořádek ještě zamilovaná. Navštívila mě na Marsu ve vězení. Tady v raketě jsem s ní ještě nemluvil, tak nějak nebyla příležitost.

Neškodilo by jí zase vidět. Aspoň bych přišel na jiné myšlenky a nehloubal pořádek, na co se mě u soudu budou ptát. Jari říká, že těm svínem nefekne vůbec nic, ať si vyšetřují, jak umí. Nepomůžeme jim ani trochu.

„Kapitáne, nemůžu navázat spojení.“ Svobodník István Fekete si neví rady.

Gregor se nehnul od dveří a podezíravě nás přejel pohledem. Nešel Feketemu koukat přes rameno, na to je dost chytrý. „Zkusíme se spojit z můstku. Pak uvidíme.“

Vim dobře, že my dva jsme s počítačem nic neprovedli. Asi technická porucha. Ne že by se mi nelíbilo, kdyby kvůli ní plánovaný rozhovor odpadl.

Betty

Nestává se často, aby pasažéři chodili s žádostmi k nám na můstek. Povytáhla jsem obočí.

„Dobrý den,“ začal nesměle Eliás. „Alfé, mohl bych dostat nové heslo? Nemůžu se spojit s Marsem.“

Alf doklepal slovo, sundal sluchátka a obrátil se k němu.

„To není v heslu,“ zatvářil se omluvně. „Spojení s Marsem nefunguje. Zatím jsme nenašli příčinu, asi se něco zkratovalo až venku na anténě.“

Eliás povadl a jako by hledal slova.

„Jaká byla laser game?“ zeptal se Alf.

„Perfektní,“ rozjasnil pohled a znovu zesmutněl. „Opravíte to?“

„Za pět minut,“ pokouší se zertovat Alf. „Ne, o výstupu musí rozhodnout kapitán. Musíš počkat. Taky Betty, jestli bude chtít.“ obrátil se na mě, jako bych mohla rozhodovat.

Je téměř jisté, že do vesmíru budeme vystupovat my dva s Alfem. Kapitán by neměl chodit ven a Konrád zrovna nepřekypuje ochotou brát na sebe obtížnější úkoly. Pracuje jen do výše svého platu.

Usmívám se neurčitě na Alfréda, aby nepoznal, co si myslím. Jsem ráda, že půjdeme ven spolu. On neví, že vlastně musím myslet pořádek na něj. Když jsme oba nastupovali jako nováčci na Carolus Rex, skoro jsme se neznali. Vidala jsem ho předtím občas v pilotní škole. Neznamenal pro mě nic. Nic, opravdu. Jen epizodku, na kterou jsem si občas vzpomněla.

Laser game. Šli jsme se spolužáky a se sousední třídou, béčkem. Před hrou jsme se celkem náhodně rozdělili do dvou skupin. A šlo se do arény. Střílela jsem na všechny strany a pak jsem skočila do tmavého kouta, kde se už někdo z naší skupiny schovával. Objaly mě dvě ruce a na ústech jsem ucítila vášnivý polibek. Nevěděla jsem, kdo to je. Takhle mě nikdo nelíbal, tehdy ani potom.

Tomu klukovi za chvíli došlo, že se spletl, a omluvil se. „Promiň, myslel jsem, že to je Marta.“ Zmizel ve tmě a já jsem taky utekla, ať do mě páli-li zleva zprava.

Pak jsme celá parta seděli v kavárně a nebylo pro mě těžké vykoumat, kdo to byl. S Martou se bavil černovlasý kluk, který se mi moc nelíbil, ale rozuměli si patrně moc dobře. Vidala jsem ho občas i později, až do konce školy. Alfréd.

Na Carolu Rexu bych mu v jeden z prvních dní málem vysypala, co si na něj pamatuji. Jsem ráda, že jsem to neudělala. Alfréd každou chvíli mluví o Martě a ještě víc o domu, který si spolu koupili. Jednou s Martou nakupují trubky nebo vypínače, pak to reklamují, pak obdávají řemeslníka a Marta posílá Alfrédovi fotky z průběhu praxe. Kapitán s Konrádem se někdy nechají vtáhnout a člověk by řekl, že je nic nezajímá víc než typy ventilů ústředního topení.

Jen já jsem tak hloupá, že příliš často vzpomínám na Alfrédův polibek. On už si nic nepamatuje. Tedy, mě si nepamatuje. Když děti obracejí raketu naruby a navrhla jsem nesměle uspořádat pro ně laser game, hned se nápadu chytil. „Gregore, to je báječná hra,“ lámá kapitána. „Jednou jsem takhle omylem při laser gamu dokonce políbil úplně cizí holku. No stopro hlína.“

„Ty a omylem? Jen se, Alfé, nedělej,“ zubil se kapitán, „to je nějaká vypečená hra.“

„Ale opravdu,“ naléhal Alfréd. „Je to hra úplně neškodná. Nanejvýš si někdo posvítí do oka, ale s těmi lasery, co se používají, žádné zdravotní následky nehrozí.“ Konrád přisvědčoval a já jen klopla oči do stolu.

„Tak když zdravotní následky nehrozí...“ vzdal se pod nátlakem kapitán, „udělej jim ty pistoly, než nám zbourají raketu pod nohama.“

„Betty, nějak ses nám zasnala,“ mluví ke mně známý hlas. Kapitán je tady. „Zítra, slyšíš, šli byste s Alfem podívat se na tu anténu, ano? Už to máte napsáno v plánu dne.“

Betty

Ukazatel tlaku vzduchu klesl na nulu, dveře přechodové komory se vysunuly a před námi se otevřel pohled do volného prostoru. V takových chvílích vím, že jsem se při volbě povolání rozhodla správně. Hvězdné nebe made mnou i pode mnou, všude kolem. Slunce v dále, stejně velké jako při pohledu ze Země, ale bodavější, netlumené atmosférou. Sama Země jako modrá hvězdička. Alf taky mlčí.

„Jste tam?“ ozývá se Gregor z vysílačky.

„Právě vycházíme ven,“ hlásím.

Přebírám lano zakončené karabinou, které mi Alf podává, a zaklesávám za opasek. Při rutinní práci jsme tak sehraní, že se nezdržujeme předepsanými povely a výzvami. Všechno děláme automaticky. Když potřebuji lano, strčí mi ho do ruky a já mu podám šroubovák dřív, než ho napadne, že by se mu hodil.

Pomalou ručkujeme podél lodi. Já břichem k trupu, on bokem, aby se řádně pokochal vesmírem. Jednou mi říkal, že si při výstupech do vesmíru snaží užít výhled a vřít si jej do paměti.

„Kontrola laboratoře pouze vizuální, zevrubnou uděláme těsně před vypuštěním,“ připomíná Gregor první bod naplánovaného harmonogramu prací.

Sluneční laboratoř pije Gregorovi krev už od začátku. Je to nevyzkoušená novinka, převážet laboratoře nákladní lodí. Problémů máme dost i bez ní. Původně měla letět raketoplánem po vlastní ose, ale když seškrtali peníze, aby vůbec mohli zaplatit tak komplikovaný mimořádný let Carola Rexe, začali řvat fyzici na Lagrangii, že další přelitost vysadit laboratoř na Cruithne bude až za rok... náklady na skladování... no, nakonec se dohodli, že zpáteční cesta Carola by se s trochou dobré vůle dala přizpůsobit a laboratoř vysadit. Cesta se prodlouží, ale ne o moc. Optimální trajektorii stejně dodržel nemohou a z těch špatných vybrali jen trošku jinou.

„Sítí přiléhá,“ hlásí Alf, „žádné viditelné defekty, oka sedí v úchytech...“

Laboratoř je usazena do lehké konstrukce, která je k trupu lodi uchycena odpalovacími nýty. Přesto ještě musí být zajištěna pružnou sítí. Tu je před odpálením nýtů třeba sundat.

„V pořádku, přesuňte se k anténě,“ Gregor nechce nic úspěchat, přesto v jeho hlase cítím netrpělivost.

„Mám ještě zkontrolovat manželů?“ míším se mezi ty dva. „Kdyby tam byla netěsnost...“

Některé přístroje ve Sluneční laboratoři vyžadují pravidelnou kontrolu. Proto přiléhá svou přechodovou komorou k jednomu menším dveřím nákladového prostoru Carola Rexe, aby se dalo přecházet. Volný prostor mezi dveřmi je utěsněn gumovou manželou. Zvenčí je špatně přístupná, ale v podmínkách máme předepsané pravidelné kontroly, tak se nedá nic dělat.

„Hermetičnost prověříme později zevnitř,“ nedá se Gregor přesvědčit. „Specifikace to dovoluje.“

Neprů se, aspoň budeme dřív hotovi. Před vypuštěním laboratoře na Cruithne je nařízena ještě generální prohlídka, tak proč se namáhat už teď, zvlášť když nás čeká ještě jeden úkol, obnovit spojení s Marsem.

„Tak co s tím je,“ bručí Alf, když dorazí k anténě. Chytně za talíř paraboly a lehce zacloumá, jako by očekával, že je závada mechanického charakteru. Samozřejmě, že se nic nestalo. Naštěstí. Montáž směrové antény musí být podstatně masivnější, než aby se s ní dalo ručně otáčet.

„Servo bude v háji, jako vždycky.“

Alf chvíli neodpovídal, jak se soustředil na otevření krycího panelu. V rukavici skafandru to jde obtížně.

„To by nahlásila už diagnostika, co myslíš, Gregore?“ ozval se konečně, když víko odskočilo.

„Taky bych řekl,“ připojil se Gregor na Alfovu stranu. Chlapi prostě budou držet spolu, s tím nic nenadělam. „Prověř předzesilovač,“ dodal po chvíli.

Alf neodpovídal, soustředěně sledoval blikající rej kontrolék. Snažila jsem se pochopit, co ho tak zaujalo.

„Jestli se dostal náboj plazmoidu na předzesilovač, tak ho i usmazil...“ vysvětloval Gregor téměř otcovsky.

„Jak by se náboj dostal až k zesilovači! To by musel projít tolikerym stíněním...“ lezlo ze mne pomalu. Velkou část myslí mi blokovalo sledování kontrolék. „Vždycky to bylo servo. Dokud se ho nenaučí stínit, tak to ta jeho řídící elektronika prostě neunes...“

Nedověkla jsem. Blikání kontrolék samozřejmě lidský mozek nedokáže analyzovat, ale po pár letech praxe už tak zhruba víte, jak má vypadat normál a jak se projevuje která porucha. Došlo nám to s Alfem téměř ve stejnou chvíli.

„Diagnostika je v čudu,“ formuloval Alf myšlenku jako první. „Vyměním desku. Gregore, vypni napájení, ať ji nešlusnu.“

„Ok, připravte se na ztrátu spojení. Vypínám za tři, dva, jedna, teď,“ odpočítal Gregor a retranslace umlkla.

„Konečně bez dozoru.“ neodpustil si Alf a dal se do práce. Není to obtížné, jen vytočit pár šroubků, vymout starou desku a nahradit ji novou. Práce na minutu, když nemáte ruku v neohobné rukavici.

Chvilí pracuje mlčky. Nepotřebuje nic říkat, speciální klíč mu vkládám bez řečí přímo do plané přesně ve chvíli, kdy ho potřebuje. Pak přeče jen ticho poruší.

„Teď si, Betty, můžeme něco říct soukromě.“

Něco se ve mně zarazí. Ani se nepotřebuji dívat na displej životních funkcí, abych poznala, že mi stoupil krevní tlak a snížila se hloubka dechu. Nevidím mu dobře do obličeje. Aníž bych chtěla, představuji si, že se na mě dlouze zahledí a zašeptá...

„Misku!“

Rychle vyndávám z brašny magnetickou misku a zachytávám podávané šroubky. Neposlušná podložka se vydala vlastní cestou, automaticky ji přiřenu rukou. Alf nasazuje náhradní desku s lesklými klikyháky tištěných spojů.

„Víš co, Betty? Tohle jsem ti chtěl říct. Abych dětem pořad nemusel spravovat ty laserové pistolky, dal jsem Eliasovi a Alanovi právo na vstup do skladu náhradních dílů. Takže kdybys je tam viděla, je to v pořádku, ano? Kapitánovi jsem nic neříkal, ať se zbytečně neznerovozňuje.“

„Jasně, rozumím.“ Tohle tajemství, Alfí, unesu snadno...

Alf blíkl laserovou světelnou směrem k velitelskému můstku, aby Gregor zapnul napájení. „Deska vyměněna,“ hlásí. „Zkus diagnostiku.“

„Ok, zapínám, chvilku to potrvá.“ promluvil kapitán.

Ani nečekám, co mi poví, ruka už šátrá v brašně. Náhradní jednotku mám v ruce chvíli před tím, než se kapitán ozve.

„Tak odešlo servo, kdo by to byl čekal!“ slyším Gregorův udivený hlas. A ještě něco slyším. Kapitán nezná Alfa tak dobře jako já, neví, co znamená to jeho sotva slyšitelné, v krátkých intervalech se opakující popotahování nosem. Takhle on se směje pod fousy. Tentokrát mu to vydrželo po celou dobu výměny serva.

„Gregore, spusť autosearch, prosím.“

Chvilka napětí, a už se anténa pohybuje a natáčí do různých stran. Amplituda výkyvů se stále zmenšuje, až parabola ustrne v jediném pevném směru. Signál z Marsu je zachycen. Z Gregorova hlasu, obvykle vážného, zní veselost.

„To mám radost už kvůli Eliasovi,“ přidává se Alf. „Má na Marsu děvče. Betty, víš, co to je, taková láska?“

Ve skafandru se dá těžko někoho nakopnout, tak se alespoň trochu zlobím, ale zároveň mi padá kámen ze srdce. Neví nic.

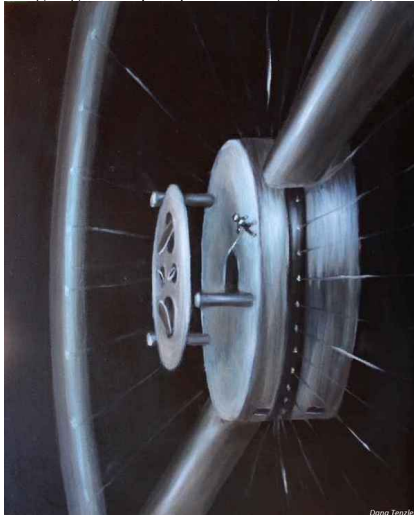
„Ještě vrátit kryt,“ napominám ho přísně.

„Počkej, kam jsem ho dal?“ Prohlédává svůj kufřík. Napjaté sekundy.

„Taďy,“ uviděla jsem součástku v kapse na jeho rameni.

„Betty, ty jsi skvělá. Máš u mě láhev šampusu.“

Obrátila jsem oči v sloup a zaostřila na nekonečno. Tam někde v dálce, na hranici viditelnosti, svítila neaptná hvězdička stanice Lagrange. Tam je nejbližší místo, kde se tady ve vesmíru dá sehnat šampus.

Dana Tenzler

Phil Feynman

„Udržba stabilizátoru laserové plošiny,“ zadrmolil jsem do mikrofonu a přiložil identifikační čip ke čtečce. Automat vyhodnotil, že oprávněni mám, archivoval mou odpověď a otevřel dveře do přechodové komory.

Budu si muset vymyslet jinou výmluvu pro výstup do volného prostoru, vytanulo mi na myslí, když jsem oblékal skafandr. A to dříve, než si někdo všimne, že za poslední měsíc je to již po sedmém. Každému je to nejspíš jedno, jinak by se už dávno ucho utrhl.

Na druhou stranu, co se může stát! Nejvýše napomenutí a to mi za tu relaxaci stojí. Kde jinde bych na tomhle kolotoči našel beztížný stav. Základna Lagrange 4 se otočí dvakrát za minutu, což vytváří odstředivé zrychlení, které směrem ke kraji roste. Na obytném prstenci je půl g, na středovém válci jen dvacetiina, ale i tu brzy rozpoznáte. Opravdová beztíže je jen uprostřed válce, na ose přečpané vědeckými přístroji.

Nezbývá, než vylézt ven na jednu z podstav válce, připoutat se a užít si pocit lehkosti. A co bych to nepříznal, užívám si i volný prostor. Připadám si jako brouk, co vylezl nábojem kola a vejrá do dálky na pneumatiku obkružující ho kolem dokola. Já také vejráám, dodnes jsem si na ten pohled nezvykl. Možná proto mne tak přitahuje. Tahle pneumatika má obvod přes šest set metrů a je ve vnitřní dutině obydlená. Namísto loukotí ji s centrálním válcem spojují lana a dva výtahy.

Zdá se mi, že já i pneumatika stojíme, a obíhají hvězdy kolem nás. Do zorného pole pomalu vplouvá Slunce. Kdyby vyplázlo jazyk, bude olizovat okraj pneumatiky. Otáčím se šedesát stupňů nalevo, hledám jen chvíli. Jasná modrá hvězda je zřetelně vidět. Někdy si musím vzít dalekohled, chtěl bych ji pozorovat jako srpek. Možná bych rozeznal nějaké pevniny. Asi s Evropou určitě.

A je to tu, to, proč jsem přišel. Splyvám s vesmírem, jsem tu jen já, Země a Slunce. Máme k sobě všichni stejně daleko. Nebo blízko. Obojí vnímám najednou. Čas je jen dalším rozměrem prostoru, netřeba doktorát z relativity, cítím to celým tělem. Nespím, všechny podněty naplno vnímám, a přece je můj stav podobný snu, propadám se do transu.

Nevýhoda skafandru je, že se nedá odmítnout příchozí hovor. Na displeji pod hledím přilby dvakrát zablikalo Amarové jméno a hovor se automaticky propojil.

„Hm,“ bručím.

„Phile?“

„No, tady. Při trubce.“

„Neruším?“

Jen zasyčím.

„Ty jsi zas relaxoval, vid? Počítáš se zítřkem? Měli bychom probrat detaily.“

Pomalou se zase dostávám do reality. Jak bych mohl na zítřek zapomenout! Proto teď relaxuji, zítra se bude musím dostat všeho. Zítra se rozhodne o pořadí. A kdo bude na startu první, ten ponese na svém letounu nejdražší reklamu.

„Jak to u vás dole vypadá?“ ptám se. Ve světě s umělou gravitací, jako třeba tady na Lagrangi, dostávají pojmy nahore a dole trochu jiný obsah. Nahore znamená vlastně ve středu stanice a dole, to je tam, kam by mne donesla odstředivá síla. Tedy všude kolem dokola. Adresně řečeno, v prstenci.

„Táta vyhlásil poradou před závodem.“

„Ano?“ Snažil jsem se nedat najevo, že mě zpráva netěší. Porady s Amarovým otcem obvykle trvají dost dlouho, starý pán se rád poslouchá. Při první příležitosti začne vzpomínat na přátele z mládí, které už nikdo z nás nezná, nebo vykládá historii své rodiny. Bahart Dlabolova je přímo učebnicový příklad toho, čemu se říká selfmademan. Před pětasedmdesáti lety našli na předměstí Dillí jeho otce s partou dalších bezprizorních dětí. U sebe měl pouze doklady nějaké ženy, podle které mu přidělili jméno. Na to, jak skromně začal, nashromáždil během života slušný majetek, díky kterému mohl zaplatit dětem vzdělání. Opravdové peníze se ale podařilo získat až teprve jeho synovi, Amarovu otci, Bahartovi.

Pochopil, kudy tečou potoky peněz, a našel způsob, jak je spojit do jedné velké řeky. Kosmické sporty. Jakkoli módně to heslo vypadalo, přežilo desetiletí a stále každý den přitahuje miliony diváků k placeným informačním kanálům. Díky vědeckému zprávnímu prostoru se mohlo rozrůst i naše, původně ryze vědecké pracoviště do nebylých rozměrů, o úhradě nákladů na provoz nemluvě.

„Budem řešit něco konkrétního?“ zeptal jsem se odevzdaně.

„Strategii na zítřejší závod...“ začal Amar důležitě, pak si uvědomil realitu a dodal: „Nejvíc mu teď leží v hlavě ten článek ve Space Sportu.“

Začínám nervózně přecházet. Magnetické podrážky gravitaci nenahradí, ale i to stačí, bez nich bych tu poletoval jak balónek na provázku. Přemýšlím, jak je osídlené mluvit s novináři, když druhý den můžete své žertovné tvrzení vidět v časopise v úplně jiných souvislostech. Přirovnal jsem Baharta k mroži na sluníčku a druhý den to samozřejmě zazářilo jako titulek článku o Bahartově týmu. Zbytek článku jsem zatím nečetl.

„Takže proto volám,“ pokračoval Amar, „všichni máme přijít.“

„Tak já se stavím. V kolik mám...?“ vykřikl jsem leknutím. Při své procházce jsem se dostal pár metrů od středu a uchopila mne odstředivá síla. Plocha podstavy je rovná, ale kráčíte po ní jako po kopuli, která stále více klesá. Normálně stačí se poněkud zaklonit. Jenomže, teď mne naopak odstředivá síla předklonila. Zareagoval jsem, jak mne celoživotní zkušenost naučila. Předkročil jsem. Bohužel málo, poskočil jsem poněkud svízněji a zapomněl, jak to na rotujících tělesech chodí.

„Co se děje?“ polekal se hlas ve sluchátkách.

„Coriolisova síla,“ vysvětlil jsem lakonicky, zatímco jsem se snažil nějak vyvrávorat z průsvihu a neplánovaně ujížděl dál od středu.

„Co to je?“ zajímal se Amar.

Nechal jsem ho v nevědomosti. S rostoucí vzdáleností od středu rostla i odstředivá síla a táhla mne k okraji. Obě nohy se nějak vymanily z magnetického kontaktu s podlahou. Kloužu pomalu, ale nekompromisně. Zpanikařil jsem. Na okraji se nebudu mít čeho chytit, leda bych se dostal k jednomu ze tří stabilizačních sloupů. Svým magnetickým polem vyrovnávají polohu laserové plošiny, která se vznášejí volně ve vesmíru téměř nad mou hlavou. Když se nezachytím sloupku, další zastávka bude až prstencem, o který se v lepším případě rozmáznu, v horším ho minu a...

„Tak co je to ta Coriolisova síla?“ nepřestával Amar dotírat.

Lehké škubnutí a náhlý pocit úlevy. Bezpečnostní lano, kterým jsem se podle předpisů připoutal hned u komory. Přiotráven adrenalinem se nezvlastně rozdechčám.

„No tak to nevím, no,“ uráží se Amar. „A ty bys mi to z tvých výšin nemohl vysvětlit bez hurónského posměchu, vid?“

„Najdi si to na Pansofii,“ vzpamatovávám se pomalu ze šoku. „Nebo někdy přijed' výtahem za mnou, sem do těch výšin. Uvidíš, jak tě to po cestě bude tlačít do strany. Když se na rotujícím disku pohybuješ ke středu, tak tě vždycky setrváče síly tlačí do strany.“

Pomalou vstávám, teď už pevně přilepený podrážkami k zemi, dávám pozor, aby se mnou zase nějaká síla nezamávala.

„V kolik mám teda přijít?“ vracím se k tématu.

„Dřív než za hodinu to nemá smysl.“

„Budu tam.“

„Hergot, Feynmane!“ ozvalo se ze sluchátek, ledva Amar zavěsil. „Pořád máte obsazeno. Co se vykecáváte, když je tu taková krize!“

Ani jsem nemusel shlédnout na displej. Z barvy hlasu i použitého slovníku jsem okamžitě identifikoval jeho majitele a mého chleboďárce. Takhle jsem si dnešní relax nepředstavoval. Van Dorn má zase nějakou krizi. Při poslední krizi zapomněl vydělit čtverec rychlosti dvěma a nemohl se dopočítat energie v nějakém pokusu. Podle stupně rozčilení bych to dnes šacoval na problémy s gravitační konstantou.

„Gravitační konstanta graduje!“ vypálil a čekal, až to se mnou praští.

„No, co tomu říkáte?“ pásl se na mém mlčení. „Přístroje nelžou, jak jinak byste si vysvětlil poslední hodnoty? Jak jsem to zahlédl...“

Poslouchal jsem ho jen na půl ucha. Za poslední půlrok to byl už asi třetí falešný poplach. Jeho závěry byly vždy brilantní, ale velice rád zapomínal, že přístroje pracují na hranicích soubodných technologických možností a ne všechna měření se dají brát za bernou minci. Proto jsem tu já, aubch pak dohledal, kde se stala chyba.

...takže buď graduje gravitační konstanta, nebo máme sluneční soustavu plnou temné hmoty. Což by byl sice objev také zásadní, ale v takovém množství by se musela projevit už dřív...“

Profesor byl posedlý temnou hmotou a temnou energií. I v oficiálních kruzích se mu přezdívalo Dart Vejdr, což on samozřejmě velmi dobře věděl, ale nevadilo mu to. Svým způsobem mu to lichotilo. Kolegové si z něj utahují již od jeho průlomové práce před téměř čtyřiceti lety. Do širšího povědomí se ale dostal až nyní, rok po udělení Nobelovy ceny. Všichni věděli, že ji dostal za temnou hmotu, ale oficiální znění bylo „Za rozvoj strunové tensodynamiky a celoživotní dílo“. Odpůrci jeho myšlenek brali jeho závěry nejvýše jako dobrou početní pomůcku, která neodpovídá fyzikální realitě.

Jenomže, profesor své závěry jako pouhou pomůcku nebral, vypracoval projekt s cílem zjistit o temné hmotě co nejvíce a doufal, že naměřené hodnoty budou v souladu s jeho předpověďmi.

V Lagrangeových libračních bodech soustavy Slunce-Země vybudoval citlivý detektor gravitačních vln, protože ty byly jedním z mála projevů temné hmoty. Na jednu z těchto stanic se přestěhoval. Mohl by sice stejně dobrá data získat i na Zemi, ale to by musel čekat dalších osm minut, což považoval za neúnosné.

Zaclonil jsem si rukou Slunce, aby mne neoslňovalo, znovu našel Zemi a pomyslně rozpůlil úhel mezi těmito tělesy. Chvilku jsem pátral, až jsem zahlédl nenápadnou zelenou hvězdičku. Hvězdy zelené nejsou, musel to být odlesk laseru na Lagrange pětce. O šedesát stupňů vpravo to samé, na Lagrange trojce také svítí laser.

Laserové paprsky našich tří stanic tvoří obrovský rovnostranný trojúhelník o straně čtvrt miliardy kilometrů. Součet úhlů v tomto trojúhelníku je trochu menší než 180°. Naše Slunce svou gravitací poněkud, sice hodně málo, ale přece jen trochu, zakřivuje prostor. No a občas se stane, že se velikost zakřivení trochu změní, důkaz, že prošla gravitační vlna.

Za normálních okolností bych laser samozřejmě vůbec neviděl. To, že paprsek vidím, může mít jediný důvod - laser se přepnul do vyhledávacího režimu. Mnohonásobně zvýšil výkon a paprsek rozostřil. Až se ztracené spojení znovu naváže, opět pomalu zaostří a polohu upřesní.

Otázka je, proč k přerušení spojení došlo. Podle toho, že svítí Lagrange trojka i pětka, se dá usuzovat na chybu na naší stanici. Otáčím se zpět k ose rotace a zvedám hlavu. Tři metry nade mnou se vznáší laserová plošina. Ne, neotáčí se, to je jen zdání. Otáčíme se my, ona musí být vůči svým protějškům v klidu. Proto není se základnou ničím spojená, nepočítám-li neviditelná pouta magnetických stabilizátorů. Ani ty by tam nemusely být, slouží jen k drobným korekcím rušivých vlnů.

Počínání plošiny se mi nelíbí. Magnetické stabilizátory se činí, plošina se vrtí, kolíbá a stále nemůže najít tu správnou polohu. Asi i proto trvá výpadek tak dlouho.

„... no tak, co vy na to?“ vytrhl mne z přemýšlení profesor. Právě dokončil zevrubnou analýzu a čekal slova obdivu.

„Stanice měla výpadek, naměřená data za poslední minuty jsou nekorektní, nejspíš ani nepůjdou rekonstruovat.“

Chvilí bylo ticho. Už jsem se obával, že to s profesorem praštilo o zem, což by sice v poloviční gravitaci prstence nebylo takové neštěstí, ale vyčítal bych si to. Došlo mi, že to byla moje chyba.

„Jak to, výpadek?“ ozvalo se sklesle a nakvašené zárovň.

„Těžko říct,“ lhal jsem, jak když tiskne. „Je to velice citlivé, někdy stačí k vychýlení plošiny i sluneční vln...“

Ještě chvíli jsem něco vyprávěl a snažil se co nejrychleji dostat zpět. Alespoň k ose stanice, kde již nemohly mě magnetické podrážky ani ten balet, co jsem tu s nimi předváděl, ovlivňovat detektory stabilizátorů plošiny.

Alan

„A proč na pár dní v Lagrange nezakotvíme, když už budeme tak blízko?“ vyhrkl Elias bez vyzvání. Skoro jsem se za tak hloupou otázku zastyděl. Takhle by se mohla zeptat leda tak... a nebo někdo jiný, a ne Elias. Však si také třídí génus Rafaelovič posměšně odfrkl a profesorka Cernomarov protočila panenky. U ní ovšem ani tak nešlo o znechucení nad Eliasovým ignorováním zákonů nebeské mechaniky, jako spíš o upřímný úlek nad možností, že se celá ta naše štrapce ještě protáhne.

Mne zase děsí, že se protáhne kapitánova přednáška. O Lagrangei vim všechno, co se dá na netu najít, a on nám tu vypráví úplně základy. Že v Lagrangeových bodech jsou přesně vyrovnaný gravitační síly Země a Slunce s odstředivými silami, a proto se u nich dobře udrží vesměrné stanice i náhodná tělesa, jako je planetka Cruithne. Pohlédnu směrem k Jessice, ale setkám se s majetnickým pohledem Krepnpera. To mne otrávil ještě víc, než Eliasova hloupá otázka.

Kapitán se nadechl. Takhle si svou přednášku o kvaziměsících Cruithne nepředstavoval. Není zvyklý mluvit k veřejnosti, tolik si dal na přednášce záležet a teď ho někdo rozhodl dotazem. Pochtivě se snaží otázku zodpovědět. Je to jeho denní chleba, vymýšlet a schvalovat jízdní řád rakety. Jenomže část myslí mu zaměstnává přednáška, kterou se naučil skoro nazpaměť, nesmí zapomenout, kde jí přerušil.

„... a navíc, zase tak blízko nejsme,“ končí nedobrovolnou vsuvku. „Kvaziměsíc Cruithne, u kterého chceme zakotvit, není přímo v Lagrangeově bodě, ale obíhá kolem něj...“

Odněkud ze směru, kde seděl Rafaelovič, se ozvalo další odfrknutí. Přímou jsem ho sice neviděl, ale podle tlumeného bublavého zvuku, který následoval, jsem si dokázal živě představit, že nějakému nešťastníkovi vykládá, jak to kapitán hrubě zjednodušil. Tentokrát však padla šelma na šelmu.

„No, s čím prosím vás nesouhlasíte?“ rozloučil se kapitán jednou větou s původním konceptem přednášky. „Lagrangeův bod L4 se pohybuje kolem Slunce po stejné dráze, jako Země, ale je o 60 stupňů napřed. Protože jsou v něm vyrovnané gravitační a odstředivé síly, vytváří gravitační past...“

„Gravitační past!“ odfrkl si Rafaelovič do třetice.

„... kolem které obíhá Cruithne.“

„Obíhá!“

Jídlna zašuměla vlnou dušeného smíchu. Rafi kontra přednášející, kolikrát jsme to už zažili! A kdo to nezažil, ten... ten neví, jaká v Rafim dríme vašen. Chudák kapitán.

Rozhlížím se potměšlou místností. Rafi strhl pozornost na sebe, i Krepnper se otočil a přestal mi tím svým kšichtem kazit výhled na Jessiku. Cosi ji vyrušilo, otočila hlavou po směru zvuku. Dlouhé vlasy, poslušný pouček o silách odstředivých, se vznesy a na pár okamžiků zastínilo bodové světlo v protějším rohu. Svatozáří jejich vlasů, tenkých jako vrypy interferenční mřížky, se statečně prodlíraly světelné vlny. Tu se posilovaly, o půl vlnové délky vedle se tlumily. Její aura zahrála všemi barvami duhy. Chybějící

gravitace prodlužovala divadlo barev a stínů až do chvíle, kdy elastické síly jejího kosmolaku na vlasy vrátily porost do původního stavu určeného ramním česáním.

Třída se zachechtala, vrátil jsem se do reality. Diskuse mezi Rafim a kapitánem patrně dostávala grády.

„...jasně, že vzhledem ke Slunci je dráha Cruithne eliptická, ale pro pozorovatele na Zemi se jeví jako fazole...“

„Nebo ledvína,“ nezapomněl upřesnit Rafaelovič, za což byl pokárán zachmuřeným pohledem profesorky Cernanové. „Ale...“

Blbeček Krempner hned tvar té dráhy začal ve vzduchu modelovat rukama. Samozřejmě, že se tvar velice rychle změnil na křivky úplně jiného charakteru. Jedna z nich začala kopírovat povrch Jessičina těla, za což byl od dotyčně potěšen rozpuštěným plácnutím přes ruku. Třída se zachechtala podruhé.

„Viktore,“ vložila se profesorka do duelu, „myslím, že se téma už vyčerpalo.“

Rafi něco zabručel a konečně dal pokoj. Kapitán chvíli hledal konec přetřžené nitě. Nakonec se obrátil k Eliasovi:

„Nedá se nic dělat, kosmické závody na Lagrangi budeš muset sledovat z přenosu. Je to škoda, vid’?“

Elias s úsměvem krčí rameny. Věřím, že by si kosmické sporty rád zkusil. Musí to být fajn pocit vzlétnout na křídlech nebo se vznášet na bicyklu. A kdyby byl někdo takový blázen, že by mě pustil do tryskového ravenu, připadal bych si jak foton mezi galaxiemi.

Jessika otáčí hlavu svým směrem. Tentokrát hodně pomalu, povlávající vlasy jí asi zlobí. Už je natažená z profilu. Takhle jí to asi sluší nejvic, kdybych uměl kreslit rychloportréty, teď bych si jeden vystříhl.

Pohyb hlavy však neustává, naše pohledy se střetly. Slabě se pousmála. Slabě, ale vesele, v očích ji jiskří. Kdyby to tak bylo kvůli mně! Nebo raději ne, co když se mi vymývá za to neobratně vyznění na Marsu. Raději bych se neviděl.

Náhle se otáčí i Krempner. Asi mu vrtá hlavou, kam se Jessika tak dlouho dívá. Dojde mu to velice rychle. Většinou jsem viděl, že umí dělat jen hloupé obličej. Tenhle byl vyloženě zlý, rukou doplnil gesto, které jsem nepochopil, ale nic milého jistě neznamenal. Paradoxně se mi vrátila dobrá nálada. Krempner ve mně vidí nebezpečí!

„Obecně se tělesům v Lagrangeově bodě říká Trojané a tělesům v protilehlém Lagrangeově bodě Řekové,“ našel se konečně kapitán.

„Je zajímavé, že historičti Trojané byli vlastně taky Řekové,“ hučí šeptaný bas z Rafaelovičova směru.

Ze se Rafi rozčiluje. Ve vesmíru jsou hezčí věci, než Trojané a Řekové.

Jari

V cele začíná být nuda. Ne že by tu nebyla už před tím. Zkrouhli nám internet na Pansofii, online přenos a zprávy BBC, a to jen proto, že dle zákona mají i zadržení nárok na duševní pohodu; o mailu jsme si mohli leda tak nechat zdat; ve skříní jsem našel ještě nezabavené šachy, polovina pěšců chyběla. Hlavně, že mi nezapomněli zabavit sluchátka, myslí si, že bych se na nich mohl ukrýt.

Jari zachovává klid, nebo spíš jakousi netečnost. Je na pobyt v raketě zvyklý. Má za sebou několik letů jako servisní technik, i tady s Carolem Rexem. Mohl bych mu závidět, užil si víc roků na svobodě než já. Ale nejsem žádný uzlíček nervů. Svoje pocity mám pod kontrolou.

„Akorát mě utěšuje,“ vylezl Jari z kopečky s rolí papírových ručníků, „že se kapitán musí mačkat v kumbále se smětákama.“ Uchechtl se své předstávě. „Ty ho neznáš, ale když si Gregora představím, takovej estét...“

Chvilí vedl feč na toto téma. Samozřejmě, že by kapitán v žádném kumbále spát nemusel, i kdyby na palubě krásně nějaké smětáky byly. Jen narážel na skutečnost, že nám přidělili kapitánskou kajutu, nejlepší na lodi, se zvukotěsnými stěnami a vlastním termostatem. Kajuty mužstva i narychlo zřízené ubikace dětí jsou z tenkých provizorních přepážek, zvaných papundekl. I když je dost pevný, na Zemi a na Marsu je považován za low end materiál.

„...slyšel jsem, že kdysi letěl,“ pokračoval už zase z koupelny, „byl to dru... ..ni let.“ Jari nejspíš strčil ručnick do gerbidže, zasyčelo odsávání a bublavý zvuk papíru hnaného potrubím do odpadního kontejneru přehlušil část Jariho samomluvy. Snad si to uvědomil, protože znovu vylezl ven.

„Říkal jsem,“ odvíjel další útržek utěrky, „že to byl druhý zkušební let. Raketoplán pro řídké atmosféry, co teď používáme na Marsu.“ nedopověděl. Z odvinované role vylétl malý papírek a zvolna plul prostorem, dokud ho odpor vzduchu nezastavil. Nedostal se daleko, Jari po něm po chvílce váhání chňapl a začal zevrubně prohlížet.

Pomalou jsem se přesunul se k Jarimu. „Hm, cenovka.“ Ztratil jsem zájem, když mi lístek ukázal.

„No jo, co jiného,“ dal mi za pravdu a zároveň naznačil, abych sklapl. Gestu jsem porozuměl okamžitě. Nebyli jsme si jisti, zda nás neopodslouchávají. Přitočil jsem se k němu, zádával se na lístek z jeho úhlu a doufal, že nás nesledují i opticky. Naklonil lístek tak, abych ho viděl proti světlu.

Nebyla to obyčejná cenovka. Na vodotisku se rýsoval jakási papírka. Lodní kotva s okem ve tvaru ležkové lebky. Pirátská kotva. S jejích myšlenkami jsme se ztotožnili, pro ně jsme pracovali, kvůli nim nás vezou k soudu a ta nás teď nenechá v maléru. To jen její dlouhé prsty mohly zařídít, aby se lístek dostal tam, kde jsme ho nyní nalezli.

„Jo, tak abych to dopověděl s tím raketoplánem...“ pokračoval Jari pro případný odposlech.

Předstíral jsem, že poslouchám, a dival se úkosem na lístek náhodou zapomenutý na lůžku. Běžné informace, jaké se na takový lístek píše. Země původu, firma... Firma J&J. Teprve teď, když mě Jari upozornil na emblém, trkl mě název tvořený iniciálami našich křesťních jmen.

„... požadavek je požadavek, ale protože se v muzice moc neorientuji, tak tu tam nainstalovali best of Bach revival a Gregor musel celou dobu poslouchat ty jejich skřeky. Posádka se dusila smichy... dovedeš si to představit, ne?“ dotlačil Jari konečně do konce tu svojí historku.

Něco mne napadlo. „Jaks to říkal, Bach revival? Zkusím si je najít.“ Asi jsme s tím odposlechem paranoidní, ale nechtěl jsem nechat nic náhodě. Navíc, jestli se má teorie potvrdit, budeme se modlit, aby nikoho nenapadlo analyzovat naše courání po Pansofiii.

Jari mi zvědavě nahlédl přes rameno. Dal jsem vyhledat firmu J&J: papírenská firma, papírové úterky jsou jedním z jejich artiklů. Kapesníčky, ubrusky... Vída, vlastní také malou tiskárnu. To není to, co hledám. Krčím rameny.

„Koukej,“ ozve se Jari, „co vytiskli knih.“ Ukazuje významně na sáhodlouhý seznam. Dochází mi, že je něco v nepořádku. Seznam knih by byl logický u nakladatelství, ne u tiskárny. Zkusmo klikám na jednu z nich, ale nic se neděje. Odkaz je hluchý, nebo na Pansofce není heslo ještě zpracováno.

Chvilí bezmyšlenkovitě klikám na další a další, také nic. Nakonec se podívám do zdrojového textu stránky a po chvíli přece jen jedno aktivní heslo nalézám. Otvírám se mi popis jakéhosi zapomenutého díla. Dobrodružný román, klasický fantastický příběh, jaké dnes už nikdo nečte. Ostatně byla by nuda i přeloukat jen obsah, kdyby nás netrklo, že je to alegorie našich osobních zážitků.

Podívali jsme se s Jariem na sebe. Nedalo se pochybovat, že se Kotva snaží s námi navázat kontakt. Přidávat hesla na Pansofii může bez problémů každý, není nápadné, že se zde objevil obsah neexistující knihy, která nejspíš ani nikoho nezajímá. Jako autor stránky uveden Eteokles, evidentně nickname.

„Mám jim to nějak okomentovat?“ ptám se spíš formálně Jariho. Musíme dát Kotvě nějak najevo, že jsme zprávu přijali. Stačí, když vzneseme připomínku nebo text vyeditujeme.

„Dej tam, že text je pahyl, aby ho někdo rozšířil.“

Klikám, ale nic se neděje. „Nejde to, server z téhle kajuty nepustí žádnou odchozí zprávu.“

Popadl mne vztek, tak blízko a na takovém detailu to ztroskotá. Chvilí se ještě marně pokoušíme o jiné způsoby editace textu, vše se stejným výsledkem. Pročítáme text znovu a znovu, zdali nenajdeme nějaké vodítko.

„Dovoliš?“ položí ruce na klávesnici Jari. „Takhle jsme si hráli, když jsme byli malí. Alespoň to zkusím.“ Moc toho nenapsal, jediným soutiskem vybral všechny text do bloku. Pozadí změnilo barvu. Text, který byl původně napsaný bílým textem na bílém pozadí, se náhle zviditelil. Nevypadal nápadně. Jen odkaz na druhý díl.

„Tak si to přečtem, ne?“ Klíkl jsem, otevřela se další stránka s nápisem „Text s obsahem se připravuje...“. Vypnuli jsme počítač. Musíme počkat, až na Zemi zaregistrují přístup na tuto stránku a napíší nám obsah druhého dílu.

Elias

Zalezl jsem do své kóje. Člověk tady nemá chvilku klidu. Obtyně místnosti v raketě Carolus Rex jsou hodně stísněné, aby mohl být co největší nákladový prostor. Každý máme jen takovou úzkou rakev s dveřmi, kde spíme ve svislé poloze, což je v beztíživém stavu úplně stejně jako spát normálně vodorovně.

Když jsem skončil dnešní hovor s Marsem, protahovaný čekáním na příchoď signálu, napadlo mě poprvé, že můj vztah k Lucee nebyl dobrý nápad. Kdybych ji nedal najevo, že se mi líbí, nemuseli jsme se tolik zamílovat a místo tesknění bych si užíval let raketou.

Dotkl se mě nepříjemný pocit. Že bych ji přestával mít rád? Nikdy ne, slíbili jsme si, že se znovu sejdem, a mám na notebooku nastavené odpočítávání, kdy to bude. Asi za tři roky, dvětest jedenáct dní a pět minut. Prežít jednu minutu je k nesnesení v té prázdnotě tady. A stroj času ještě nebyl vynalezen, i když možná už ano... hledám na internetu a dívím se syé vlastní bláhosťovi.

Sířena se rozječela v naprosto nečekány okamžik. Ulek mne na sekundu dvě paralyzoval, pak trénink zvířetl nad emocemi. Věděl jsem, že nesmím vyrazit příliš prudce, v beztíživém stavu bych nezvládl rychlost a pomlátil se o stěny. „Žádný průsvih se nešíří tak rychle, abyste kvůli němu museli zmatkovat,“ tloukl nám do hlavy instruktor při nácviku.

Ke kyslíkovým maskám jsme doplnili s Alanem a Rafim téměř ve stejnou chvíli. Být rychlejší, nazvájem bychom se potloukli. Jekat sířeny vystřídal autoritativní, uklidňující hlas. „Požár na lodi. Nasadte kyslíkové masky. Schránky s maskami jsou umístěny v každé kajutě u dveří nebo na křížovatkách chodeb...“

Prvotní úlek ze mne definitivně spadl. Nezapomněla tolik obávaná hláška „...toto není cvičení...“

„...v krátkých časových intervalech identifikujte svou polohu přiložením dlaně na libovolný snímač otisků u kteréhokoliv vchodu...“

„Jenom cvičení,“ houkl Rafaelovič. „Ty mě zas vyděsili...“

„Opakuji, požár na lodi. Začíná napouštění prostoru ochrannou atmosférou. Ujistěte se, že vaše kyslíkové masky hermeticky přiléhají. Zkontrolujte masku souseda...“

„Náhodou, aspoň trochu zábavy a rozptýlení...“ těšil jsem třídního génia.

„No jo, ale že bych musel zrovna po obědě... Zajímalo by mě, či to byl výborný nápad...“

Zamléel se, jako vždy, když ví, že plácá nesmysly. Poplachy jsou naprosto náhodné. Naposledy nám to vysvětloval Konrád a před ním asi sto dalších, už na Gustavu Adolfa. Palubní počítač je spouští, kdy on sám uzná za vhodné, a pokud byly nejméně dvacet čtyři hodin všechny ukazatele v normálu. Pouze kapitán ho může odvolat, ačkoli ani on sám neví, kdy k němu dojde.

„Pozor, důležité upozornění. Koncentrace dusíku dosáhla kritické meze, stále nebyli lokalizováni pasažéři Jyri Nevilainen a Jari Nevilainen. Cvičení přerušeno, obnovují hladinu kyslíku.“

„A, kluci stávkujou,“ objasnil nám situaci Rafaelovič. „Dobře vědí, že o každém nezdařeném cvičení se vedou sáhodlouhé protokoly... mstí se...“

Alanovi se to nezdálo. „Co by z toho měli! Myslíš, že by jim prospělo, aby v hodnocení měli 'nespolupracují, brání výkonu spravedlnosti...' a tak všelijak?“

Pomalů jsme dorazili ke kajutě Jyriho a Jariho. Už tam byl nával.

„NezACLánějte tady,“ rozčiloval se Fekete. „Utíkejte pro kapitána. Nebo pro kohokoli z posádky. Sám se dovnit nedostanu.“

Při poplachu se automaticky odemykají zámky všech dveří. Improvizované vězení bylo však při cvičných poplachech z pravidla vyňato. Že zřejmých důvodů je šlo otevřít pouze zvenčí, a to s vědomím alespoň dvou členů posádky. Fekete už dlaně na snímač otisků přiložil, Konrád právě připlouval.

„Z cesty, pusťte mě tam!“ Po malé strankici přikládá dlaně na senzor, kontrolka zámku se rozsvítí zeleně a Fekete už rozráží dveře. V místnosti se vznáší polštáře a kusy oblečení, jedna kyslíková láhev se dýchací trubicí propleta s nějakým trikem. Druhá je zapasovaná v pootvěřeném šatním boxu, jako by ji tam někdo vztekle odhodil. U stropu přidržuje Jari u větrací mřížky bezvládnou postavou svého bratra.

Jari

Houkání sirény mne otrávil. Hned od začátku mi bylo jasné, že je to zase jen jedno z těch cvičení, jakých jsem už zažil tucty. Na druhou stranu jsem si říkal, že pro Jyriho to bude novinka, malé zpestření cesty. Velice brzy pochopil, že skutečně nebezpečí nehrozí, a počáteční úlek vystřídalo nadšení. U masek byl dříve než já a jednu mi hodil.

„Chyba, nejdrív se máš postarat o sebe,“ napomenul jsem ho. „Kdybys to nestihl, tak mně už nepomůžeš.“

Než jsem dopověděl, měl masku nasazenou, tak jsem se snažil ho dohnat.

„Jak se zapíná přívod?“

Ohlédl jsem se na něj. Co mi to povídá! Na Marsu tohle umí každý, aby to neuměl brácha, by byla vážně ostuda. Vycvičené ruce mezitím samy zapnulý přívod kyslíku i do mé masky a já rázem pochopil, co mi chtěl Jyri říct.

„Sakra, je to prázdný!“

Viditelně se lekl, ale hned zase nabyl rovnováhu. „Vždyť celkem o nic nejde, je to jen cvičení, ne? Tak si sednem a až to skončí, tak napíšeme stížnost a budem po nich rajtovat. Když...“

Nedopověděl. Reproduktor právě ohlásil napouštění prostor ochrannou atmosférou. Cvičné poplachy nesmí dojít tak daleko, aby někoho doopravdy ohrozily na životě. Jenomže, také se přišlo na to, že nikdo nikdy nenavíc nasazování masky tak pečlivě, jako když se kajuty tím dusíkem opravdu napustí.

„Nějaké hadry! Musíme ucpat ventilaci.“

Jyri na nic nečekal, začal rvát lůžkoviny a cpát je k mřížkám ventilace. Nebylo to jednoduché, přívod čerstvého vzduchu, ze kterého začal teď proudit dusík, je rozveden kolem celé stěny, které tu ze setrvačnosti říkáme strop.

„Dusík snad není jedovatý, ne?“ spíš konstatoval, než by se opravdu ptal Jyri.

„Ne, ale dýchat se také nedá.“ Neviděl jsem důvod, proč ho ještě znervózňovat detaily místní vzduchotechniky. Jestli se dobře pamatují, sklad dusíku je hned za touhle stěnou, takže atmosféra přestane být dýchací mnohem dříve.

„Sakra, to vůbec netěšni!“ rozčiloval se Jyri. Různými úpony se snažil přivázat polštáře na mřížku.

Já u podlahy měl situaci jednodušší. Mřížkami zde stará atmosféra odtékala, vzniklý podtlak těsně sám přidržoval. Nebylo se co divit, že jsem byl hotový dříve. Nedostatek kyslíku již byl citelný. Z počátku jsem se zadýchal, teď už jsem jen lupal po dechu, hlava se točila.

Ještě však není hotovo, musím pomoci Jyrimu. Otočil jsem se k němu. Bez pohnutí se vznášel u stropu. S hlavou přímo u přívodu dusíku začal pociťovat problémy mnohem dříve a ztratil vědomí. Skokem jsem byl u něj, uchopil ho pod ramena a odrazem od stropu se vrátil k podlaze, kde ještě trochu kyslíku zbylo.

Koncentrace kyslíku již byla kritická. Napadla mne poslední zoufalá možnost. Nabrat do nějakého vaku poslední zbytky vzduchu a pokusit se v něm překať. Zrakem jsem padl na polštáře u stropu. Kdybych je rozpáral a vyprázdnil povlak... dokázala by taková improvizace zastoupit dýchací vak na dostatečně dlouhou dobu?

Zbytečné úvahy, jiná možnost není. Zase se odrážím a letím ke stropu. Výskokem mé tělo spotřebovalo poslední rezervy kyslíku v buňkách. Z posledních sil sahám po polštáři a ztrácím vědomí.

•

Lehký vánek mne hladí po obličejí. To, co mne studí do tváře, je mřížka ventilace, ze které proudí čerstvý vzduch. Lapám po dechu, myšlenky se pomalu formují, není mi úplně jasné, co se stalo. Musím něco s polštářem, hmatnu pro něj a udiveně si ho prohlížím, netuším, co s ním dělat. V hlavě se mi pomalu rozsvěcí, rozhlížím se.

Jyri! No ovšem. Stále mi to moc nemyslí, bezmyšlenkovitě k němu zamířím. U podlahy je stále příliš mnoho dusíku, opět se mi zamotává hlava. Podebíráám Jyriho a rychle se odrážím nahoru ke zdroji vzduchu. Tlačím Jyriho k mřížce a přikládám ucho k hrudníku. Srdece bije. Moc se mu nechce, ale jasné ho slyším. S dechem si nejsem jistý. Budu muset začít s umělým dýcháním. Stále se na to necítím, navíc v beztlakovém stavu...

Lomoz u dveří mne přinutí k ohlednutí. Dovnitř vráží postavy. Chci na ně zakřičet, ale dýchací soustava má stále jinou prioritu, nedokážu jí poručit. Naštěstí to není potřeba. Fekete strhává z ramene vlastní kyslíkovou láhev, letí přímo k nám a přikládá masku k Jyriho obličejí. Po chvíli se začne hrudník pravidelně nadouvat a splaskávat.

„Na ošetřovnu s ním!“ organizuje Fekete záchranu.

„Beru si to na starost, Ištvané. Kluci, pomozte mi s ním,“ obrací se ten druhý, myslím, že mu říkájí Konrád, na výrostky, kteří se sem nahrnuli s nimi. „A kdo tu nemá co dělat, tak ven! To není k dýchání.“

„Co se stalo, proč jste si nenasadili masky?“ vyprovokuje mne Fekete.

Dýchání se mi pomalu vrací do normálu. „Masky?“ utrhávám se na něj. „No jo, že nás to nenapadlo, to mě v pilotní škole nenaučili.“ Vztekle Feketemu ukázu kyslíkovou láhev zaseklou mezi prádlem. „Možná jsem zrovna chyběl,“ neodpustím si jedovatost.

„Prázdná!“ podotkne Fekete udiveně, když se z ní pokusí nadechnout. „Vždyť jsem je před odletem kontroloval.“ Pohledem sklouzne k vestavěnému manometru. „No prosím, ručička je uprostřed zeleného pole.“

„Kdy byla poslední technická kontrola přístroje?“ vmisil se do hovoru právě přicházející kapitán. „Šacoval bych to na zaseklý manometr.“

„Na obou láhvičích?“

„Jsou se stejné série,“ prohlíží kapitán štítky. „Časovaná bomba. Ištvané, až se to tu zklidní, projděte prosím s Konrádem všechny kyslíkové láhve a proměřte je nezávislým manometrem. Upozorníte mne, pokud narazíte na přístroje ze stejné série.“

Rozhlédl se kolem, samozřejmě, že čumilové Konráda neposlechli a nikam nešli. „Všichni nepovolání opustí místnost, vracíme se do normálního režimu. Já se jdu spojit s dispečinkem. Chci jim položit

několik nepříjemných otázek ohledně předletové kontroly.”

Jessika

Když jsem uviděla Jyriho, jak ho nesou v bezvědomí s maskou na obličej, málem mi vytryskly slzy. Přidala jsem se k nim.

„No jo, stará láska nerezaví, vid', princezno finská,“ zasyčel posměšně Michal. Uchechtnul se, ale oči měl zlé.

„Krempner, vyhuč,“ odsekla jsem a z okolí se ozval přidušený smích. Ta hláška za poslední půlrok obdivuhodně zakořenila. Rozhlédl se. Proti takové přesile si netroufl, stáhl očásek a vyhučel. Věděla jsem, že si to ještě vypiju, ale bylo mi to v tu chvíli jedno. Vzala jsem Jyriho ruku do své a s celým průvodem jsme se pomalu přesunuli na ošetřovnu.

Konečně se Jyri probral. Chvilí jezdil očima po místnosti, po tvářích okolo, zastavil se na mně. Trochu jsem mu stiskla ruku, kterou jsem stále ještě nepustila. Usmál se.

„Tak necháme pacienta odpočinout, ne?“ začal nás vyhánět Konrád. „Já zavolám Bettinu, ženská je na ošetřovnu nejlepší.“

Podívala jsem se prosebně na Konráda. Stočil zrak k ruce, kterou jsem držela Jyriho. Koutky se mu zachvěly.

„Ty tu, Jessiko, počkáš, kdyby se mu udělalo špatně.“

Nevěřičně jsem sledovala, jak za všemi zaklaply dveře. Na zámku zablakla červená kontrolka.

„Teď, to koukám, kdyby to byl Fekete, tak by mě vyhnal a ke dveřím postavil dva pistolníky.“

Jyri zvedl třesoucí se ruce k masce. Nejspíš ztratil cit v rukou, prsty neúspěšně šátraly po sponě v marném pokusu uvolnit úpon držící masku.

„Počkej, já ti pomůžu,“ naklonila jsem se k němu blíž. Napružený a náhle uvolněný řemínek sám stáhl masku z obličeje. Skoro jsem se lekla, promodralé rty a tmavé stíny kolem očí dávaly Jyrimu vzezření záhrobní přišery.

Párkrát se zhluboka nadechl, pokusil se o úsměv. „Asi viděl, jak vypadám, a došlo mu, že bych teď neublížil ani mouše.“

„A jindy snad ano?“

Chvilí bylo ticho, pocítila jsem napětí. Něco viselo ve vzduchu. Konečně odpověděl.

„Ne, to není můj styl. Já tak házet na Zem komety, ale jinak... vždyť mě znáš.“

Rozchechtala jsme se, náhle uvolněné napětí se změnilo v úlevný smích. Vzápětí se přidal i dechopodávající Jyri. Nemohli jsme to zastavit.

„Přestaň, vždyť se udušíš,“ napomenula jsem ho, když jsem viděla, jak se mu zase nedostává vzduch. „Vypadáš jak halloweenská maska.“

Nad poslední větou se zamyslel a vyprskl znovu. Rozhýbaná bránice byla nejspíš to, co mu scházelo, pomalu se mu zase vracela barva do obličeje.

„Jsem rád, že tě zase vidím, Jessiko...“ usmál se na mne, když jsme se trochu uklidnili. „... i když je to asi naposled,“ povzdechl si.

Nevěděla jsem co říct.

„Dej mi něco na památku. Dal bych ti taky něco, ale všechno mi vzali.“

„Bestie...“ nedořekla jsem, cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy.

„To nic...“

„Nic tu nemám, ale něco vymyslím. Dokud budeš na ošetřovně, tak se k tobě nějak dostanu.“

Mechanismus zámku dveří tiše cvakl, rozsvítila se zelená kontrolka. Dveřmi proplula Betty, za ní metala očima blesky Cernanová. „Jessiko,“ sdělila mi mravízí ledovým hlasem, „můžeš jít, my už se o pacienta postaráme, ano?“

Jari

„Chci mluvit s Jyrim,“ trval jsem na svém.

„To bohužel není možné, z bezpečnostních důvodů nesmíte opustit kajutu,“ trval pro změnu Fekete zase na tom svém.

„A to je takový problém uspořádat videokonferenci?“

„Lituji, od toho tu nejsme.“

„A víte co, já vám prostě nevěřím, že je v pořádku,“ přešel jsem bezmála do fistule.

Samozřejmě, že jsem jim od začátku věřil, že ho nemohou z ošetřovny propustit kvůli posttraumatickému šoku. Jyri má mou školu. Umět sebrat ošetřovatele za zády nějaké prášky a namíchat si koktejl pro snížení tlaku, zvýšení tlaku nebo, co já vím, vyvolání horečky je základ. Kdyby se nepokusil zdržet na ošetřovně co nejdlouze a nějak využít situace, byla by to chyba.

To ovšem neznamená, že já tu zatím nemohu sehrát hysterickou etudu.

„Pane Nevilaíne,“ zaujal Fekete upjatý postoj, „oficiálně vám oznamuji, že váš bratr...“

„Mě to nezajímá,“ odstrčil jsem ho a zamířil ke dveřím, u kterých podle předpisů stál druhý člen posádky.

„Alfréde, chyt' ho,“ křikl Fekete, odrazil se od stěny a v mžiku mne dohnal.

V jednom okamžiku jsme se všichni tři ocitli v jednom bodě. Nesměl jsem dopustit, abych zůstal mezi nimi. Pevně jsem se zachytil futer dveří a vši silou přitáhl. Zamýšlené se povedlo. Z těch dvou měl pouze Fekete jakýsi bojový výevik. Když jsem se vyvlékl z jejich kleští, a oni se doslova objali, nepředstavovali na okamžik žádné nebezpečí.

Výhoda v mžiku zmizela, když jsem k Alfrédovi nešikovně přistrčil nohu. Chňapl po ní a snažil se mě přitáhnout zpět. Nalehl jsem bříchem na zvýšený práh a oběma rukama se pevně přichytil v oblasti zámku, takže to byl nakonec Alfréd, kdo se posunul.

„Okamžitě se pusťte a přestaňte klást odpor, nebo použiji násilí.“

„A co používáš teď, ty troubo,“ odpověděl jsem výsměšně.

Fekete přestal vyhrožovat, nějakým způsobem se pekulil přes Alfréda, naskočil mi na záda, pravou rukou objal můj krk, palcem a ukazovákem sevřel límeč a lehkým pohybem zápěstí mi zatlačil ohryzek. Musím přiznat, že chvat provedl s lehkostí mistra, okamžitě jsem se začal dusit.

Chvilu jsem se pokoušel toho zatraceného policajta setřást, ale brzy mi došel dech. Pustil jsem se večeři na znamení kapitulace.

„Myslím jsem, Jari, že máte víc rozumu,” zasípal udýchaně Alfréd. „Co jste tím chtěl dokázat, kam jste chtěl utéct!”

Sklopil jsem hlavu. Jednak aby bylo vidět, jak jsem zahanben, a hlavně proto, abych se přesvědčil, že to pártko, co jsem zastrčil do mechaniky elektrického zámku, není při zběžném pohledu vidět. Neprovedl jsem to přesně tak, jak popisoval Éteokles v druhém dílu románu na Pansofii, ale improvizace je povolena. Je čas kliknout si pro třetí díl.

Jyri

Myslím, že se už moc dlouho na ošetřovně neudrším. K lékům se už nedostanu tak snadno, jako v prvních hodinách zmatku kolem požárního cvičení. Zdá se, že Fekete není jen panák, velice rychle zavedl na ošetřovně režim, který mi nedovolí prakticky nic. Na druhou stranu, i on musí někdy spát, a tak každý den blokují někoho z posádky, protože mne nemohou nechat bez dozoru. To se zase nelíbí kapitánovi, takže jakmile klesnou teploty, tak pomážu.

Škoda, doufal jsem, že navážu kontakt s Jessikou. Zdá se mi, že by nedalo moc námahy přesvědčit ji k nějaké spolupráci. Pomoc zveňbí by se mohla hodit. Otázka je, jestli se ke mně může vůbec dostat. Cermanová nevypadala, že by ji chtěla v návštěvách ošetřovny podporovat.

„...já tě nechci o nicem přesvědčovat,” mávla rukou Betty. Fekete zmizel před třemi hodinami a na ni padla služba. Samozřejmě se nudila, tak jsme se dali do řeči. „Já se ptám jen ze zvědavosti, chtěla jsem pochopit, proč jsi do toho šel. Ale necháme toho, jestli ti to je nepříjemné. Ostatně, co ty a Jessika? Mohla na tobě oči nechat... co?”

„Vážně? Vim, že tu byla, ale byl jsem ještě přídušený, tak jsem si ničeho nevšiml,” lhal jsem, až se mi od pusy pašilo. Doufal jsem, že se Betty rozpovídá a něco z ní vytáhnou. „Líbí se mi, povídala pak o mně něco?”

„Pak ne, ale dnes mne zastavila, jestli by ti nemohla přinést večeři. Moc se mi nechtělo, ale nakonec jsem kývla.”

„Betty,” usmál jsem se na ni, „to je od tebe moc hezké.”

„Ale to je taky všechno, nepočítej, že vás nechám dělat nějaké nepřístojnosti,” zahrozila se smíchem. „Ani nevím, proč jsem na to kývla. Asi jsem byla nějak dobře naložená.”

A taky zvědavá, řekl jsem, samozřejmě jen v duchu, pro sebe. Nahlas jsem se jen zeptal, kdy by měla dorazit.

„No, kdy je asi večeře!” ukázala Betty na hodiny. „Kdyby nebylo všechno podle protokolu, tak by nám Fekete zase předvíčoval.”

Zasmál jsem se nahlas. Feketeho afektované rozhazování rukama bylo pověstné. „No jo, ta jeho prostná. Tím byl známý už na Marsu. To pochytíl od Voronova, když se ti dva sešli, tak vypadali jak větrná elek...”

Bzučák nad zámek dveří mne přerušil.

„Jessiko, co tě to napadlo,” pustila se do postavy za dveřmi Betty, „mělas přijít až za pět minut. Čas určený k večeři je stanoven na zvolenou, ale pevnou hodnotu. Jakákoliv svévlná odchylka od plánu je jen živným podhoubím pro zmatek, prasklinou, která může být zneužita nepřítelem.”

Jessika, nejprve zaražena přísným tónem, brzy poznala, že Betty jen parafrazuje Feketeho, a usmála se. „Když já se už nemohla dočkat,” vklouzla dovnitř a dveře se automaticky zasunuly na své místo. „A děkuju ti, Betty.”

„Ahoj,” pozdravili jsme se téměř současně.

„Můžu pacienta nakrmit?”

„To jsme si ale nedomlouvaly, dvakrát se mi to nelíbí.”

„Nějak se mi přitížilo,” zachrptěl jsem vyčerpaně. „Myslím, že se nezvládnou najist sám.”

„Šašku,” zasmála se Betty. „Ale nikde ani muk. Jestli se to Fekete dozví, tak z vás udělám čtyři malé do školky.”

Jessika s tácem pomalu připlula k mému lůžku, zastavila se až těsně u mě. „Podrž ten tác, ať nikam neuletí.”

Zarazil mne způsob, jakým mi tác podala. Neměl jsem čas uchopit ho za okraj, přirazila mi ho dnem na ruce. Nebylo to ale dno tácu, co jsem nahmátl, do rukou mne zatlačilo cosi hranatého a plochého. Naléhavě se na mne podívala.

„Tak si vyber, jako předkrm máje žluté, hlavní chod je spíš do červena...” snažila se vtípkovat, aby si Betty nevšimla, že se něco děje.

Poslepu strhávám lepicí pásku, kterou je předmět přichycen, přesunuji jej pod příkrývkou a za chvíli je pod plandavým trikem přilepený na holé kůži. Ať je to cokoli, mám určitou naději, že ho z ošetřovny propašuju.

Jessika utichla. Ted' je řada na mně. „Jsem moc rád, že ses na mne přišla podívat. Chybí mi, že si nemám s kým povídat.”

„Škoda, že si nemůžeme alespoň psát maily.”

„Z našeho počítače se nedá nic odeslat, vždyť víš...”

„No jo,” významně se odmlčela. „Kdybys tady měl aspoň ten svůj tablet, vid'? To bychom si mohli psát.”

Pomalou mi to začalo docházet. Před odletem jsem ji svěřil svůj tablet, aby ho zničila nebo alespoň odvezla pryč z Marsu. Nejspíš nejen stále existuje, dokonce se zdá, že ho mám přímo na svém břiše.

Usměvem jí dám najevo, že jsem pochopil. „No jo, to by bylo...” pomalu přidávám pár vřelých frází, ale mozek už horečně maká na něčem úplně jiném. Notebook, nebo, jak ona tomu říká, tablet, protože je hodně tenký, sám o sobě není velká výhra. Kdybych se s ním ovšem dokázal připojit na palubní počítač... Bezdrátové připojení pokrývá signálem jistě celou raketu, jenomže tímhle způsobem se z bezpečnostních důvodů nelze připojit na řízení rakety. To bych nesměl mít bráchu Jariho, abych to nevěděl.

Očima tékám po místnosti, přemýšlím. Zrak mi padne na panel řídící jednotky opatřené konektory. Úplně vpravo se krčí čoko konektor. Je to standardní rozhraní pro komunikaci se servisními moduly. Na

svém notebooku ho mám také, na Marsu jsem se přes něj připojoval na servisní počítače budov, když jsem brigádně prováděl pravidelnou kontrolu hermetičnosti. Kdyby tu byl i kabel... ale nikde ho nevidím. ... jenomže,“ pokračuji, „kdybych se bezdrátově připojil na místní síť, asi by nás hned vyhmátli...“ Zatvářila se zklamaně. „No jo, vždyť je to jedno, to já jen tak honem nevím, co říkat... Taky tě pozdravuje Hebbeltová...“ „...leďa bych měl čoko kabel a připojil se na servisní kanál...“ „...vzpomíná na tu naši bojovku v Noctis Labyrinthu...“ pokračovala ve svém žvatlání, ale viděl jsem, že zmínku o čoko kabelu zaregistrovala. „Jak jsi to říkal?“ zachechtala se. „Čoko kabel, co to má být? To se mi líbí.“ „Normální kabel, ale konektory vypadají jako tabulka čokolády. Tak jim nikdo jinak neřekne. Ani nevím, jaký mají oficiální název.“ Vidím jí na očích, že pochopila, proč jí to říkám. Zdá se, že věří tomu, že dokážu po servisním kanálu posílat maily. Ještě netuším, jak by mi mohla kabel předat, ale zdá se přiležitost naskytne. „Mládeži, budeme končit,“ ozvala se Betty. „Začínám být nervózní.“ Přitáhl jsem Jessiku blíž a dlouze ji políbil. „Tak tohle jsem jako neviděla,“ sdělila nám Betty. Hlavně že to neslyšela. Ze neslyšela, jak šeptám Jessice, ať kabel určitě sežene. „Díky, Betty, máš to u mě.“ mrkl jsem na ni, když vypustila Jessiku na chodbu. „Domluví ti schůzku s bratrem.“ Leticím stetoskopu jsem ještě uhnout stačil, ale krabičkou tonometru jsem dostal přesně mezi oči.

Alan

„Nečekala bych, že budou souhvězdí vypadat z vesmíru stejně jako ze Země,“ odrazila se Jessika směrem ke mně.

„A bych zase nečekal, že budu sám s nejhezčí holkou ze třídy v palubní observatoři Carola Rexe. S holkou, která o mě nikdy nejevila zájem, a když jsem se jí přímo vyslovil, koukala na mě, jako bych spadl z měsíce. Jenomže mě ráno zastavila na chodbě, a že prý se zajímá o astronomii a jestli bych jí jako něco neukázal. Bez přemýšlení jsem jí poslal za Rafaelovičem, protože ten ví o vesmíru bez diskuse mnohem víc než já. Podívala se na mne pohledem, který neumím dobře popsat. Bylo v něm hodně údivu, něco nevěřivosti, snad i trochu výsměchu a ještě hrst něčeho, z čeho mi došlo, že tentokrát chce mluvit vážně se mnou. Nicméně mi dala příležitost ještě změnit odpověď, a tak jsme tu téměř potmě jen já, ona a Vesmír.“

„A co jsi čekala?“

„No, když jsme teď ty miliony kilometrů daleko, tak by se to mělo nějak projevit, ne?“

Usmívá se na mě. Dělá mi problémy soustředit se na to, co říká. Snad už konečně pochopila, že Krempner je ten největší pitomec v Galaxii. On neumí mít nikoho rád. Já ano. Je to krásný pocit, rozrušuje mě a zároveň zbaví. Hlavou se mi honí milion věcí, zachraňuji ji před vesmírnými příserami, ve férověh souboji knokautuji Krempnera, přcháme spolu v únikovém modulu... Pokaždé vím, co má hrdina udělat, ale co mám říct teď, to netuším.

Něco mi zase říkala, úporně lovim z ucha, na co se vlastně ptala? „Aha, tohle. Ale vem si, že třeba Velký vůz vypadá v zimě i v létě také úplně stejně a přitom je Země pokaždé úplně jinde. Za tu dobu se posune o tři sta milionů kilometrů a taky si ničeho nevšimneš.“

Dívá se na mě, poslouchá každé slovo a přitom se ke mně nepatrně posouvuje. To dělá ten beztižný stav a zanedbatelné tření. Stačí nepatrný impuls a... měl bych honem vymyslet něco jiného než impuls síly.

„Ty to umíš tak nádherně vysvětlit, vybrala jsem si dobrého učitele... Jé, promiň, to se nedalo ubrzdit,“ drkla do mne Jessika a konečně se zastavila.

„To nic, měla jsi prostě nenulovou hybnost,“ plácnul jsem asi nevhodně. Dochází mi, že bych s ní měl mluvit jinak. Jsme tu sami, něco bych měl říct nebo udělat, co by se jí líbilo... Elias by věděl, ale přece za ním teď nepoběžím. „Vidíš, a teď pokračujeme téměř poloviční rychlostí dál. Hybnost se prostě nemůže nikam vypařit, podělili jsme se o ni,“ říkám jedinou souvislou myšlenku, která mě napadla.

„Seš roztomilej.“

„Promiň...“

„Mně se to líbí. Táhle je Orion, že jo?“ změnila k mému zklamání i úlevě téma. „Poznala jsem ho podle těch tří hvězd.“

„Jo, to je Orion, jestli vidíš takový obláček, tak to je Velká mlhovina v Orionu. Vznikají v ní nové hvězdy.“

„Kde?“

„Tam, pod pásem.“

„Nevidím, ukaž.“

Presnul jsem se za Jessiku a přes její rameno namířil rukou. „Táhle.“

Pořád neviděla, přitiskla hlavu k mé ruce a já se přitiskl k ní. Hlavy jsme měli téměř u sebe, cítil jsem její parfém.

„Už ji vidím,“ otočila se ke mně. Jak to, že jsme u sebe tak blízko? Dotýká se nosem mé tváře...

„Jessi... ko,“ ozval se od dveří hlas Hebbeltové a škvírou proniklo světlo z chodby. „Bude oběd... Držim ti místo.“

Elias

Vzdělávání je složitý proces. Zvlášť když jde o nevlastní limitu funkce. Každý brejli na graf, který profesorka Cernanová nakreslila, a přemýšlí nad smyslem toho všeho.

„To je nevlastní limita ve vlastním bodě,“ praví profesorka, „teď nevlastní limita v nevlastním bodě...“ Jessika se hlásí. „Pani profesorko, můžu si sednout dopředu? Já na to nějak špatně vidím.“

Ta že špatně vidí? Nerozumí asi ani x a y. Možná ani neví, co je tangens. Každopádně si bere svoje řížové desky a propisku s kočičí hlavičkou a jde si sednout sem k nám dopředu, vedle Alana. Abych mu ty limity nemusel večer vysvětlovat znovu.

„Alane, jak to je?“ naklání se k němu.

Alan jí ochotně ukazuje zápisky a šepetem vysvětluje. Jessika tu svou hřivu vlnitých vlasů má až v jeho obličejí, taky mu něco šeptá.

„Ticho,“ zaklepe profesorka Cermanová. Kreslí graf k limitě funkce v nevlastním bodě. To byste neřekli, jak je tohle legrační látka. Jessika se chichotá... bere Alanovi ruku a vede mu tužku po papíře...”

„Co děláš?“ brání se Alan.

„Říkal jsi donekonečna. Musíš hezky až na kraj.”

„Ale ta funkce je klesající, ne rostoucí!”

„To nevadí,“ usměje se Jessika se vši roztomilostí. „Jé, kde mám propisku?”

Tohle mi nejde do hlavy. Ona po něm normálně jede. Přemýšlím nad tím, zatímco Alan jí pomáhá hledat tu propisku s kořičkou.

Propiska je nalezena, Jessika se může dát znovu do kreslení, místo toho prohlašuje: „Já tomu vůbec nerozumím.”

„Já ti to pak vysvětlím,“ nabízí se Alan.

Profesorka na ně vrhá přísný pohled. „A nyní...” začne jako vždy, když si neví rady a přemýšlí. „...kdo jste si počítali rozšiřující příklady?”

Aha, chce Alana vyvolat. Rozšiřující příklady dostávám jako nepovinný domácí úkol pro ty, kdo se chtějí naučit víc. Je mi Alana trochu líto, když má s Jessikou takovou pěknou zábavu, a hlásím se na první příklad sám.

U druhého příkladu se hlásí Hebbelová. Ráda se předvádí, že jí baví matematika, což je však u ní víc přání než realita. „Paní profesorko, já mám jsem začátek. Dál už jsem nevěděla.”

Cermanová jí tedy nechá napsat začátek a pak jí pomalu napovídá. Hebbelová ochotně opakuje a tak si celé řešení nechá nadiktovat. Profesorka není spokojena a radí jí, aby si látku od někoho nechala vysvětlit.

Zbývá třetí příklad, na ten jsem nepřišel. Nevím jak Alan, chtěl jsem se ho zeptat o polední přestávce, ale někam zmizel.

„Poslední příklad byl trochu těžší,“ usmívá se profesorka. „Vypočítal ho někdo?”

Vrtil hlavou, že ne. Ani Alan neví, nikdo se nehlásí.

„Viktore?” obrací se profesorka na Rafaeloviče.

Jenže ten po obědě vždycky spí. „Co, kde?” ptá se sousedů. Profesorka se na něj dívá a on si prohlíží zadání a mluví si vyložené pro sebe. „Jo, to už jsem jednou počítal. Tam byla nějaká finta. Jak ono to bylo?”

Profesorka se rozhlídí po třídě. „Nikdo nespočítal?”

„Já to mám,“ zaskřehotá známý hlas. Ovšem, Krempner. Ten hajzl je celkem chytrý a něco nažene taky pilností. Triumfálně se sune před tabuli a předvádí řešení. Pozornost celé třídy ho zjevně těší.

Skřípu zuby. Tohle je chvíle, kdy byste chtěli umět celou matematiku, abyste toho blbce usadili. Alan a Jessika se dívají na tabuli, oba trochu zaraženě. Profesorka Cermanová vyslovuje pochvalu, Krempner se zubí a oči mu jiskří.

Krempner

„Vodprejskni!”

Zvedl jsem hlavu od monitoru a zamračil se. Hebbelová stála mezi dveřmi. Stěží jsem potlačil smích, když jsem viděl, jak se lekla mého vřelého uvitání. Nemá tu co otravovat, koza jedna.

Sklopil jsem zrak zpátky k příkladu. Nekonečná síť odporů. Obdoba toho, co jsme dopoledne řešili při fyzice, vede to na součet řady, ale já ji v tom nevidím. Leda by... součástky se mi před očima seskupují do logických celků... mám to! Teď jen změnit představu na skutečnou poslušnost...

„Teda, ty jsi dneska válel!”

Vzhledl jsem. Hebbí si asi můj úsměv vyložila po svém. Nejen, že nezmlizela, byla teď skoro u mne.

„Ty jsi tu ještě?” odpověděl jsem smířlivějším tónem.

„Ne vážně, když Rafi nevěděl, tak jsem myslela, že to nedá nikdo. Já to ani teď nechápu,“ naklonila se ke mně blíž. Hergot, co to t a baba na sebe naplácala, slzí z toho oči. „Tak jsem myslela, jestli bys mi to nevysvětlil. Nikdo tomu tak nerozumí, kdo ví, jestli Rafi...”

„Rafi!” neodpustil jsem si posměšné odfrknutí. „Ten jen dělá, že tomu rozumí. Koukne na řadu, řekne, že konverguje, že by se to muselo nějak spočítat a že se mu do toho nechce. A Cermanová mu to žere! Jasně, že konverguje, jinak by nám to přece nedala počítat. A vůbec,“ rozpálil jsem se už doopravdy, „nezdá se ti zvláštní, že se mu nechce, zrovna když je příklad, se kterým nikdo nehne?”

Podívala se na mne obdivně. „Ale tys pohnul! Jaks na to vůbec mohl přijít?”

No páni, ona mě snad normálně báli! No nakonec proč ne. Jessika je teď nějaká namyšlená, když se párkrát ukáží s Hebbelovou... tak proč si to trochu neozvláštnit!

„To nic není, zrovna řeším to na zítřka...” ukazují na monitor a rozvažují co dál. Chytnu ji, přitáhnu a metodou blitzkriegu dostanu, co budu chtít. Žádné okolky, rovnou na věc, dřív, než se vzpamatuje.

„Páni, to je teda fór, ukazuje na na jednu z rovnic. Dát rovnost mezi celkem a zbytkem. Jak to, že to může vůbec fungovat?” kdáká nadšeně.

Teď. Pomalu sunout ruku kolem jejího pasu. Opatrně, nedotknout se, nevyplašit, pak zprudka sevřít. Jako když se chytá mřenka. Trochu se bude mrskat a až ji to přestane bavit... Ostatně, nevypadá, že se bude mrskat dlouho. Rozrušení lovec na stezce.

„Viš, že máš hezky oči?” zaměnila náhle směr hovoru.

Ruka se rychle stahuje, kudy přišla. Tak takhle to chce, mám po náladě.

„Už jsem je viděl,“ slyším se, jak odpovídám odtazité.

„No tak, nebuď pavouk!”

„Co by tomu řekla Jessika? Myslel jsem, že jste kamarádky.”

Pořád se tvářím chladně, ale snažím se jí otázkou naznačit, že tu prostor pro manévrování stále je. Uvidím, jak se s tím děvče popasuje. Když se bude snažit, možná bych se k něčemu menšímu nechal přemluvit. Je mi jasné, že tajemství neudrží, Jessika si mě pak bude víc hledět a nekoukat po tom nemrocouchovi.

„Co by tomu říkala, nemusíme ji to říkat a navíc...” zatvářila se záhadně.

„Co navíc?” vytlétlo ze mne neuváženě. Takhle si bude myslet, že mě to zajímá.

„Nó,” protahuje, „ona tak má co říkat.”
Teď mi zatrnulo. Hlavně na sobě nenechat nic znát, tvářit se lhostejně. Ostatně, je mi to lhostejné. Jessika si může dělat co chce, takových můžu mít. Sakra, z tý Hebbeltovy to taky leze jak z chluapatý deky.

„Viděla jsem ji s Alanem v observatoři. Teda,” uchechtla se, „moc jsem toho v tý tmě neviděla, ale měli se k sobě moc hezky...”

Ještě něco zvatlala, neposlouchal jsem. Viděl jsem to před očima i bez ní. Setmělá místnost, Alanova ruka sahá po Jessice... Ne, na to on je trouba, Jessika sama útočí. Něčeho se léká, přitahuje se k němu. „Co to je, co to bylo? Slyšel jsi to taky? Já se tak lekla...” vysvětluje, své ruce kolem jeho krku, ale už je nesundává. Naopak ho objímá i nohama, v beztíži to jde tak snadno... Alanovi to konečně doklapne, objímá ji kolem pasu, nahmatává ten zip, co má Jessika vzađu na kalhotové sukni...

„No co se divíš,” kuje Hebbeltova železo, dokud je žhavé. „je to potvora...”
„Rozbiju mu hubu.” odstrkuji Hebbeltovu, až se praští o protější stěnu. Podívala se na mne ustrašeně. Praštila se asi pořádně, až zalapala po dechu. Patří jí to, nejraději bych jí vrazil ještě jednu. „Nejdřív jemu a potom jí,” vracím se k původnímu plánu.

„Michale, počkej, nechod' nikam,” zaprosila, ale tím jen přilila oheň do ohně.
„Vyrázím s ním tu kopuli, uvidíš, jak bude lapat po dechu, až se proletí vesmírem.”

Odrazila se od stěny a připlula zpět ke mně. „Nechod' nikam, zůstaň se mnou, uměla bych být lepší než Jessika.”

Natahovala ke mně ruku. Teď jsem jí vrazil jednu doopravdy.

„Táhni, nechci s tebou nic mít. Jsi šeredná. Šeredná a blbá.”

Nestarál jsem se o ni už dál. Musím vyřešit něco naléhavějšího. Už to zase vidím před sebou. Rozpaluje mne to k nepřítelosti. Rozpaluje, ale i vzrušuje. Když doběhnu včas, třeba je načapám v tom nejlepším. Pak Alanem vyrázím dveře přechodové komory. A s Jessikou... ta na to nezapomene!

Alan

Pět minut před večerkou slyším řev a bouchání. Někdo buší na dveře mé kóje.

„Kde je Jones? Vylez, ty parchante!”

Sundávám si z uší sluchátka a přemýšlím, jestli mám Krepmpnerovi otevřít. Dvakrát se mi nechce.

„Hoří, nebo co?” křičí Elias. „Mám jsi mi vrazil dveře!”

„Je tady Jones?” vyptává se Krepmpner.

„Asi už spí, co mu chceš? Tos nemohl přijít dřív?”

„Hledám Jessiku,” vrčí Krepmpner. „Jestli je tady, tak mu rozbiju hubu.”

„Krepmpner, ty ses zbláznil...” nabírá dech Elias.

V tu chvíli otvírám dveře kóje. „Co je?”

„Kde je Jessika?” Krepmpner si mě prohlíží, jako by mě chtěl zrentgenovat.

„Jak to mám vědět, copak ji hlídám?”

Kolem nás už se hromadí spolužáci. Dokonce i Rafaelovič vylézá jak medvěd z doupěte.
„Upozorňujeme zákazníky, že v deset hodin naše pobočka zavírá,” oznamuje důležitým tónem, ačkoli si ho nikdo nevšímá.

„Jessika není u sebe,” vysvětluje Krepmpner. „Někam se ztratila.” Přibližuje se až ke mně a výhrůžně se na mě dívá. Nevím, co mám dělat, naštěstí vchází profesorka Cernanová a zjišťuje příčinu rozruchu.

„Je večerka, už máte být všichni v posteli. Michale, co je? Jessiku jsem teď viděla v koupelně a co se vůbec staráš? Já vás tady hlídám, a když řeknu, že je večerka, tak máš být u sebe a nerušit spolužáky...”
Aféra se pomalu uklidňuje a shromážděný sběh lidstva se rozchází.

„Človče, neblázní s tou Jessikou,” povídá mi Elias.

„To myslíš, že jsem ji někam schoval?”

„Ale ne. Ale podívej se na toho blbce, ten snad není normální. To se s ním chceš pořád hádat?”

Elias! Ty nechápeš? Já ji mám rád. A jestli jí Krepmpner nedá pokoj... „Já se ho nebojím. Nebudu ustupovat. Dneska jsme měli s Jessikou schůzku.”

„Proto jsi takovej zamýšlený,” rozsvítí oči Elias.

Přikývnu a asi se usmívám trochu hloupě.

„Ty jsi beznadějný případ,” zubí se Elias.

„Jsem. A jestli se ti to nelíbí...”

„Co by se mi nelíbilo? Máš pravdu, ten poděs Krepmpner si jí nezaslouží. Jen ať se vzteká.” Elias na mě mrkne a vrací se do své kóje.

Vracím se taky do spacáku a znovu si nasazuji sluchátka. Cítím v sobě sílu rvát se se vším, co přijde.

Amar Dlabolova

Do zad mne zatlačila opěrka sedačky, jak jsem se opěl do pedálů. Bajk poskočil a vzápětí zapipalo varování, že proklouzla kola.

„Moc neblbni, s citem.“ napomenul mne Philův hlas z vysílačky.

Na svém monitoru vidí vše, co se děje s mým strojem. Bude mne do poslední chvíle kontrolovat, pak si nechá jen vysílačku a nastoupí na předání štafety.

„Ať nespálíš adhezni vrstvu.“ rozdával dál nezištné rady.

„Jasně, dám pozor.“ spolkl jsem jedovatou poznámku. Oba máme napnuté nervy.

„Nemusíš odpovídat, šetři dech.“

Musel jsem se usmát. O dech se bát nemusím. Dosáhnout kritické rychlosti v co nejkratším čase není v závodu Lagrange Ring věci dechu nebo svalové hmoty. Ta je spíš na škodu, když pořádně zaberete, jako před chvílí já, žádná adhezni vrstva na pneumatikách vás nezachrání a kola začnou prokluzovat.

Při obvodové rychlosti Lagrange asi 75 km/hod je odstředivé zrychlení na vnějším povrchu prstence asi poloviční v porovnání s tíhovým zrychlením na Zemi. V tom se dá docela pohodlně žít. Vtip celého závodu Lagrange Ring spočívá v tom, že se jede proti směru rotace stanice. Je to komické, vám se zdá, že šlapete jako o život, a to tak dlouho, dokud... dokud nemáte takovou rychlost, že ve skutečnosti stojíte. Odstředivá síla slábne a slábne, kola stále hůře zabírají, až ztratí kontakt s podlahou docela, a vy se propadnete do beztlíže.

Rozhlédl jsem se po ostatních závodnících. Vřetenovitá tělesa ostatních bajků se mačkala v mnoha řadách po celé šířce pruhu. Průhlednou špicí jsem nahlédl do vnitřku sousedova stroje. Pěkný pořizek, skoro se do kokpitu nevejde. Naplň sedí, naplň leží, nohama se opírá do pedálů. Stejně jako já, akorát ty pedály má položené níž, aby koleny neproboural strop.

Konečně jsme se poněkud rozptýlili, bajky vytvořily peleton. Nebyl jsem ani na špicí, ani na chvostu, přesně jak je naplánováno. Ručička tachometru stoupá pomalu k vyšším hodnotám. A bude stoupat stále pomaleji. Pak přijde ten správný okamžik vytáhnout z rukavů eso a nechat všechny za sebou. Nevyzkoušená strategie. Hop nebo trop. Ani jsme se neodvážili trénovat, jak by někdo ten náš figl zmerčil, okopčil by ho a bylo by po výhodě. Když neuspějeme dnes, máme smůlu, příště už budou mít „pomůcku“ všichni. Nebo ji zakážou.

„Amare,“ oživila opět vysílačka, „vše se zdá v pořádku. Za chvíli... vždyť víš. Končím s monitoringem, jdu na sebe hodit postroj. Uvidíme se na místě!“

Trochu mi zatrnulo, za pár minut to přijde. O Philových schopnostech nepochybuji. Ve van Dornových laboratorích řeší problémy o několik řádů složitější, než je kinematika kolotoče. Ale jeho obor to není. A navíc, výpočty založené na simulacích nejsou realita. Odkoušeno v terénu není nic.

Počítací mne ani nemusí nabádat, abych ubral. Sám cítím, jak kola zabírají méně a méně. Teď začne ta nejzdlouhavější část závodu, kde více než na síle záleží na citu v nohou. Většinou je třeba objet prstenec třikrát čtyřikrát, než bajk nabere kritickou rychlost a ztratí tíži docela. Nám by měl dnes stačit objезд jeden.

Ručka leze nahoru jako šnek, hlavně nic nepokazit. Neuspěchat, ale ani nepropást správný okamžik, jinak se s Philem minu a štafetu si budu moct nechat na příště. Pravidelně se to polovině soutěžících stává.

Teď! Vysunuji z kokpitu dva páry pomocných křidélek. Přihlízející i soupeři nade mnou dělají kříž. Z jejich pohledu jasná chyba, pro letošek jsem skončil. Vztlaková síla křidélek nesmí být použita k překonání tíže, pouze k odputání se od země ve chvíli, kdy už žádnou tíži necítíte.

Regule hovoří jasně. Jenomže já nepoužiji vztlakové síly k překonání tíže. A náklon... je snad větší než povolený jeden stupeň? Ani náhodou, je menší, zatraceně menší, je záporný.

Přítlačnou sílu vzduchu nad křídélky jsem pocítil okamžitě. Kola se pevně přilepila k vozovce, nohama zabírám do pedálů. Nejprve opatrně, za chvíli na plno. Zprudka vyrazím dopředu. Ti, co byli před chvílí

na špici, se v pár sekundách stávají mým chvostem. Čím rychleji šlapu, tím větší je přítlačná síla, absence tíže přestává vadit.

„Phile,“ hlas se mi trochu třese, chce se mi smát. „Funguje to.“

73, 74, 75 km/hod. Je to tu. Měním sklon křidélek na povolený jeden stupeň, stroj se vznáší. Setrvačnost a minimální odpor vzduchu dovoluje sundat nohy z pedálů, které beztak ztratily smysl. Manévrovat už mohou jen směrovkou a křídélky. Stabilizují výšku na dohodnutých pět metrů nad povrchem.

„Jsem tam, vyšlo to!“

„Bodejť by ne, přece jsem to spočítal.“ pokouší se o cool tón, ale úlevu a radost se zakrýt nepokouší. Uvědomuje si, že nestačí s dechem, rychle zmlkne.

Zakřivení prstence a letová výška nedovolují vidět o mnoho dál než na šedesát metrů. Zrakem pátrám před sebou, nemohu se vyhnout nepříjemnému pocitu ze stropu tunelu necelých pět metrů nade mnou. Osvětlení a nesčetné funkční prvky se míhají nad hlavou, beztlíže vyvolávající pocit pádu z velké výšky ke stabilitě žaludku také nepřispívá.

Konečně se za obzorem vynořil Phil. Přesně v okamžiku a místě, které spočítal.

„Už tě vidím,“ dal jsem mu na vědomí, aniž bych čekal na odpověď. Se vzduchem teď musí hospodařit zatraceně dobře. Létat pomocí mávajících křídel v místním tlivém zrychlení v lidských silách je, ale stojí to mnoho úsilí, i když vůj postroj umožňuje zapojit ruce i nohy. Navíc musí vyvinout co nejvyšší rychlost, abychom se míjeli co nejdříve doba.

„Leť pořád stejně, podletím tě.“ Zase zbytečná informace, tak bylo dohodnuto, jinak to ani nejde.

Doháním Phila. Snaží se, co jen může, přesto je naše vzájemná rychlost stále vysoká. Srovnat rychlost nemohu. I kdyby to nějak šlo, okamžitě by se vrátila tíže a propadl bych se.

„Připrav se, začínám odpočít... tři, dva, jedna,“ očitám se pod Philem, „teď.“ Aerodynamické pouzdro na střeše kokpitu se otevírá, osvobozený balónek se štafetou se zatřepává v proudu vzduchu a stoupá k Philovi.

Trhnu za páku, brzdový padák na zádi vystřelí a zakryje výhled ve zpětném zrcátku. Rapidně ztrácím na rychlosti, tíže se vrací, přistávám. Pomalu dojíždím setrvačností, z boku se vyklápějí opěrná kolečka, aby se bajk i s celým kokpitem nepřevalil. Ke slovu přichází nožní brzda, zajíždím ke kraji dráhy.

Vyskakují z bajku a zdvímám oči ke stropu prstence. Phil s naditým pouzdrem na štafetu se snaží získat zpět výšku, kterou nejspíš ztratil při chytání štafety. Osvobozený balónek nad hlavou stoupá dále ke stropu.

I přes dvacetimetrovou vzdálenost vidím námahu zračící se ve Philově tváři. Konečně srovnal křídla do požadovaného směru a stoupá k terči s košem. Na celé trase závod je koš pouze jeden. Další atrakci pro diváky je tlačení kolem koše. Tě jsme se vyhnuli, jsme tu s přehledem první a hned tak se sem nikdo nedostane. Dokonce tu nejsou ještě ani fanoušci.

Uskakuji, kolem se přehání zbytek peletonu. Když opět zdvím hlavu, je již Phil u terče a něco hází do koše. Senzor rozeznává kód štafety a na obrazovkách naskakuje jméno našeho týmu. Jsme první. Jinými slovy, až příští týden vrátíme rozmontovaný bajk a křídla do přepravního kontejneru, můžeme začít přečerpávat raketové palivo do raveny a nechat ho polepit nejdražšími reklamami. Na závodě ke Cruithne odstartuje jako první.

Alan

„Tady jsem ještě nebyla,“ usmála se na mne Jessika, když dveře skladu zaklaply.

Bylo to už vážné k zbláznění. Párkrát jsme se s Jessikou pokusili sejít, ale vždycky nás někdo vyrušil. Carolus Rex vypadá jako velká loď, ale soukromí si na ni neuzijete.

Jedno místo mne tedy napadlo hned. Kromě posádky mám přístupová práva jen já a Elias, ale tam jsem si ji právě pozvat netroufal. Co já jsem se jen navymýšlel záminek k návštěvě skladu! Ale všechny mi připadaly tak průhledné, že jsem si nakonec dodal odvahy a pozval ji přímo.

„Už jsem se bála, že tě to nenapadne,“ smetla jedinou větou mě pochyby o vhodnosti prostředí a já měl pocit, že vzduch kolem mě se změnil v čistý kyslík a všechno hoří. Teď jsme tu, ona se na mě dívá, její oči se lesknou v šeru a já zas nevím co říct.

„Tak mi to tu ukáž,“ vybízí mne, když vidí, že se k ničemu nemám. „Tady berete součástky do těch pistolí na laser game?“

„Tady ne, ty jsou v sousední uličce,“ ukázu rukou někam skrz regál. „Tady mají konektory, vidlice, zásuvky...“

„propojovací kabely,“ pomáhá mi.

„Ty ne, ty jsou až na konci uličky,“

„Tak se tam pojď podívat. Chyt' si mě,“ zachichotá se a už odpoulet.

Doháním ji. Konečně vím, co udělat, ovinout ruku kolem pasu, přitáhnout a... nevím přesně, ale pak už se uvidí. Dobrý plán, jenomže, co čert nechtěl, v ten nejlibější moment se Jessika otočila.

„Tady jsou ty kabely?“

Dotaz by tak nevalil, ale jak se otočila, poněkud se posunula, já hrábl rukou do prázdna a pak už jsem se neměl jak jinak zabrzdit, než hlavou o regál. Kdyby tu byla gravitace, jistě bych dosedl na zem a na hlavu by mi spadly ty proklaté kabely.

„Jsi v pořádku?“ dívala se starostlivě, jak se držím za hlavu.

„Jasně, v pohodě,“ dělám ramena.

„Strašně jsem se lekla, že sis ublížil. Ukaž, podívám se ti na to,“ zajela mi rukou do vlasů.

Uvedla mne do rozpaků. To, co udělala, by se mi za normálních okolností líbilo, ale boule byla čerstvá a měl jsem co dělat, abych nesykl bolesti.

„Asi jsem trochu ucukl, protože se odtáhla a začala znovu nakukovat do regálů. „Tady je kabelů... Vyznáš se v nich?“

Sakra, to nevydržíš trochu bolesti, zlobím se na sebe. Teď už jsi ji mohl mít v náručí! Místo toho otevírám průhledná dvířka boxu a vytahuji nazdařbůh jeden kabel.

„No jasně, třeba tenhle, ten bys mohla znát. Co ty na to?“

Chvilí se dívá na mě, pak sklolí oči na kabel a zamyslí se. „No jo, ten už jsem někde viděla.“ Zavře oči na důkaz, že přemýšlí. Teď, když se nedíváme do očí, mohu si podrobně prohlédnout její tvář. Je

hezká, nejkrásnější, potvrdím si již kdoví po kolikáté. Otevírá oči přesně v tom okamžiku, kdy mi dochází, že bych mohl situaci využít i jinak, než planým přemýšlením.

„Už vím, to je ten čoko kabel.“

„To ne, ten vypadá jinak. Ale je dost podobný,“ dodávám, když vidím, že jí to zlobí. „Počkej, ukázu ti, jak vypadá.“ Chvilí šátrám v boxu. „Tady ten,“ podávám jí po chvíli sáček s klubem.

„Ukaž??“ natáhne se pro kabel, jediným trhnutím otevře sáček a klubo rozvine.

„Co blázníš! Proč jsi to udělala?“

Místo odpovědi uchopí kabel jako švihadlo, přehodí mi ho přes hlavu a záda až k pasu a silně zatáhne. „Abych si tě mohla takhle přitáhnout, troubo!“

Nebráním se, ruce samy jí berou kolem boků. Její blízkost, měkký dotyk jejího těla... „Ale musíš ho pak vrátit,“ probleskne mi hlavou myšlenka.

„Až přistě, zatím si ho půjčím, a pak ho přijdeme vrátit. Jo?“

„Jako spolu?“

„Ne asi, budu ho sem vláčet sama, aby nechyběl při inventuře.“

„Tak to jo,“ chtěl jsem odpovědět, ale ucupala mi pusou polibkem.

Betty

Zlostně jsem poklepala na tlačítko podavače. Marně, vystavovací mechanismus byl zablokovaný vzpříčeným podnosem. Molekulární inženýři se rozplývají nad jeho přilnavým povrchem, díky kterému se na něm udrží prakticky cokoli, od drobků až po rozlítý čaj. Jenomže, když se dva takové tácy v myčce spojí...

Zrovna teď mám náladu se s tím peklit, honí se mi hlavou, když šátrám nožem v tenké škvíře a snažím se podnosy oddělit. Konečně! Nožem udržuji horní táč v náležitém odstupu a druhou rukou vytahuji ten spodní.

S vypětím duševních sil s osvobozeným podnosem neprašším o pracovní desku. Beztíže je nejlepší kurzem netřáskání nádobím. Prudký pohyb a už jste v protějším koutě kuchyňky, zvláště když ten kus nádobí je veletác s půdorysem A dvojký. Takže všechno pomalu, v pohodě, klid, klid...

Zašumění otevíraných dveří mne přimělo otočit se. To, co jsem viděla, mi na náladě nepřidalo. Mezi zárubními plápolala Jessika.

„Ahoj, co děláš?“

„Připravuju snídaně pro Jyriho a Jariho,“ zalitovala jsem, že nedovedu dát do intonace více chladu.

„Ty se zlobíš?“

„Ne, proč?“ lhala jsem co možná nejnejpřesvědčivěji. „Že jsem kvůli tobě dostala sodu od Gregora a od Cernanový? Prosim tě, že se vzrušuješ!“

„Od Cernanový jsem si to taky slízla.“

„Tak vítej do klubu. Sprdla asi každého. Naposled Gregora. A ten si to nenechal pro sebe a ještě za čerstva se přišel rozdělit se mnou.“

„Nojo, ale mně už i slíbila, že to bude mít dohru i ve škole. Že na ošetřovně nemám co dělat, že se stýkám se zločincem... se zločincem MEZIPLANETÁRNÍHO kalibru.“

Vyprskla jsem smíchy. Jessice to nejspíš dodalo odvahy a propulsa dovnitř. Proplula! Provlínila se, byl to její způsob pohybu. Její vlasy držel v patřičných mezích nános kosmolaku, ale krátká kalhotová sukně ve spolupráci s chybějící gravitací dělala psí kusy. Kdyby nebyla uprostřed sešitá, asi by rezignovala na svou funkci zakrývat to, co má být zakryto. Ale to všechno ta potvora věděla. Věděla přesně, kam až zajít.

„Tak už se nezlob!“

Přemýšlela jsem o tom. O její náklonnost jsem nestála. Na druhou stranu, na lodi před sebou neutěšeme...

„Já ti pomůžu s těma snídaněma, jo?“

„To bys uměla?“ kývla jsme spíš na znamení, že jsem její omluvu přijala.

„To nic není, dělala jsem to mockrát pro třídu. Když jsem měla službu, víš? Stačí ohřát pouzdra s čajem a dát upéct chleba. Já upěču ten chleba, jo?“

Než jsem stačila cokoli říct, už vřahovala z mrazáku mražený polotovar.

„Tak jo,“ povzdychla jsem a věnovala se přípravě čaje.

„Já to dávám na tři minuty,“ ozvala se po chvíli od pece. „kolik dáváš ty?“

„Taky tak,“ ohlédla jsem se. „Na čtyři už je kůrka moc tvrdá.“

„Mohla bych jim to i odnést?“

„To by Cernanovou nejspíš kleplo a u Gregora bych asi skončila.“

Za průhlednými dvířky pece se pomalu nadouval papírový sáček s chlebem.

Jari

Dávno už nic neříkám, ono už po druhé to taková zábava nebyla, a když je to každý den třikrát, tak to po pár rejpnutích začne lézt na nervy, pak to jen nudí a nakonec zevšední. Posledně jsem Feketemu řekl, že by s tím mohl někde vystupovat, že ve Svět hledá cokoli mají nedostatky situačních komiků. Dnes už automaticky plaveme s Jyrim na druhou stranu kajuty, počkáme, až se otevřou dveře, opatrně nahlédne Fekete, zkontroluje, zda je vše, jak má být, a teprve, když je spokojen, ustoupí stranou ze dveří a obsluha smí donést podnos s jídelm ke stolu. Ale dál ne. Také se nesmí otočit, ale předpisově vycouvat ven. Nuda k zbláznění, divím se, že je to ještě baví.

Jako každé ráno. Jeden táč, dva čaje, dva chleby.

„Jaký máš? Já mám pomerančový.“

„Vím já?“ prohlížím si obal. „Načatý,“ ukazují na amatérské spleení sáčku na spodní straně.

„Asi to roztrhli, jak je páhly prsty, když chleba vřahovali z pece.“

Konečně jsem sáček otevřel, přes prsty zavanul horký vlhký vzduch.

„To těžko, to by splasklo. Museli to natrhnout už předem.“

„Hm,“ dal Jyri najevo svůj ochabující zájem.

Zarazil jsem se sám nad sebou. Natržený futrál od chleba a máme celý den o čem přemýšlet. Jaké to bude ve skutečném vězení...

Ve zvláštní směsici zadumání, znechucení a nudy žvýkám sousta, bezděčně přesunuji chleba z papírové podložky na přílnavý povrch servírovacího podnosu. Nestojím o poletující drobky.

„Jo, já mám banánový,“ házím opožděné info Jyrimu.

Zádná reakce. Vracím se k jedné z mála zbývajících zábav, opatrně, zrno po zrnu, jen abych si tu zábavu prodloužil, smetám drobky z papírové podložky na tác. Ještě že tu podložku k chlebu přibalují, co bych bez ní dělal. Takový kousek silnějšího kartonku a jak zabaví!

Zpozorním. Tenhle kousek kartonku je extra silný. Promhu ho mezi prsty, rozdělí se na dva. Dva malé slepené tácky, asi chyba v balírně. Znečištěné kolečko podavače vytáhlo dva čtverce papíru najednou...

Zarazil jsem se v úvahách. Na spodním z táček bylo rukou něco napsáno. Text je vzhůru nohama, otáčím, protože nemohu uvěřit, že tam velkými tiskacími písmeny opravdu stojí: „ČOKO VE VYSAVAČI“. A kolem spousta srdíček.

Rozchechtané dělnice v tovarně? Opravdu by kvůli nějaké povedené šumpnragli s čokoládou lezly do automatického provozu? A co ten natržený obal! Ne, tohle udělal někdo schválně až tady na lodi.

Jyri si všiml mé strnulosti. „Co je?“

„Rozumiš tomu?“ posunuji po tácu papír s nápisem.

„To bylo v chlebu?“

Na zbytečnou otázku neodpovídám. Ostatně, Jyri ani odpověď nečeká. Tváří se zrovna tak hloupě, jako já před chvílí. Pak se krátce nadechne a zatají dech.

„Na něco přísels?“

Neodpovídá, neptám se. Vidím, že už ví, a teď už jen přemýšlí, co udělat.

„Ty viš, co to znamená?“

Ještě chvíli nic neříká, v očích mu blýská.

„To znamená...“ protahuje větu, „že...“ natáhne se pro polštář přichycený suchým zipem ve spacím koutu, „zahájíme“, z ničeho nic mne praští polštářem po hlavě a vítězoslavně dokončí: „polštářovou válku!“

Fekete

Ze je to bouda, mi bylo jasné od prvního okamžiku, kdy mi Jari volal, že potřebují, aby jim tam někdo přišel uklidit, že se jim roztrhly polštáře a aerogel poletuje po celé kajutě. Tomu mám věřit? Zvlášť když jsou objektivy kamer zapřené aerogelovou drti a nemám přehled o situaci.

Z trezoru jsem vytáhl elektrický paralyzátor, na strategické body rozmístil Alfréda a Konráda, nadechl se a otevřel dveře.

Oba provinilci byli na předpisové pozici. Opatrně jsem se rozhlédl. Nic, co by vypadalo jako past, žádné viditelné nebezpečí. Pokud tu nějaké nebezpečí bylo, tak asi sněhová bouře. Celá kajuta byla pokryta jemným aerogelovým prachem elektrostaticky přisátým ke všemu, kam se dostal. Větší kusy se zachytily na mřížkách klimatizace, zbytek ještě stále poletoval vzduchem. Rychle jsem zase zavřel, než se ten sárajt dostane na chodbu.

„Tak co?“ ozval se z konce chodby Alfréd.

„Prasata, vážně roztrhli polštář.“

„Cože?“

„Vážně, fakt tam...“ něco mne napadlo. „Ještě si myslí, že využijí situace, až tam bude Betty vysávat, tak se spletli.“

„Tak co budeme dělat?“

Rozhlédl jsem se. Nejbližší komora s nářadím byla na konci chodby. Další až někde u můstku, nebylo co řešit.

„Uděláme prostě tohle,“ řekl jsem se zpožděním, které odpovídalo přesunu ke komoře. „Prostě jim dáme, co chtějí. Pojd' mi pomoci.“

Vysavač nebyl těžký, ale objemný.

Když jsem znovu otevřel dveře, Jyri a Jari byli stále na svých místech.

„Tady máte vysavač. Ten sviník si už uklid'te sami. Trocha práce vám prospěje,“ dodal jsem s jistým zadostiučiněním, že se mi podařilo přimět ty dva ke skutečné práci.

Jyri

S uchem přilepeným na dveře jsem kývl na Jariho. Na chodbě bylo ticho. Zjistit víc nebylo v našich silách. Nezbyvá než doufat, že venku opravdu nikdo není a že naše kabina není monitorována také opticky. Té druhé možnosti jsme se časem přestali obávat, čtyři členové posádky mají na starost jiné záležitosti než prosedět den u obrazovky a jednotvárný obraz musel už dávno otrávit i Feketeho.

Balík s potravinami jsem si nasadil na záda jako batoh. Ze všech improvizací, které jsme tu vymysleli, dala nakonec největší práci právě ta nejobtížnější. Na poslední chvíli jsme si uvědomili, že potraviny a hlavně tekutiny, které jsme s Jarim každý den dávali tajně stranou, není v čem odnést. Eteokles a jeho návod na Pansofii k tomuto problému mlčel, o potravinách se vůbec nezmiňl, v jeho plánech nebylo vlastních zásob třeba. Jenomže Jari nenechává nešťastným náhodám ani tu nejmenší skulinu.

Nenajde se bohužel dozorce, který by svým vězněm dával do cely batoh. Na čem ale nešetří, je náhradní oblečení. Zásoby jsme nacpali do rezervních kalhot a konce nohavic připnuli ke knoflíkům u pasu, čímž vznikly improvizované popruhy. Opasky nám nenechali, ale poutka u pasu zůstala. Stačilo je na dolním konci odpárat, vzniklé tkalounky k sobě přivázat a batoh byl uzavřený.

„Jdeme,“ sykl Jari a zlehka zatlačil na dveře.

Elektrický zámek zablokovaný párátkem se zachoval přesně podle očekávání a poctivě zklamal výrobce. Proklouzli jsme na liduprázdnou chodbu a pečlivě za sebou zavřeli. Čím později přijdou na to, že jsme utekli, tím větší šanci budeme mít.

Jari se pustil centrální chodbou procházející osou lodi, já hned za ním. Na těhle lodi kdysi sloužil a pokud snad něco zapomněl, ozvívil si to před nedávnem na Gustavu Adolfu, který je postavený podle stejných konstrukčních plánů. S jistotou mne vyvedl z obytné části, zarazili jsme se před zamčenými dveřmi nákladových prostor.

Když mne Betty hlídala na ošetřovně a nevěděla nudou coby, vyprávěla mi, že právě za těmito dveřmi dochází k největším laserovým bitvám, jaké kdy vesmír sledoval. Napovídala toho o laser game ještě

mnohem víc, ale že je přede dveřmi křížovátka tolika chodeb, o tom ani nepípla. Mohli jsme si vybrat ze čtyř chodeb vedoucích k pláští lodí.

„Teď musíme do technického tunelu číslo dva,“ rozhlédl se Jari. „Jen si vybrat tu správnou radiálu.“ Zavřel oči, aby si připomněl Eteokleovy instrukce. Každý ví, že v beztlížném stavu ztrácení pojmy jako nahore a dole smysl. Ale teprve, když ho sami zažijete a párkrát se otočíte kolem osy, zjistíte, že ani vpravo vlevo o ničem moc nevyvídá.

K mě úlevě nakonec ukázal směrem, který bych si také vybral. „Musíme dorazit k plášti, a podél něj se technickým tunelem přesunout až na konec.“

Technické tunely mají dvoji funkci. V běžném provozu jimi udržbáři mohou obejít nákladový prostor a dostat se tak k motorové sekci. Nás ovšem motory nezajímaly, byli jsme zde kvůli něčemu jinému.

„Zatím to jde, co říkáš?“

Pouze kývl. „Jaký je čas?“

„Ještě skoro půl hodiny. Stiháme. Jestli teda nenarazíme na zamčený dveře.“

„Záchraně kapsle nesmí být za zamčenými dveřmi, to by ztratily smysl. Technický tunel je samozřejmě možné hermeticky zavřít, kdyby hrozil únik vzduchu, ale běžně je vstup z obytné zóny nejen omezený, ale i naplno otevřený. V tunelu je na každém konci jedna kapsle, za chvíli uvidíš tu první.“

Nemusel jsem čekat dlouho, jakmile jsme se dostali k ústí technického tunelu a nahlédl jsem do něj, překvapilo mne, jak je krátký. Ve skutečnosti pouze obcházel překážku, odpalovací komoru ukvrývající kátopultační zařízení záchraně pouzdra. Pokud je vše v pořádku, jsou komora i sama kapsle otevřené a čekají v pohotovostním režimu na nouzové odpálení.

Obešli jsme překážku a vypravili se dál, ke druhému konci technického tunelu. Naším cílem je až ta druhá komora. Záleží nejenom na přesném načasování, ale i na směru odpálení. A ten je zase daný polohou kátopultu. Jestli jedno nebo druhé nedodržíme, nejspíš nebudeme moci kamarádům na Lagrange 4 ani zamávat a mineme je o hezký pár desítek kilometrů.

„Jsme tady,“ vyrušil mne z úvah Jari.

Druhá komora je identické dvojče té první. Od ní bych ji rozeznal jen podle dveří naproti. Zkouším je otevřít, jsou zamčené.

„To je spodní vchod do nákladového prostoru. Navazuje hned na motorovou sekci. Tudy tam chodí udržba. Ale většinou nemá důvod,“ vysvětlil Jari.

Otočil jsem se zpět k odpalovací komoře.

„Tak pojď už,“ chytl mne Jari za ruku a vtáhl dovnitř. Nyní jsem si mohl celé zařízení prohlédnout podrobně. Stříbrná koule o průměru něco přes jeden a půl metru, otevřený průřez zabírající téměř čtvrtinu povrchu přímo vybízel vlézt dovnitř a sednout si do jednoho ze dvou křesel.

Teprve teď na mne padl strach. Necitil jsem žádný problém, když jsme četli na Pansofii postup. Eteokles popisoval, jak poletíme 21 hodin, bezmála se srazíme s kvaziměsícem Cruithne, který nás svou gravitací zpomalí natolik, že když po dalších deseti hodinách dorazíme k základně Lagrange 4, nebude pro naše příznivce problém nás zachytit a později propašovat do bezpečí. Celé to připomínalo dobrodružný výlet, jenomže když teď vidím, jaká skořápka s velmi omezenými možnostmi manévrování by nás měla jeden a půl dne chránit před zbytkem vesmíru... sami, bez naděje záchranu zveňčí, odkázání jen na počítačtané setrvačné a gravitační síly...

„Co je, snad ses nepolekal?“ zasmál se Jari. „Neboj, budeme mít skafandry.“

Vůbec mě tím neuklidnil, spíš naopak. „Na co skafandry?“

Pokud si všiml stisněného tónu, nedal to tentokrát najevo, vytrhl jeden z obleků z úchytnů na stěně a hodil mi ho. „Jen preventivně, nejspíš ani nestáhnem hledí. Teda kromě startu.“

Opět jsem nabyl ztracenou rovnováhu. „Jasně,“ začal jsem se oblékat.

Elias

„Matematiku je potřeba učit se soustavně,“ dodávala Cermanová na konci hodiny. „Nestačí naučit se jednou, ale je potřeba věnovat se studiu pravidelně.“

Moje řeč, paní profesorko, myslím si ještě na chodbě. Tohle se Alanovi náramně hodí do krámu. Jessika ví, že ten její dnešní úspěch u tabule je jeho zásluha. Teď mají oficiální důvod, proč by se měli scházet a... učit se. Já jim k tomu včera nesvítil, ale podle toho, jak u zkoušení Jessika jela, řekl bych, že na větší intimitě než nevlastní limita v nevlastním bodě prostě čas nezbyl.

„Alane, mohl bys mi vysvětlit taky chemii?“

Že to s klukama Jessika umí, to pro mě novinka není. Ale že je ochotná se i učit... jsem rád i za Alana. A přejú to Krempnerovi, pořádk ji považuje za svůj majetek. Dnes mi zase nadzvedl mandle jedním ze svých již tradičně trapných způsobů. Nežůstal jsem mu nic dlužen, tak bych měl být spokojený, jenomže se to celé nějak zvrtilo, pohádala se celá třída.

„Jak chceš,“ souhlasil Alan. „To je jednoduché. Anorganická chemie je umění počítat do osmi.“

„To bych přece uměla, vid?“ podívala se na něj prosebně.

Alan jí jen potichu stiskl ruku. Pokud chtěl něco říct, nestihl to. Do cesty se nám postavil náš třídní génius Rafaelovič. Dnešní důkaz L'Hospitalova pravidla ho rozčílil až k nepřičetosti, brůcel do výkladu, byl samý nepochopitelný bonmot a soudě z jeho výrazu, dosud se ze svých výšin nesnesl.

„Hanebný nepořádek na chodbě. Kdous tu zanechal toto,“ strkal nám pod nos plastový sáček s infantilním obrázkem medvídka a nápisem „Míša“.

„Džus, no a?“

„To není žádný džus, to je ovocný koncentrát,“ rozhodl se Rafi dovést svou nesnesitelnost k dokonalosti.

„Počkej, vrátíme ho,“ vzal mu sáček Alan. „Či to je,“ zavolal do zbytku třídy pomalu se rozcházející do svých kóji.

Zaujal mne nápis pod obrázkem medvídka. „Hele, to je Krempnera, podívejte, má to podepsané.“

Nebyl to teda extra för, ale zabal. „No jo,“ vypískla nadšeně Hebbeltová. „Míšo, chytej, to je tvoje!“ mrskla sáček jeho směrem tak prudce, že jí to smýklo ke stěně chodby.

Na holku nemá špatnou mušku, to jsem musel uznat a měl by to uznat i Krempner. Ale neuznal a řtil se na nás. Divoce máchal rukama, každý mu šel raději z cesty.

„Ty bys potřebovala proplesknout, vid?“ chytl Hebbeltovou pod krkem.

S Alanem jsme vystartovali současně, ale Jessika nás předešla. Odstrčila Hebbeltovou tak zprudka, že se Kremperovi vysmekla, a sama si stoupla na její místo.

„Seš debil,“ šfouchla Kremperera do břicha.

Bylo to takový ten holčičí šfouchanec, nazdarbůh mířený a bez síly. Řekla si, že ho prostě pichne do břicha, že to má jako za to. Jenomže to, čemu Jessika říká břicho, může být u normálního člověka, nebo u Kremperera cokoli od pasu ke krku. Kdyby dávala při biologii pozor, věděla by, že se v oblasti, kterou si vybrala, nachází nervový pletenec nazývaný též solar plexus.

Kremperer se zachoval, jako by si kapitolou o solar plexu pečlivě nastudoval, a přímo učebnicově začal lapat po dechu. Jessika výjev chvíli sledovala, pak jí došlo, že představení nebude trvat věčně a že ji Kremperer, až popadne dech, nejspíš přetrhne. Otočila se, chytila se prvního madla ve stěně a s mrštností, kterou bych do ní nečekal, začala ručkovat chodbou pryč. Pomalu nabírala rychlost, a když se Kremperer konečně vzpamatoval, zahýbala už za roh.

„Nech ji na pokoji!“ zakřičel Alan, když viděl, že ji Kremperer začal pronásledovat. Ten ovšem na takové rady nedá, a tak se do honičky zapojil i Alan.

Chvilu se nevěřícně dívám na ten zájímavý úkaz přírodní. Pak mi dochází, že je Kremperer ve stavu oba umlátit a pustil jsem se za nimi také.

Moje smůla byla v tom, že jsem zaváhal a všichni mi utekli. Zprvu jsem je slyšel, jak na sebe štekají, ale asi se zadýchali a já se zasekl hned na druhé křížovacie chodbě. Vlevo nebo vpravo? Přemyslím, zrak mi padne na dveře nákladového prostoru. No ovšem! Sem chodíme na laser game, Alan to tu zná jako vlastní harddisk, a hlavně my dva, jako garanti hry, máme přístupová práva.

Přikládám ruku na čtečku, zámek poslušně cvakne a už jsem vnitř. Rozhlížím se po obrovské komoře s kontejnery a přepážkami a dochází mi, že se tady můžeme hledat třeba celý den. Zkusmo se pošpim k několika našim skryším, ale moc naději tomu nedávám. Kdybych alespoň mohl rozsvítit hlavní světla! Nouzové osvětlení, které se tak hodilo při laser game, je na hledání nedostatečné.

„Alane! Jessiko!“ zakřičel v poslední marné naději a najednou mi dochází, že celá úvaha byla špatně. Alan má přístupová práva do nákladového prostoru, to je pravda, ale Jessika, kterou honili, ne. Ta se sem schovala nemohla, oni by sem za ní nešli.

Mám na sebe vztek, kolik času jsem ztratil! Vracím se ke dveřím. Přikládám dlaň na čtečku, zámek je nějaký líný. Zkouším to znovu a znovu, stále nic. Někdo nebo něco mi zablokovalo přístupová práva.

Jari

Všechno šlo jak na drátkách, není důvod, proč by se to teď mělo pokazit. Notebook jsme vůbec nepotřebovali. Kotva nemohla vědět, že ho budeme mít k dispozici, a podle toho také plán úniku vypracovala. Ještě ale není vyhráno. V raketě plné dětí si nikdy nemůžete být jisti, kdo sem zabloudí a objeví nás. Proto pracuji na plánu B a Jyri, spíš aby se nějak zaměstnal, kontroluje stav zásob.

„To je divné,“ zabručí po chvíli.

„Co je?“ ptám se bez většího zájmu. Soustředím se především na vlastní úkol.

„Rekl bych, že těch ovocných koncentrátů jsme měli deset.“

„Bylo jich deset,“ potvrdil jsem.

„Tak mi musel někde nějaký vypadnout.“

„To je blbý, někdo ho může najít.“

„Mám se pro něj vrátit?“

„Blbost, zbytečné riziko. Nakonec o nic moc nejde, nikdo nepozná, že je to naše. A i kdyby, můžeme se tady zamknout. Za chvíli startujeme, do té doby nás ven nedostanou.“

„To máš pravdu,“ uznal s úlevou. „Povedlo se ti přihlásit?“ mění téma hovoru a pokouší se mi nahlédnout přes rameno. Moc mu to ve skafandru nejde. Sedíme v otevřené kapsli, na koleno notebook

připojený čoko kabelem vedoucím z kapsle do zásuvky u dveří odpalovací komory. Stejná zásuvka je poblíž každého záchranného modulu a samozřejmě ve všech místnostech, odkud má smysl komunikovat s řízením rakety.

„Na první pokus, ale jen jako host s omezenými pravomocemi.“

„Zablokovat dveře bys dovedl?“

„Právě že ne. Musel bych se přihlásit jako nějaký člen posádky.“

„Znáš něčí login?“

„Možná, ale nechci riskovat. Tohle není obyčejná síť, kdyby byl zrovna přihlášený, hned by mu přišla zpráva, že je tu někdo pod jeho heslem.“

Procházím, co mi systém dovolí. Neškodí mít přehled. Poloha, orientace lodi, rychlost... to nejsou informace, které je třeba chránit přístupovým heslem. Mapa se zakreslenou trajektorií, opravdu se blížíme k libračnímu bodu Lagrange 4. Rychlost se mi zdá vyšší, než aby ji mohl takový precek jako Cruithne účinně zbrzdít, ale nehodlám soupeřit s výpočetními možnostmi Eteokleova computeru. Jenomže...

„Co je?“ otočí se na mě Jyri. Patrně si všiml, jak jsem ztuhl.

Nemám čas mu to vysvětlovat, horečně pročítám hodnoty. Jsem příliš rozrušený na to, abych je mohl korektně zpracovat. Ale na to, co mne trklo do očí, stačí trochu představitivosti.

„Podívej,“ strkám Jyrimu notebook pod nos. „Tady jsme my, tady Cruithne. Když zvětším naši loď, tak únikové kapsle jsou tady, tady... to je jedno, kde všude. Ta, ve které sedíme, je tady!“

„Ale ta míří úplně jinam. Dokonce mimo rovinu letu. Jsme blbě,“ vyskočí z křesla. „Musíme běžet jinam, dále, ještě to stihneme!“

Strhl jsem ho zpátky do křesla. „Ne, Jyri, vyznám se v lodi, popis útěku jsme se naučili zpaměti oba. Jsme správně. Něco se muselo stát, nejspíš neplánovaný manévř, loď se otočila. Nebo co já vím...“

Jyri ztuhl v náhlém poznání. „Takže, kdybysme se vystřelili...“

„Tak už nás nikdy nikdo nenajde.“ dopověděl jsem za něj. „Musíme se teď nepozorovaně vrátit do kajuty a promyslet co dál.“

Zatřásl jsem mu ramenem, abych ho vytrhl z letargie. „A musíme sebou hodit.“

Jyri jen mlčky kývl, vyskočil z křesla a za chvíli jsem už mu sotva stačil. Neodvažoval jsem se na něj zavolat, dohnal jsem ho až u první záchranné kapsle. Není to ani půl hodiny, co ji tu Jyri obdivoval, ještě

plný naděje. Teď, při cestě zpět, mu nestojí ani za pohled, odvrací se ode mne, abych mu neviděl do obličeje.

„Tak neblázní, zastav se,“ syčím na něj trochu vztekle.

„Musíme rychle zpátky, sám jsi to říkal,“ snaží se, aby jeho hlas zněl tvrdě.

„Jo, ale nesundali jsme si skafandry, jak to tam chceš vysvě...“

Nedomluvil jsem. Z druhé strany komory k nám dolehly hlasy. Zněly slabě, určitě to není hned za komorou. Chodba funguje jako zvukovod, hlasy se dobře vedou i na velkou vzdálenost. Možná to není ani v naší chodbě. Opatrně vyhlédnu za komoru.

Ohledně hlasů jsem měl stoprocentní pravdu. Jejich majitelé byli daleko, dokonce ani nebyli na přímou viditelnost. Bohužel nebyla pravda, že by tu už nikdo jiný nebyl. Téměř jsem vrazil do nějaké postavy. Ze je to ženská, jsem podle zaječeni poznal ještě dříve, než jsem jí pohlédl do obličeje.

Bez přemýšlení jsem jí zakryl pusou dlaní a strhl nazpět k nám.

„Jessiko!“ změnil na poslední chvíli Jyri výkřik v šepot.

S dlaní stále na její puse jsem ji otočil k sobě. Divaly se na mne dvě vyděšené oči.

„Když tě pustím, nebudeš křičet?“ Zavrtěla hlavou.

Pusu jsem jí opatrně uvolnil, ale paže nepustil, aby nemohla utéct.

„Jessiko,“ opakoval Jyri.

„Co tady děláte!“

„Na to teď není čas,“ vpadl jsem jim do toho, z čeho by se asi vyklubal rozhovor. Hlasy, které jsem před tím slyšel z dálky, zmklly okamžitě po Jessičině výkřiku.

„Slyším to,“ zašeptal po chvíli Jyri.

Chodbou se blížilo šátrání, po chvíli se před námi objevila postava nějakého výrostka.

„Alane, nechoď sem,“ snažila se ho Jessika varovat, ale odstrčil jsem ji a chňapl po novém vetfelci. Moc se nebránil, takovej malej intelektuál. Horší to bylo s tím druhým, co se objevil hned za ním.

„Bacha, Krempner,“ křikl na mne Jyri, jako bych věděl, kdo to má Krempner být. Vlastně teď už jsem to věděl. Ukázal se jako těžší oříšek. Popadl Jessiku a strčil ji na Jyriho tak šikovně, že zasáhl i mne s Alanem. Než jsme se rozmotali, byl už kdo ví kde, na pronásledování nebylo pomyšlení.

Strčil jsem Alana Jyrimu. „Pevně ho drž, a kdyby chtěla ta holka utéct, tak mu zlom vaz!“ Moc jsem nevěřil, že by to dokázal, ale byl jsem si jistý, že na tu chvíli, co potřebuji, se Alan ani Jessika o nic nepokusí.

„Je čas na plán B,“ řekl jsem pokud možno klidným hlasem Jyrimu a připojil se čoko kabelem na servisní síť.

Zabezpečení heslem je strategie z technického hlediska neprůstředná. Na lidský faktor je ovšem krátká. V kosmickém průmyslu nakonec pracují stejní lidé jako kdekoliv jinde. V úzkém kolektivu znají svá přístupová hesla a tím nejprofláknutějším je kapitánovo. Právě kapitán má jako jediný právo měnit některá nastavení, která by se moc měnit neměla, ale v praxi je někdo potřebuje na krátkou dobu změnit i několikrát denně. I sebekomisnější kapitán přístupové heslo velice brzy ve vši důvěrnosti rozkecá, aby se nemusel kvůli každé malíčkové přihlašovat.

S kapitánem Gregorem jsem již tu čest měl. Moc své zvyky nezměnil, heslo „Bach“ bylo pro svou krátkost mezi členy posádky velice oblíbené.

„Jyri?“ obracím se na bráchu vítězoslavně.

„Hm?“

„Právě jsem přebral řízení lodi!“

Fekete

Budík ani nepotřebuji. Správný voják má budík v hlavě. Vstal jsem přesně, v kolik jsem si předsvezal, dokonce ještě o hodinu dříve! Vzniklý čas nesmím promarnit, nejlépe ho využiji, když si dnes prodloužím návštěvu posilovny.

Ve stavu beztlakové řídnou kosti a atrofuje svalstvo. To musí mít na paměti každý. Voják jako nevoják. Proto tu ta posilovna je a každý je povinen, a to podle předpisů, dát tělu dennodenně zabrat. Na to jsou tabulky a jasné rozvrh, kolik který den spálit kilojoulů. Mám dojem, že někteří členové posádky, jakož i lekteři frekventanti školní výpravy tento režim zanedbávají. Mohl bych jmenovat. Co jiní ošidí, to já doháním dvojnásob. Bezvadná fyzická kondice k mé funkci neoddělitelně patří.

Na chodbě bylo nějak rušno. Halda drzounů, všichni se překřikují. Nad tím vším profesorka Cermanová. „... okamžitě všichni zpátky do třídy...“ Tím myslí jídelnu. A jídelnu se myslí ta velká místnost nalepená na vnější plášť lodi. Mají to tu s těmi názvy zmatané. Kosmičtí psychologové usoudili, že největší zátěží na dlouhých letech bude přemíra techniky, tak navrhli něco jako respirium. Velká okna, uklidňující pohled do vesmíru, gumové kytky... zkrátka sbírka všeho, čím správný chlap opovrhne. Nakonec se veškeré to jejich respiriování zvrhlo na dlabanec a posádka se sem chodí jenom najíst. Teď ani to ne, profesorka zabrala místnost pro sebe a své svěřence.

„Co se to tu děje!“ nebojím se zahřimat. U civilistů je třeba pěstovat úctu k uniformě.

„Istváne, prosím vás,“ obrátila se na mne profesorka Cermanová, „děti se nějak poškorply, tři z nich utekly...“

„Čtyři,“ skočila jí do řeči jedna zrzavá treperenda. „Elias běžel za nima.“

Profesorka se na chvíli zarazila, ale hned pokračovala, aniž by dodatečnou informaci jakkoli komentovala. „...Někam táhle,“ mávla ve směru podélné osy lodi. „Nemohl byste se po nich...“

„Spolehněte se, pani profesorko. K mému úřadu to sice nepřísluší, ale rád pomohu.“

S těmito slovy jsem skupinu opustil. Hřálo mne u srdce. Konečně doceni mou přítomnost na palubě. Svižně jsem se pustil hlavní chodbou a promýšlel, kterým směrem se pustím na křížovatce. Volit nebylo třeba, na rohu jsem se málem srazil s Krempnerem. Moc je jménem neznám, ale tohle sígna ano.

„A mám tě, uličníku,“ zaburácel jsem a obratně chytil za límec.

Kupodivu se ani nebránil. Vypadal vyděšeně.

„Já,“ vyrazil zadýchaně. „Tam, U záchranné kapsle.“

„Co je, vidíš vetfelce?“ chtěl jsem se mu začít posmívat, ale něco v jeho výrazu mne znepokojilo.

Konečně popadl dech. „Jyri a Jari. Utekli. Chytli Alana a Jessiku.“

Být tu gravitace, podlomila by se mi kolena. Nedovedl jsem si to v hlavě uspořádat. Kde jsem udělal chybu. A co tím útekem sledují, únos lodí? Pokus o sebevraždu, aby se stali mučedníky? Ani jedno nedává smysl. Ale to teď není důležité. Mí věžňové utekli, musím je nejdřív ze všeho zase chytit, na vyšetřování bude čas potom.

„Okamžitě informuji kapitána, ať vyhlásí pohotovost,“ poslal jsem ho do přední části lodí a sám se vydal směrem, kterým pořad ukazoval. Zalomcoval mnou vztek, že mi kapitán přes mě urgence dosud nevydal osobní komunikátor, jako mají ostatní členové posádky. V každé místnosti se automaticky připojí ke komunikační síti a můžete odkudkoli podat zprávu. Donutil jsem se na křivdu nemyslet a co nejrychleji, ale pokud možno nehlučně, jsem postupoval chodbou dále.

Obvodová chodba, nikoho nevidím, zato z dálky slyším hlasy. Znějí zrušeně, tropí tolik hluku, že nemusím dbát na vlastní akustický klid. O to vyšší rychlostí postupuji. Zarážím se až u odpalovací komory. Jsou hned za ní, jasně je slyším.

„Právě jsem přebral řízení lodí!“ slyším Jariho. Netuším, jak by to mohl provést, možná jen blafuje před rukojímími. Nicméně, pokud to je pravda, nejspíš jsou teď všichni uzamčeni v přední části lodí a těžko se dočkám jakékoli pomoci.

Jako by chtěla dát lod za pravdu mým domněnkám, zaznamenal jsem za sebou téměř neslyšně zasouvání dveří tunelu. Potvrzeno, jsem v tom sám.

„Paráda!“ zavýsknul Jiri. Pak zapochyboval. „Jinudy se na nás nedostanou?“

„Přední část lodí jsem neprodyšně uzavřel, zablokoval jsem jim i přechodovou komoru.“

„Nemůžou získat řízení zase zpět?“

„Pochybují, nejspíš to nestihnou...“

„Proč?“

Krátká odmlka. „Trochu jsem je zaměstnal.“

„Aha, chápu, povíš mi to pak. Co mám dělat s Alanem?“ změnil téma hovoru.

„Nic se nezměnilo, při sebestemším pokusu o cokoli...“ Jari nedopověděl, ani jsem neviděl, zda něco naznačil. V každém případě mě to přimělo přehodnotit situaci a s přímým útokem vyčkat, dokud nebudu mít víc informací.

„Jiri,“ ozval se divčí hlas. Chvála bohu, je živá. Ještě zbývá ten čtvrtý. Elias se jmenuje. Zatím jsem ho nezaslechl. „Já jsem tak ráda, že tě vidím! Jsem na vaší straně, budu vám pomáhat. Jestli chceš, uteču s tebou.“

„To víš, že jo,“ zachraptěl Jiri. „Sakra, co děláš! Abych tě nezklidnil,“ zhrubl mu náhle hlas. Ozvala se tichá tupá rána a přidružené zaupění.

„Jiri, nebij ho prosím,“ zaškemrala Jessika.

„No, to je dojemné,“ ucedil Jari. „A až si to vyřešíte, tak budem zas na chvíli prchat, jo? Musíme se dostat támhle.“

Ze změní hlasů a strkání jsem usoudil, že se všichni začali přemísťovat, jak se dalo předpokládat, směrem k zádi. Na mě straně by je čekaly jen zablokované dveře.

Vyčkal jsem, až se poněkud vzdálí, a vyhlédl. Patrně se cítili v bezpečí, nikoho nenapadlo se ohlédnout. Už bylo jasné, kam míří, z toho chodby se dá vyjít pouze ke dveřím u druhé odpalovací komory. Tam jsem je nakonec dohnal. Spojovací dveře do nákladového prostoru byly zamčené.

„Hergot, necekuj se, nebo tě zase majznu.“

„Jiri, prosím,“ ozval se opět ten divčí hlásek.

„Ty se ho nějak zastáváš!“

„Ticho!“ To byl Jari. „Nemůžete počkat ani tu chvilku, než se přikonektím?“

Pokusil jsem se vyhlédnout, ale hned jsem zase zajel. Jari seděl přesně naproti mně. Mohu mluvit o štěstí, že byl zrovna zaujatý notebookem. Kabel vedoucí z počítače končil ve stěně. Vzpomněl jsem si, že jsem podobné zásuvky viděl na více místech na lodí. Usoudil jsem, že právě tímhle způsobem ovládá palubní počítač. Teď právě odemkl dveře do nákladového prostoru.

„Tak pohyb. První Jiri s Alanem, pak Jessika, nakonec já.“

Slyším šoupání, posunování, zvuky slábnou, odvážím se vyhlédnout. Jari právě zmizel v otevřených dveřích, které se po deseti sekundách prodlevy začínají automaticky zavírat.

Teď, nebo nikdy. Musím riskovat, jestli se dveře zasunou a zaklapnou, už se k nim nikdy nedostanu. Dorážím právě včas, abych do škvíry strčil pěst. Kov do ní bolestivě naráží, ale cesta zůstává volná. Opatrně nahlédnu do vedlejší místnosti. Jak jsem předpokládal, konec nákladového prostoru a to, co se nachází za tamtou stěnou, musí být motorová sekce. Skupina právě mizí za nějakým kontejnerem.

Rozevirám dveře naplno, utrhnu nárameník a nacpu do škvíry mezi prahem a dveřmi. Ty už zůstávají naplno otevřené a já spěchám za naší čtyřkou.

Nemusel jsem daleko, utábořil se hned u spojovacích dveří do motorové sekce. Jiri už otevřel box s náradím a něčím svazoval Alanovi za zády ruce. Když byl hotov, odhodil ho stranou na podlahu, aby neprekážel. Jari připojoval notebook do konektoru nedaleko dveří.

Odhaduji své šance. Alan je stranou, jemu nebezpečí nehrozí, Jessice také ne. Na Jiriho stačí zaúpat. Horší je to s Jariem, to je orišek, ale už jsem si vyzkoušel, že mi nedokáže vzdorovat delší čas.

„Tu holku taky svaz.“ prohodil Jari přes rameno.

„Ne! Nedělejte to, vždyť jsem na vaší straně.“

Jiri se tázavě podíval na bratra.

„Rekl jsem to jasně, ne?“

„Jessiko, ruce,“ pronesl chladně.

„Jiri, prosím, ne!“ skoro zanařikala.

Bez dlouhého rozmyšlení jí uhořel do obličje.

Na víc už jsem nečekal a vyskočil ze skryše. Zásady fair play jsem hodil za hlavu, nehodlal jsem přijít o moment překvapení a skočil na Jariho nekrytá záda. Samozřejmě jsem ho strhl s sebou. Od první chvíle jsem měl navrch. Zkroutil jsem mu ruku za zády, pak druhou a kabelem je svázal k sobě.

Vyhráno ještě není, ještě je tu ten druhý. Otočil jsem se právě ve chvíli, kdy se napřahoval, aby mi zasadil ránu montážním klíčem. Na poslední chvíli jsem uhnul, klíč minul hlavu a zasáhl rameno. Prává ruka zchromla, ale levou jsem mu klíč stačil vyrazit, odletěl někam za mne.

„Ištíváte, za vámi,“ vykřikl Alan.

Jari patrně stačil využít chvíle mého zápasu s Jyrim a rozvázal improvizovaná pouta. Nevím, jen se domýšlím. Otočit jsem se nestačil. Něco těžkého kovového mne praštilo do hlavy.

kapitán Gregor

Profesorka dorazila osobně až k nám na můstek. Alf s Betty právě podávali hlášení na konci směny. Udivilo mne, že s profesorkou připlová i jeden z jejich svěčenců. Vypadala rozrušeně.

„Kapitáne, právě jsem se dozvěděla, že oba Nevilainenovi utekli.“
Podíval jsem se na Alfa a Betty, pohodový výraz zmizel, čekali jen na můj povel, aby se mohli rozeběhnout po svých povinnostech obvyklých při poplachu. Ještě jsem zaváhal, profesorka by jistě nelhala, ale kdo ví, jak k informaci přišla. „Víte to bezpečně?“

„Viděl jsem je,“ nepustil ji ke slovu její průvodce. „Jsou v takové té chodbě vedle nákladového prostoru.“

Zadýchal se, párkrát se zhluboka nadechl. „Fekete běžel za nima, mají Jessiku a Alana.“

„Elias tam není?“ chytila ho za ruku profesorka.

Také sotva popadala dech. Zprvu jsem to přičítal honičce chodbami, když za mnou pospíchali, po chvíli jsem ale začal podobné příznaky pociťovat také. Lehké motání hlavy podobné alkoholovému opojení mě obavy potvrdilo. Znal jsem tenhle pocit dobře, dusíkem se při cvičeních párkrát přidusi každý.

„Masky! Okamžitě nasadit,“ křikl jsem a sám se vrhl k nejbližšímu boxu s nouzovými dýchacími přístroji. Profesorka se studentem se o malou chvíli opozdili, ale vycvičený Alf s Betty jim už spěchali na pomoc.

Zapínám komunikátor na levém rameni. „Konráde, okamžitě nasadit kyslíkové masky. Vyhlašuji poplach.“

„Rozumím,“ ozvalo se po nekonečně dlouhé sekundě.

Nebylo třeba domlouvat víc. Po slově „poplach“ i Alf s Betty okamžitě vystartovali. V sehrané posádce není třeba dlouhé vysvětlování. Priority jsou jasné, zajistit dýchání i pasažérům.

Ani chvíli jsem nepochyboval, že dusík, který se valí z ventilace, souvisí s útekem Jyriho a Jariho. Zde nemohlo jít o napouštění lodi ochrannou atmosférou, jak je obvyklé při cvičném poplachu. Došlo mi to už podle rychlosti proudění, která se změnila z běžného vánku na slušný průvan. Tohle je naplno otevřený ventil, něco mnohem nekompromisnějšího než nácvik. Především se ale neozývá ani siréna, ani hlášení palubního počítače. Nevím zatím jak, ale nejspíš se Nevilainenovým podařilo nějak otevřít ventily a snaží se nás udusit.

„Děti! Co děti,“ vzpamatovala se profesorka. Došlo jí, že bez sirény si pasažéři všimnou dýchacích potíží, až když bude pozdě. Alf s Betty jsou již na cestě, ale dříve než za minutu tam nebudou. Konrád na tom nebude o mnoho lépe.

Spěchám za Alfem a Betty, až budeme dětem v bezvědomí nasazovat masky, každá ruka bude důležitá, půjde o každou sekundu. Mozek mám už zase dostatečně okysličen, přechází do turbo otáček.

Už vim, co udělat. Míjím požární čidlo, rozpráhnou ruku, rychlost těla se seče s pohybem paže, loktem narážím do krytky, utržený kus plastu odletá i se zbytkem přístroje stranou. Nohou zabrzdím o madlo ve stěně, vracím se k obnaženým drátům a nakrátko je spojuji.

Okamžitě se rozječí požární siréna a pak už slyším důvěrně známý text: „Požár na lodi. Pozor, toto není cvičení. Nasadte kyslíkové masky. Schránky s maskami jsou umístěny v každé kajutě u dveří nebo na křižovatkách chodeb. Pozor, toto není cvičení...“

Pocítil jsem jistotu úlevu, ale napětí ze mne spadlo teprve, když jsem dorazil ke zbytku třídy. Ti, kteří měli štěstí a byli u masek dříve, pomáhali těm malátným přitahovat feminky, Alf s Betty křísili ty, kteří na tom byli nejhůře, ale z toho jsem strach neměl. Dusík se dýchat nedá, ale není jedovatý. Za chvíli se oklepeu.

„Pozor, důležité upozornění,“ ozval se hlas palubního počítače. Stále nebyli lokalizováni pasažéři Jyri Nevilainen, Ištván Fekete, Alan Jones, Jessika Ditrichsonová.“

„Konráde,“ otočil jsem se na právě přilétajícího posledního člena posádky. „Okamžitě se připoj na počítač a obnov dýchacelnou atmosféru. Dej ignorovat hlášení požárního čidla.“

Neměl jsem čas mu vysvětlovat, proč má ignorovat čidlo. Mnohem více mne zaměstnávalo hlášení počítače. Čtyři nezvěstní, Jari mezi nimi není, musel projít nějakými dveřmi a identifikovat se. Jyri a unesený Alan s Jessikou budou v bezpečí s ním. Starosti mi dělal...

„Alfe, Betty, musíme najít Ištvána. Paní profesorko, kterým směrem běžel?“

„Michale,“ obrátila se na chlapce, který přišel oznámit útek, „ukaz jim, kam běžel.“ Pak se obrátila na mne. „Ještě za nimi běžel Elias Wirth.“

„V hlášení nebyl, někde se musel identifikovat. Je v pořádku,“ volal jsem na ni ještě přes rameno.

Elias

Ještě jednou přiložím ruku na čtečku, jestli se systém nemoudří, ale dveře zůstávají zamčené. Rozhlédnu se po skladu. Takový velký prostor nemůže mít jen jeden vchod!

Po pár neúspěšných pokusech hacknout dveřní zámek se vzdávám a snažím se vzpomenout si na plán nákladního prostoru. Je to jedna velká místnost, umístěná ve střední části lodi. Z toho, co jsme našli při sestavování mini arény pro laser game, si pamatuji, že tu jsou převážně prázdné kontejnery, protože materiál se zatím vozi většinou na Mars, ne obráceně. Jen v několika málo boxech zůstalo pár porouchaných strojů, které jsou tak drahé, že se je vyplatí vozit takovou dálku na opravu.

Zadní část nákladového prostoru přechází v polouzavřenou místnost, která odděluje náklad od motorové sekce. Tam jsem vlastně nikdy nebyl, ale je to nejspíš poslední možnost, jak odsud uniknout ještě dnes.

„Co máš v plánu dělat, až se dostaneme pryč?“ uslyšel jsem něčí hlas. Krempnerův hlas to nebyl, Alanův také ne. Nemohu ho zařadit, že třídy to nikdo není, z posádky také ne. Ale už jsem ho slyšel.

„Asi zůstanu někde, kam na mě nemůžou, ale musí tam být internet,“ ozval se zvesela druhý hlas. Tak tenhle hlas slyším poprvé. Náhle mi to došlo. Ten první hlas znám ještě z Marsu. To znamená, že Jyri a Jari museli utéct. Dostávám strach a začínám se chovat obezřetně.

Náklad není od chodby oddělen žádnou stěnou ani dveřmi, takže hlas musí přicházet někde od motorů. Vyručkoval jsem co nejvýše nad kontejner a doufal, že se nikdo nepodívá tímhle neobvyklým směrem. Když nepočítám všudypřítomné lampičky nouzového osvětlení, jediné světlo vycházelo ze dveří motorové sekce, ale i přes pološero jsem na chodbě rozpoznal Alana, Jessiku a Feketeho, přivázané ke kontejneru přesně podle mnou.

Připadám jsem si jako Glum slídící po skalách. Pomalu se plížím dolů a schovávám se v nosnících, aby mě od dveří nikdo nespatřil. Snažím si rychle rozmyslet, jak osvobodím Alana s Jessikou. Nerisiku prohrabování se v náčini ve skladu, trvalo by věky, než bych něco našel. Procházím kapsy, jestli s sebou nemám něco ostrého. Ten švýcarský nůž, co mi Alan půjčil, jsem mu už vrátil, škoda... to ale znamená, že ho musí mít v kapse Alan.

To je poslední možnost. Přidržuji se nohama kontejneru a pomalu proplétám ruku do Alanovy kapsy, vyboulené ukrytým nožem. Otevírám nůž a už plížím šedivou elektrikařskou pásku. Jde to pomalu, na práci nevidím a bojím se, abych sobě ani Alanovi neublížil.

Když jsem konečně pouta přešel, začal jsem si věřit. Jessiku jsem osvobodil podstatně rychleji. Nepočítal jsem ovšem s její reakcí. Když vyskočila, měl jsem co dělat, abych se včas stáhl zpět do stínu.

Naštěstí neměl nikdo podezření a hlavně čas po mně pátrat. Slyším, jak Jiri a Jari pronásledují dvojici, což znamená, že mám čas přesunout se do osvětlené části a odvázt Feketeho.

Betty

„Kapitáne, atmosféra je obnovena,” ozval se z komunikátoru Konrádův hlas. Konečně, kosmický údržbář je na dýchací masku zvyklý, ale i tak jsem pocítila úlevu, když jsem si ji mohla sundat.

„No sláva”, ozvala se výtka v kapitánově hlase. „My už se také vracíme. Ištivána jsme nenašli, snad je v pořádku.”

Při hledání jsme se rozdělili, ale po Ištivánovi se slehla zem. Zato jsme narazili na čtyři zavřené dveře do technických tunelů. Nevilainainovi nejspíš nějak zablokovali přístup k motorům. Děsí mě, o co se tam právě pokoušejí.

„Konráde,” pokračoval kapitán, „podívej se, z jakého důvodu jsou zamčené dveře do technických tunelů.”

Na chvíli bylo v komunikátoru ticho, pak kapitán rychle dodal: „Ale v žádném případě je neotvírejte, musíme se nejdřív ozbrojit a promyslet další postup.”

„Obávám se, že bych je ani otevřít nedokázal.”

„Jak to myslíš?” nevydržela jsem a v rozporu s protokolem skočila do řeči.

„Nejlépe, když to uvidíte sami.”

V neblahé předtuše jsem zrychlila. Myslím, že ostatní také, protože jsme se v centrální chodbě setkali v téměř stejný okamžik. Za chvíli jsme vpadli na můstek. Konrád seděl u klávesnice a snažil se o něčem přesvědčit palubní počítač. V levém horním rohu obrazovky svítil emblém se zlatým klíčem, byl připojen na servisní kanál.

Asi nás slyšel, protože se ani neoctl. „Podívejte, chybný login nebo přístupové heslo! Nikam mne to nepustí.”

„To se přihlašuješ podle mnou?” zajímal se kapitán.

„Jasně. I pod sebou, někdo kompletně sestřelil přihlašovací databázi.”

Podívali jsme se s Alfim po sobě. Obešel mne mráz. Oba dobře víme, co se všechno dá v motorové sekci natropit. Když k tomu přidám rukojmí, nezbude než si přiznat, že to nejsme my, kdo na téhle lodi poroučí.

První se vzpamatoval kapitán. „Počítá je pořad ještě v naší části lodi. Konrád půjde do serverovny, a když to nepůjde jinak, natvrdo je odpojí.”

„Když to udělám, tak je sice odříznu, ale nám nepomohu. Navíc musí zůstat většina kanálů funkční, zadní část lodi nesmí být bez řízení. Jinak bych prostě vypnul router a bylo by.”

„Nějak se do toho počítače dostat musíš. Běž se o to pokusit, kdybys potřeboval někoho k ruce, řekni.”

„A my,” obrátil se kapitán na nás, „probereme zatím možnosti, jak otevřít přechodovou komoru zvenčí. Kdyby se nám to podařilo, dostaneme se na ně komorou v motorové sekci.”

Alan

Jiri a Jari si nás přestali všimnout a věnovali se řešení svých problémů. Pokoušel jsem se pochopit, o co se snaží. Jari něco zjišťuje z notebooku, dává povely Jyrimu a ten kmitá mezi ním a motorovou sekcí. Všude se válí odšroubované kryty. Dveře od skladu s nářadím jsou zablokovány v otevřené poloze.

Ruce za zády mne začínají brnět, rád bych je protáhl, ale Jari je stáhl k sobě izolačkou s jistotou profesionála. Fekete je na tom ještě hůř, svázali mu i nohy a připoutali k jedné ze vzpěr vyztužující nákladový prostor. Jessika se tiskne vedle mne. Od té doby, co jí Jari svázal, nepromluvila ani slovo, její nepřítomný pohled mne děsí. Nejdřív jsem na ni měl vztek, jak se k nim chtěla přidat, teď mi jí je líto.

„Měl by tam být... sakra,” Jari si hraje s vysílačkou v límci skafandru. Zřejmě je kovová stěna mezi ním a Jyrim příliš dokonale stíněná a používaná vlnová délka určená do prázdného kosmického prostoru nestačí k tomu, aby proklíčkovala dveřmi a případnými překážkami za nimi. Nakonec to vzdá, kousek popojde a zopakuje. „Měl by tam být svazek kabelů s jasně červenou žilou,” volá otevřenými dveřmi do motorové sekce. Čoko kabel je příliš krátký, k Jyrimu nedosáhne.

„Blbě tě slyším. Pojď sem, je tady taky přípojka.”

„To bych neviděl na ty tři.”

Ohlédl se po nás. Zřejmě spokojen se zase otočil do dveří. „Tak našels ten svazek? Musíš pak dojít až k desce...”

Přestal jsem poslouchat, protože Jessika ožila. Na sobě nedala nic znát, ale cítím, jak se mne snaží pohladit. Moc se jí to nedaří, jenomže netuší, že mne hladí i po duši. Hřejivé pomýšlení se mění v údiv, jak dokáže takhle zkrotit přivázanou ruku.

„Mám to!” zakřičí zpoza dveří Jyri. „Jsem u konektoru.”

„Fajn, tak teď odpočítej pátej pin...”

Jessika se na mne udiveně podívala. „Nech mě, nemám na to náladu.”

Uvažoval jsem o tom, co tím chce říct, když jsem pocítil, jak mi ruka zajela do kapsy. Pomalu mi dochází, že ta ruka není Jessiky, natož moje. Musí být někoho, kdo ví, že v kapse nesím skládací nůž.

Snažím se nenápadně otočit, ale ve tmě za námi nic nevidím. Zeptat se neodvážím, nechci si vykoledovat Jariho pozornost. Cítím, jak ruka i s nožem opouští kapsu, tiché cvaknutí pružiny přidržující čepel, a už pozoruji, jak mne někdo odrezává od madla kontejneru a za chvíli se i ruce osvobozují od pout.

Nesmím se pohnout! Napnuté nervy mne nutí vyskočit a uprchnout, ale rozumem vím, že se nesmím pohnout, dokud nebudeme vysvobozeni všichni, především Fekete. Jen s ním máme nějakou naději. S úlevou protahuji zápěstí, cítím, jak se krev vrací, kam patří.

Ukosem pohlednu na Jessiku. Evidentně procitla z letargie, nejspíš jí došlo, co se děje. Cítím, jak se chvěje. Chtěl a měl bych ji pevně obejmout, sevřít a utěšit, že všechno bude OK. Tím bych ovšem ohrozil nejen sebe, ale i ostatní, hlavně pak toho neznámého zachránce za mémi zády.

Měl jsem to udělat! Měl jsem ji uchopit a nepustit. Bylo by to riziko, ale menší než to, co se stalo. Nevydržela napětí, vyskočila a vrhla se ke dveřím technické chodby, kterou nás sem přitáhli. Dlouhé vteřiny se překvapivě nic nedělo, Jyri něco kutil ve vedlejší místnosti a Jari byl zaměstnán notebookem.

Došlo mi, že čekat na osvobození Feketeho je pošetilost. Vyskočil jsem za Jessikou a doufám, že bude ještě nějakou dobu trvat, než si utěku všimnou. Neradoval jsem se dlouho.

„Stát!“ vykřikl Jari a odhodil počítač. „Utíkají!“

Mohu si jen představit, že Jyri vykoukl za ním, vidět jsem to už však nemohl, prolétli jsme s Jessikou dveřmi do obvodové chodby. Oknem jsem zahlédl Orion a přes všechny akutní starosti se mi vybarvily duši hladící chvíle s Jessikou v observatoři. „To sis vřelou chvíli na vzpomínání,“ napomenul jsem se. A pořádně zabral.

Chodby jsou po stěnách vybaveny madly pro usnadnění pohybu. Jak jsem zrychloval, zabíral jsem o ně ve stále se zkracujících intervalech. Cítil jsem, že se útek zdaří, už mne nemohou dohonit.

„Au,“ vyhrkla Jessika, kterou jsem dohnal, v chvatu přehlédla a narazil do ní.

„Honem, pospěš, jsou pár vteřin za námi.“

Kývla hlavou, ale na rychlosti moc nepřidala. „Já už nemůžu,“ zanařikala udýchaně.

„Musíš, dokážeš to, přidej!“ Zkousím jí pomoci, ale nemám se zač zapřít, madlo není vždy po ruce. „Odraž se ode mne!“

Jyri a Jari už musí být blízko. Nic nefikají, nekřičí, jsou to profici, dravci na lovu. Slyším jen šramocení, které se přibližuje. Je mi jasné, že s Jessikou tu správnou rychlost nedosáhneme.

Bezmála jsme narazili do další překážky. Tentokrát jsem to kviťoval s povděkem. Dorazili jsme ke katapultací komoře. Vražíme dovnitř a na poslední chvíli zavíráme dveře.

Vzápětí se ozve vzteklé bušení. „Otevřete,“ slyšíme tlumeně Jariho. „Stejně budete muset vylézt, jinak se tam udusíte.“

„Alane,“ přitiskla se ke mně vystrašeně Jessika. „Neotvírej, já se bojím.“

Rozhlédl jsem se. Znáš to tu dobře, před letem jsme museli projít školením, jak zacházet s únikovou kapslí. Trochu jsem se rozklepal, ale hlas jsem stále ovládal.

„Tak utečeme, vem si skafandr.“

Chvilí se na mne zadívala, pak jen němě pokývla hlavou a začala se opřekot soukat do jednoho z kosmických obleků.

Není to tak jednoduché, nasoukat se do skafandru. Učili jsme se to, nikdy jsem nebyl moc rychlý. Teď na nás ještě doléhalo bušení zvenku. Nejspíš si přinesli i nějaké nástroje, protože jsem zaslechl skřípění kovu o kov.

Nicméně mne mechanická práce poněkud zklidnila, opět jsem mohl střizlivě uvažovat. Když teď sedneme do kapsle a vystřelíme se ven, co se bude dít pak? Unikové kapsle jsou konstruovány pro blízký vesmír, kde je nějaká naděje, že vás zachrání jiná loď. Nebo ji pro vás vypraví. Ale tady? Jak nás najdou!

„Alane, honem!“ Jessika už seděla v kapsli.

„Jessiko, vystup, tohle nemůžeme!“

Poslechla okamžitě, akoli netušila, v čem je problém. „Proč ne, co chceš dělat?“

To jsem právě nevěděl.

„Alane!“ vykřikla a ukázala na tenký pruh světla linoucí se ze škvíry u dveří. Těm dvěma se konečně podařilo dveře pootevřít. Škvíra se pomalu roztahovala, za chvíli budou uvnitř.

Náhle jsem věděl, co mám dělat, rozhodl jsem se okamžitě. „Zavři přílbu,“ křikl jsem na Jessiku, ze stěny strhl lano a karabinami připojil na naše skafandry.

„Pořádně se drž!“ ukázal jsem na prázdné držáky skafandrů. Přirazil jsem hledí své přílby, natáhl ruku do zachránné kapsle, vedle křesla nahmátl pojistku, strhl ji a zatáhl za páku katapultu. Půl vteřiny mi stačilo, abych ucukl zpět a také se pokusil něčeho zachytit.

Dveře kapsle zaklaply okamžitě. Dveře komory, teď již z poloviny otevřené, dostaly nový impuls k zavření. Ze zmatku stínů za dveřmi soudím, že to útočníky překvapilo. I tyto dveře s malým zpožděním zajely, čímž byly splněny všechny podmínky k tomu, aby katapultací mechanismus usoudil, že se smí spustit.

Na poslední chvíli jsem prostředek lana omotal kolem úchyty na skafandry, ale už mi nebyl dán čas vyzkoušet pevnost.

Vybušnými nýty držený vnější poklop odlétl ven, skrytý mechanismus vymrštil kapsli do dálky. Atmosféru dosud vězněnou v katapultací komoře již nic nedrželo a vystřelila ven. Konstrukteři nepočítali s tím, že by v komoře někdo mohl zůstat, nebyla uzpůsobena na to, abychom se v tom víchru udrželi.

Ve vysílače skafandru se ozvalo Jessičino zaječení. Ani já ani ona jsme se na plochých úchytech neudrželi a i se vzduchem doslova vystřelili ven.

„Motá se mi hlava,“ zakřičela Jessika.

Nebyl jsem na tom lépe. Při letu jsme zavadili za okraj komory a teď se točili ve strašných kotrmelcích. Trhnutí, lano se napadlo a bezmála zastavilo můj pohyb. Stále jsem se ještě vzdaloval, ale už velmi pomalu, jak lano dopružovalo.

Ohlédl jsem se po Jessice. Asi jsem v komoře nezafixoval lano přesně uprostřed, její konec byl poněkud delší, ještě se nenapnul, a tak se stále vzdalovala původní rychlostí.

„Neboj se,“ zakřičel jsem do vysílačky. „Lano tě zabrzdí.“

Vzápětí došlo na má slova a i ona pocítila zpomalení. Oba konce lana se našponovaly, improvizované ukotvení další nápor síly nevydrželo a osvobozené lano rezignovalo na funkci záchranného stěbla. Decelerací na chvíli propůjčený pocit tíže zmizel, ztratili jsme poslední vazbu s lodí a odlétali ničím nebrzděni do vesmíru. Já téměř nezatelně, Jessika rychleji.

Další cuknutí, tentokrát menší. Lano mezi mnou a Jessikou se naplno.

„Zkus se přitáhnout lanem,“ vykřikl jsem docela zbytečně. Ve vysílačce by mne slyšela, i kdybych šeptal.

Oba jsme začali ručkovat a za chvíli jsme byli u sebe. Dle všech fyzikálních pouček se moment hybnosti neztratil a protože se podstatně zmenšil poloměr, začali jsme se otáčet kolem naší společné osy. Naštěstí ne příliš rychle.

Obhlíželi jsme situaci. Kapsle vymrštná katapultem již někam zmizela, my se vznášeli asi sto metrů od lodi a pomalu se vzdalovali.

„Alane, musíme nějak doplavat k lodi.“

„A jak, jak prosím tě!“

„No nějak jako v lodí, tam je taky beztlíže.“ začala sebou cukat ve snaze přiblížit se k ní zpět.

Bylo by mne to rozesmálo, kdyby to nebylo spíš k pláči. Jediná možnost záchrany je z lodí, která je teď paralyzovaná těmi dvěma ganuery.

„My se teď nemůžeme pohybovat jinak než pomocí akce a reakce. Jenomže, chybí ta akce. Chtělo by to něco odhodit,“ dodávám spíš pro sebe.

„Alane, vymysli něco!“ prosí Jessika, které také začalo docházet, do jakého problému jsme se dostali.

Její úzkostí přiskrcený hlas mne sklíčuje víc, než celý ten malér. Kdyby tak bylo co odhodit!

Ano, je co odhodit, nemusíme zemřít oba. Naposledy Jessiku pevně obejmou, počkám, až se naše soustava, naše těžišťová soustava Jessika-Alan natočí tím správným směrem, přikřím kolena a vši silou odkopnu.

Rotace soustavy Jessika-Alan se zpomaluje. Naše soustava se rozpadá. Jessika křičí, není jí jasné, co se děje, proč se vzdalujeme, hlasivky mám v křeči, nedokážu ji utěšit. Sám bych potřeboval. Vzdálili jsme se na délku lana, začalo brzdit náš pohyb. Ještě bych mohl rozhodnutí zvrátit. S vypětím všech sil odpojím karabinu od skafandru, cítím, jak mi prochází rukavicí, a pak už jsme opravdu každý úplně sám. Můj jediný pevný bod mizí. Jessika míří k lodi, já se od ní vzdaluji.

Fekete

Probral jsem se s šílenou bolestí hlavy. Chtěl jsem otevřít oči, povedlo se to jen u jednoho. Chtěl jsem si sáhnout na obličej, abych ze slepého oka odstranil zásepku, ale nemohl jsem pohnout rukama. Pomalu se rozpomínám, co se stalo. Rvačka, úder do hlavy. Patrně mne pak spoutali. Ruce za zády a teď ještě zjišťuji, že i nohy jsou obmotané jakousi páskou.

Za zády cítím chladnou stěnu kontejneru. Otáčím k ní tvář a snažím se odstranit z obličeje tu hrubou záclonu. Pomalu mi dochází, že je to škrálopup zaschlé krve. Konečně osvobození tvář a za chvíli se daří otevřít i oko. Rozhlédnu se, migréna zaútočí na plno, žaludek se vzbouří. Rychle zase zavírám oči a čekám, až poleví symptomy otřesu mozku.

„Ištvané, jste v pořádku?“ slyším starostlivý hlas. Nejspíš Alanův.

Opatrně otevírám jedno oko. Alan s Jessikou sedí naproti v místnosti. Nejspíš jsou také svázaní, jinak by jistě přišli blíž.

„Už mi bylo líp.“

„Ticho tam,“ vyštěkne Jari a významně potěšká montážní klíč.

Nemá cenu riskovat, uticháme. Jsem docela rád, i těch pár slov mne vyčerpalo, opět zavírám oko a snažím se nemyslet na bolest.

Nevím, jak dlouho jsem takhle seděl, hodinu? Půl nebo dvě? Možná jsem i usnul, když jsem se po čase probрал, byla bolest o poznání menší. Šilhání ještě nezmizelo, ale žaludek se už nehoupal. Mozek je ochotný přemýšlet.

Nejprve musím navázat kontakt s Alanem, možná i s Jessikou, ale nevím, zda jí mohu věřit. Zkousím všechno možné, hlavně mimiku. Možná mi nerozumí, možná mé pokusy vůbec neregistrují. Snažím se navázat oční kontakt.

Po čase se začínou ošivát. Nejprve jsem myslel, že jsem konečně úspěš, později mi dochází, že příčinou jejich neklidu nejsem já. Ty Alanovy pohyby pažemi! Nemohu se mýlit, dokázal nějak rozvázat ruce, teď se o totéž snaží i Jessika.

Jessika vyskakuje a prchá směrem k obvodové chodbě. Alan chvíli váhá, ale brzy vyřáží za ní. Nevím, jak bych jim pomohl. Nezbyvá než držet palce, aby jejich útek zůstal co nejdéle nepozorován.

„Stát!“ vykřikl Jari a odhodil počítač. „Utíkají!“ Odhodil notebook a pustil se do pronásledování, Jari jen s minimálním zpožděním za ním. Osaměl jsem.

Ze stínu nákladového prostoru se vyloupila postava. „Ištvané, vydržte, jdu vás taky rozvázat.“ Dochází mi, že tohle musí být ten čtvrtý, pro kterého mne poslala profesorka. Mozek asi ještě nejede naplno, není mi jasné, jak se sem dostal, ale musí to být on.

„Ty jsi Elias, vid’?“

Jen kývne hlavou a začne přefezávat pouta.

„Teda, ti vás zřídili.“

Podívám se na bílou košili uniformy pocákanou krví. Fleky se překrývají, každý má velikost dlaně. Nemám odvahu představitovat si, jak asi musí vypadat hlava.

Z chodby se ozve šramot.

„Pozor, vrací se!“ syknu a Elias skokem zmizí.

K boxu s náradím přilítne Jari, aniž by mi věnoval sebemenší pozornost. Zbrkle vyhazuje nářadí, konečně najde, co hledal, a zase mizí tam, kde se před tím zjevil.

Po chvíli se Elias dodá odvahy, vrací se a dodělá svou práci. Opět mám volné ruce i nohy. „Honem, musíme jim pomoci!“ Vyskočím, prudká bolest se zabodne do hlavy a bezmála zase ztratím vědomí.

„Jste v pořádku?“ zapochybuje Elias.
„Nic moc, ale ve čtyřech je snad přemůžeme, ne?“ Pospícháme k obvodové chodbě. Dveře jsou stále zablokované v otevřené poloze. Naproti se rýsuje jedno z oken rozmístěných v pravidelných rozestupech po celé chodbě.
„Cítil jste to také?“ zeptal se Elias celkem zbytečně. Otřes se nedal přehlédnout. Také se nedala přehlédnout záchranná kapsle, která proletěla za oknem a pomalu se vzdalovala od rakety.
Vyschlo mi v krku. „To jsou blázni, vystřelili se. To je sebevražda!“
„Podívejte!“
Do zorného pole okna se pomalu dostala postava ve skafandru přivázaná na laně. Po chvíli se ukázal i opačný konec lana s druhým skafandrem. Také se vzdalovali od rakety, ale mnohem pomaleji.
„Snad je ještě šance je zachránit, honem!“

Betty

Alfi se sebekritickým povzdechem odložil pájku. „Proti tomuhle arsenálu jsou ty Eliasovy laserové pistolky hotové zbraně hromadného ničení. Možná by se tím dal harponovat žralok.“
„Napíchneme je jako čert na vidle.“ naznačují pohyb směrem k Alfěvi. V ruce držím neobvyklý nástroj. Metrová hůl se dvěma krátkými bodci na jednom konci a vysokonapěťovým generátorem na druhém.

„Já hlavně doufám, že to nebudeme muset použít,“ vložil se do řeči kapitán. „Bojím se, že kdyby Jari chtěl, nebyla by to pro něj větší překážka.“

Ohlédl jsem se. Kapitán se právě vrátil z Ištvánovy kajuty, kde byl ještě jednou vyzkoušet, zda by se nedostal do jeho trezoru. Jako ozbrojený doprovod by měl mít zbraň. Jenomže je za ni také zodpovědný, takže leží za zámek, se kterým si ani kapitánův univerzální neporadí. Gregorův výraz mě nenechal na pochybách, že trezor svůj obsah nevydál.

„Nezapomeň, že budeme tři.“ snažím se na věc nahlížet optimisticky. „Možná je tam někde i Ištván, ten vydá za dva. Alf vyprávěl, jak Ištván dostal Jariho na lopatky. Vidí, Alfo?“

Alf jen něco zamručel a znovu se pustil do práce. To, co kapitán chtěl, vyžadovalo větší přípravu, než jen sestrojiti tři elektrické paralyzéry.

Nejprve nás napadlo přeřezat se plazmovým řezákem do jednoho z technických tunelů. Jenomže se dalo předpokládat, že na něco takového budou připraveni. Tak přišel kapitán s vylepěním. dostat se na ně druhou přechodovou komorou, která je až v motorové sekci. Z vnějšíku se otevřít nedá, ale když do krytu vyřízneme díru, můžeme je přepadnout zezadu.

No a v tom je právě ten problém, že nestačí díru jen vyříznout, musíme ji za sebou zase zavařit. A na to je třeba připravit si uchytí, vzpěrky a Bůh ví, co ještě. Bůh a já s Alfrédem. Kapitán se snaží do práce nezasažovat. Je mu jasné, že sami nejlíp víme, co tam na nás ventku čeká.

„Betty,“ ozval se, když jsem odložila svářečku. „Už jsem to promyslel. Na můstku zůstaňeš ty.“

Odložila jsem svářečskou kuklu a tážavě se na kapitána zadívala. „Nejlíp se do komory vlámeme my dva s Alfem. A s námi může ještě jeden. Buď ty, nebo Konrád.“

„Konráda na můstku nechat nemůžu. Kdyby se se mnou něco stalo, nedovedu si představit, jak tenhle bláznec řídí nějaké ujetej ajťák.“

„Jestli k tomu můžu taky něco připodotknout, když už je tu o mně řeč,“ ozval se z komunikátoru lehce podrážděný hlas. „tak na ten váš blázinec bych si vážně netroufal, ale jestli se mi podaří odblokovat průchody, můžu jít do akce s váma.“

Ohlédl jsem se po Gregorovi, zdálo se, že o návrhu usilovně přemýšlí.

„...kapitán může zůstat na svém místě,“ pokračoval Konrád v monologu. „a my tři, když se rozdělíme, můžeme je napadnout každý z jiné strany.“

Proti své vůli jsem se musela osobitě ohodnotit usmát. Ujetej ajťák, to sedlo. První, co ho napadne, rozdělít se.

„A jak to vidíš?“ vpadl Konrádovi do řeči Gregor. „Myslíš, že nám v dohledném čase vrátíš řízení?“

„Zašmodrchali trochu pointery, pokouším se je roztřídit zpět, zrovna píšu skript. Ale možná budu muset vlézt ke směrovači...“

„To si nech do závěrečné zprávy,“ vpadl mu Gregor netrpělivě do řeči. „Mě zajímá, jak dlouho...“ zarazil se. „Cítili jste to taky?“

Samozřejmě, že jsme to cítili všichni. Carolus Rex není žádný drobek, i bez nákladu váží víc než jiné typy současných lodí. Nic s ním nehne, však jsme ten otřes zaregistrovali jen nějakým kosmickým smyslem.

Chvilí ticha přerušil Konrádův hlas. Zarazilo mne, kolik sebevědomí z něj vyprchalo. „Netuším, co se děje. Byla odpálena záchranná kapsle ve druhém technickém tunelu. Pokouším se zjistit víc.“

„Přesměruj nám sem kameru, pokusíme se kapsli lokalizovat.“

Na obrazovkách naskočil obraz okolního vesmíru. Alf chvíli nazdařbůh šmejdil kamerou, pak se pokusil o systematickou prohlídku, ale zorné pole kamery bylo příliš malé.

Odložila jsem nářadí. „To je k ničemu, to chce okno.“

Profesorka nám už spěchala naproti. „Pospěšte si, venku jsou nějácí lidé ve skafandru, myslím, že mají problémy.“

Bez dechu jsme dorazili do jídelny a začali si razit cestu k oknu. Kapitán profesorce nařídil, aby po dobu pohotovosti držela své studenty pohromadě na jediném místě. Tím místem byla samozřejmě jídelna, toho času s beznadějně obleženími okny. Někteří mají v ruce tablety, někteří alespoň hodinky s vestavěnými kamerami a natáčejí nevidanou scénu. Dva kosmonauti spojení lanem se volně vznášejí prostorem. Nemohou nic dělat, alespoň ručkují po lanu k sobě.

Místností se rozlehl jasný autoritativní hlas. „Alfréd a Betty okamžitě nástup na záchrannou misi.“

Těžko uvěřit, že ten hlas patří téměř člověku, který mi dává přednost ve dveřích a který nezačne jíst dříve, než zasedne dáma ke stolu. Nevím, jak té změny dosáhl, ale funguje to. Ani na okamžik o rozkazu nepřemýšlím, zpět na můstku jsme dříve, než by nám stačil vysvětlit, že se tam máme zastavit pro nástroje. V plné rychlosti sbírám z podlahy raketové křeslo. Očekávám škubnutí, ale je silnější, než s jakým jsem počítala. Loket se přetočí do polohy, na kterou není stavěný. Bolestivě syкну, ale okamžitě se ovládnou.

„Musíme něco odstrojit,” komentuje Alf. Mluví spíš pro sebe, abych si mohla myslet, že si mě nešikovnosti nevšímá. „Zbytečně by nás to za letu zpomalovalo.”

Jediným skutečným odepínám zdroj hořáku, ten je nejtěžší. Přemýšlím co dál. Zbraň nechávám na místě, dokud nebudu mít jistotu, co a kdo nás venku čeká.

„Bodec si nech,” napovídá Alf, jako by četl mé myšlenky. „Skafandr sice izoluje, ale stačí do něj udělat malou díрку... Nezbiješ, ale každý hned zkrotne.”

„Kapitáne,” Konrádovi se vrátilo do hlasu sebevědomí. „Dveře do přechodové komory jsou také zablokované.”

Polilo mne horko. „Měla jsem za to, že to je nezávislý okruh.”

„Je, ale centrálně se dá ovládat taky.”

„Takže není tak nezávislý...”

„Na tom teď nesejde,” okřikl mne Gregor. „Dokážete komoru otevřít násilím?”

„Myslím, kapitáne, že bych komoru mohl odblokovat na dálku.”

„No tak to sakra udělej,” rozvztekl se konečně Gregor na Konráda.

„Potřebuji ale vaši spolupráci na můstku.”

„To zvládnú sám,” odpověděl Gregor již klidným tónem. „Alf a Betty se pokusí otevřít dveře vlastní metodou.”

Jasnější pokyn už jsme dostat nemohli. Znovu jsem připnula zdroj a vyrazila za Alfem. Už prohlížela ovládací panel dveří komory.

„Tady,” ukázal na jedno místo na stěně. „Ale přesně, malý výkon.”

Věděla jsem, co chce. Ovládací panely jsou nedemontovatelnou součástí stěny. Abychom se dostali k elektronce, museli bychom odmontovat celou stěnu a na to teď opravdu není čas.

„Lepší, když to uděláš ty, máš přesnější ruku,” usmál se na mne povzbudivě, až mi srdce poskočilo do krku.

Třesoucí rukou jsem zapnula zdroj a zafokusovala paprsek na půl milimetru.

„Klid, stihneme to,” vysvětlil si Alf mé rozrušení po svém.

Ostatně, už nebylo třeba, rukojetě hořáku už jsem držela pevně a pomalým, ale jistým pohybem vyřízla ve stěně otvor, za kterým se objevila vnitřní část ovládacího panelu s nezbytnou kabeláží.

Klíšťkami jsem odtáhla překážející svazek kabelů a Alf zajel peanem k obnaženému datovému konektoru. „Gregore, jak na tom jste?”

„Já netuším, co vlastně děláme,” ozvala se z komunikátoru nešťastná odpověď.

„Dejte nám ještě...” rozplzl se zbytek Konrádova výkladu v rušivém šumu.

„Mluvíš ze studny, vůbec ti není rozumět.”

„Jsem u směrovače... stínění... ještě deset minut...”

„Tak já to budu mít taky za deset, ale sekund,” ušklíbl se Alf.

Exaktně vzato, trvalo mu to dvacet, ale pak zámeč cvakl. Dveře byly volné.

„Kapitáne, žádáme o povolení vystoupit do vesmíru,” vyhrkl Alf formálně, aby zakryl rozrušení.

„Máte ho.” Odpověď nepřišla z komunikátoru, Gregor se dostavil osobně.

„Zůstávám na můstku, snad se nám s Konrádem podaří plně převzít řízení. Zároveň vás budu sledovat kamerami,” doprovází nás kapitán až do přechodové komory. Plácne nás každého povzbudivě po zádech, pomalu vycouvá, usměje se a povzbudivě zvedne palec vzhůru.

Dveře komory se zavírají, vidím už jen jeho nohy. „Ozvěme se, jakmile budeme venku,” připomenu na poslední chvíli, zavírám hledí přílby a zapínám odčerpávání vzduchu.

Tlakoměr se rozsvítí zeleně. „Jdem na to,” Alfréd otevírá vnější poklop. Dovnitř ztěžka vlezá postava ve skafandru.

„Chvála bohu,” zazní ve vysílače hlas. Je to Ištván.

Elías

Sotva jsem Feketemu stačil. Šílený let, prosvištěli jsme dveřmi do motorové sekce a tak tak se nerozbili o jejich rám. Feketeho hlava, už takhle v děsivém stavu, by to taky nemusela vydržet.

Netušil jsem, co chce dělat, trochu jsem se bál o jeho zdravý úsudek. Když se mnou mluvil, zavíral jedno oko nebo šilhal. Nejraději bych ho zklidnil a nechal odpočívat, jenomže strach o ty dva venku byl o řád mocnější.

Proklíčkovali jsme bludištěm stojanů osazených součástkami. Pro designéra tu uplatnění nenašli. Veškeré konstrukce byly přiznané, kryty téměř chyběly, spletnice kabelů pevně přichycených na stěnách dodávaly přízračný dojem vnitřku obřího počítače, kterým konec konců tenhle labyrint byl.

Scéna se poněkud změnila, hranaté bloky přístrojů najednou vystřídaly obří válece propojené potrubím. Mohl jsem se domnívat, že jde o palivové nádrže, ale kromě tvaru a nedaleko umístěných kryogenních jednotek jsem pro to žádný důkaz neměl.

„Tady je to,” ukázal Fekete směrem k pláští lodě.

Neviděl jsem, co myslí. Ve výhledu mi bránilo několik sprážených potrubí vedoucích kamsi dál k zádi lodi, snad až k samotným motorům. Když jsem se konečně dostal do správného místa, Fekete už otevíral dveře přechodové komory.

„Ty dál nemůžeš, zůstaneš v lodi. Venku je to nebezpečné.”

„Co když sem přijdou Jyri a Jari, chcete mne tu s nimi nechat?”

Byl to chabý pokus. Stačilo namítnout, že se mohu někde schovat. Nepřehlednější terén bych na lodi těžko hledal. Tlačil nás ale čas, možná nedokázal s oťeselem mozku případně obří válece propojené potrubím, nebo mu jen došlo, že bude venku potřebovat pomoc. Kývl tedy a za chvíli už se nad námi otevřel pohled do temného vesmíru.

Skafandr, který jsem po obléknutí nímals spíš jen jako tužší kombinézu, se ve vakuu poněkud nafoukl a bránil svobodnému pohybu. Velice brzy jsem si ale na omezení zvykl. Připoutání lanem jsme se zlehka odrazili a vypluli do volného prostoru.

Sotva jsem hlavou minul okraj přechodové komory a dostal se z rádiového stínu, ožila vestavěná vysílačka.

Slyšel jsem Jessiku brečet. „Alane, co jsi to udělal!”

„Neboj se, jen jsme chvíli od sebe,“ utěšoval ji. Znam tenhle jeho tón, když se snaží lakovat na růžovo, ale sám nevěří tomu, co říká. „Chvilku si tady pobudu a pak už mne nějak stáhnete.“

Rozhlížel jsem se, odkud hlas přichází. Ve vysílače sice perfektně slyšíte, co kdo říká, ale odkud hlas přichází, netušíte. Prohlížím každou část lodi, zrakem padnu na věnec v dolní třetině. Ne všechen náklad na Mars se vozi uvnitř. Ta největší a hlavně nejtěžší břemena se nakládají až v kosmickém prostoru a přichycují k povrchu lodi právě tímto věncem. Na orbitě Marsu se pak dálkově odpojují a posílají po samostatných balistikách na povrch. Právě v tomto věnci, přilepená k povrchu lodi, se křefovitě držela jednoho z četných úchytů jakási postava ve skafandru.

Druhou postavu mi ukázal Fekete. Nejprve jsem ji neviděl. Teprve po chvíli jsem v dálce mezi hvězdami zaznamenal pohyb a pak už jasně rozeznal malý skafandr.

Fekete se ujal slova jako první. „Nebojte se, už jsme tady!“

Nejprve bylo ticho, pak se strhla přestřelka hlasů.

„Jedno po druhém,“ uklidňoval oba Fekete. „Nejdřív toho, co se drží rakety.“

„To jsem já, Jessika.“

„Výborně, Jessiko, o nic se sama nepokoušej, jdu pro tebe.“

Myslím, že by se Jessika sama o nic nepokusila ani bez té rady. Nicméně slova měla uklidňující účinek a zůstala zticha, dokud se Fekete nezastavil pár metrů před ní.

„Co je, co se děje, pojďte si pro mě. Nenechávejte mě tu,“ spustila, když viděla, že se Fekete obrací.

„Jessiko, nevyváděj, lano prostě nestačí. Budu muset někde sehnat delší. Ještě chvíli poč...“

„Né, já nechci, uduším se tady,“ otevřela naplno stavidla hysterie.

Fekete se zarazil. Ze své pozice u přechodové komory jsem viděl to, co ona nemohla. Nahmát karabinu poutající ho k lanu. Pochopil jsem, k čemu se odhodlal. Chce ten kus překlenout bez jištění. Chvilu se pere s karabinou, nedochází mu, že napnuté lano karabinu blokuje v zavřeném stavu.

„Ištváne, počkejte,“ volám, dokud je čas. „Nastavím vám lano.“

Vracím se zpět do přechodové komory. Odpoutávám nejprve sebe, pak poněkud přitáhnou Feketeho, odpoutávám i jeho lano a obě uvolněné karabiny zaklesnu do sebe. Dvakrát škubnu za lano. Nejspíš pochopil, protože se spojené karabiny začaly pozvolna sunout za ním.

Dostal jsem strach. Předtím jsem si přítomnost lana téměř neuvědomoval, teď mi neskutečně chybělo. Chytil jsem se tedy alespoň toho Feketeho. Teprve později mi došlo, že jsem mu musel lezení dost ztížit, ale v tu chvíli jsem byl rád, že mne vytáhla zase na povrch.

Celá záchrana se odehrála v naprostém tichu. My neměli důvod cokoli říkat, Jessika toho nejspíš nebyla schopna. I bez instrukcí věděla, že musí chytit Feketeho kolem krku jako medvídek koala a pevně se držet.

Konečně promluvil Fekete. „Počkej, takhle nemůžu lézt. Nemůžeš mi viset na břiše.“

Jessika se ani nepohnula.

„Tak se aspoň přesuň na záda.“

Stále nic. Došlo mi, co mám dělat. Zapřel jsem se za okraj přechodové komory a oba přitáhl až k sobě.

„A teď pro Alana,“ vykřikl jsem nedočkavě.

„Ani to nezkoušej,“ ozval se hlas z hvězd. „Lano nemůže stačit. Čtělo by to raketové křeslo.“

Podívám se zpět do komory. Ke standardní výbavě patří kromě skafandru a lana také raketové křeslo, vše ve dvojím vyhotovení. Nevím, proč se tomu říká křeslo, snad z historických důvodů. Já osobně tu vidím jakýsi postroj s palivovou nádrží a jednoduchou konstrukcí nesoucí tři páry trysek.

Fekete uhlodil mě myšlenky. „Ať tě to ani nenapadne!“

„Musíme pro něj,“ Kousl jsem se do rty, abych nahlas neřekl to, co by slyšel i Alan. Ničemu nepomůže, když mu budu vyprávět o bezvýchodnosti jeho situace. Stále se vzdaluje. Ne moc rychle, ale dost na to, aby byla každá minuta drahá.

„A umíš s tím? Já ne! Když zmizíš ve vesmíru i ty, nepomůže mi to ani trochu.“

Nechtěl jsem křičet, samo od sebe to ze mne vylétlo. „Nemůžu ho tam nechat!“

„Musíme dojít pro někoho, kdo s křeslem umí zacházet. Tím Alanovi pomůžeme nejlépe,“ řekl autoritativně, ale podivuhodně měkkým tónem, který jsem u něj ještě neznal.

Uklidnil jsem se. „Tam nemůžeme,“ ukázal jsem na vstup. „Padneme do rukou akorát Jarimu.“ Viděl jsem, co provedli Feketemu s hlavou, další střet nemůžeme riskovat.

„Musíme k jiné komoře a vlézt tamtudy.“

Jessika procitla ze strnulosti. „Ne, já nikam nejdu. Spadla bych do vesmíru.“

Čtěl jsem se na ni obohat, ale uvědomil jsem si, co asi před chvílí zažila. Pochopil jsem, že v žádném případě dobrovolně nepůjde a vláčet ji s sebou násilím je neproveditelné.

„Já tu s ní počkám,“ navrhl jsem Feketemu. „Zamkneme se v komoře a počkáme, dokud pro nás někdo nepřijde. Ať už zevnitř nebo zvenčí.“ Zamykání se v komoře byl jenom trik na Feketeho, abych mu usnadnil odchod. Pro někoho, kdo ovládá palubní počítač, je zámeček prázdný pojem. Spíš jsem spouštěl na to, že nemají důvod do přechodové komory lézt.

Nechal jsem Feketemu obě lana a díval se, jak se nad námi zavírá kryt komory.

profesorka Cernanová

Stojím u okna jako přimražená a bojím se otočit hlavu, aby nikdo nezahlédl slzy, co mne nesnesitelně pálí v očích. Sleduji postavu ve skafandru, vzdalující se od rakety, a cítím s ní, jako bych byla na jejím místě.

Má mysl postupuje vpřed, prochází oknem, už je za ním, přeskakuje propast prázdnoty až do hlavy vznášející se postavy. Závrať, neovladatelná závrať, že padám. Kam vlastně? Není preferovaný směr, kam se podívám, tam padám. Tady, tady je pevný bod. Podlouhlé tělo rakety Carolus Rex, tam, ano, tam chci spadnout. Upínám k němu svou mysl a veškeré naděje. Zmenšuje se, vzdalují se, tam nikdy nedopadnu. Poletím navěky...

..... slyšíte mne? Paní profesorko...“

Hlas přišel jakoby odnikud, několikrát se opakoval, než jsem ho zaregistrovala.

„Ticho!“ napomínám třídu. Skoro nikdo neslyší. „Tak ticho!“ zařvu jarým turem. Konečně halas uklmá.

„Paní profesorko, slyšíte mne?“ ozývá se z nástěnného reproduktoru. Poznávám Konrádův hlas.

„Ano, už slyším.“

„Kapitán vás potřebuje na ošetřovně. Šel bych sám, ale jsem zablokovaný u směrovače...“

„Asi povidal něco dál, ale to jsem už neslyšela. Se srdcem až v krku jsem vystřelila z místnosti. Rozum už vysadil docela. Hlavou se honí nesmyslné scénáře. Kapitán se zranil, Alan s Jessikou jsou zranění, ten venku je zraněný...“

Třesoucí se pětistý hystericky buším do ovládacího panelu dveří. Jestli ho rozbiju... Konečně se dveře otevírají. Pravou rukou se snažím urychlit jejich nemožně pomalý pohyb.

Kapitán se sklání nad raněným člověkem v uniformě. Jen letmo se ohlédně. „Konečně jste tu. Potřebuji vaši pomoc, mám málo rukou. Ištván mi řekl, co je s dětmi, hned potom se o ně postaráme. Elias a Jessika se schovali v zadní části lodi, zatím snad jsou v pořádku. Alan je... tam,“ naznačil rukou let do dálky. Betty s Alfem šli pro něj.“

Před očima mi vytanul Alanův obličej, přinutila jsem se nemyšlet na něj a soustředit se na přítomnou chvíli.

Podstoupila jsem stranou, abych viděla na pacienta. Podle tváře bych Feketa těžko poznávala. Byl zbrocený krví v různých fázích zasychání.

„Budete šít, budete podávat nástroje,“ oznámil mi kapitán s takovou samozřejmostí, jako bych denně držela háky.

„Ano,“ pipla jsem a přinutila se ke klidu. Teoreticky to zvládnu, základní zdravotnická průprava byla nutnou podmínkou letu. Ze ale dojde na praktickou...“

„Rentgen už jsem udělal,“ vysvětloval kapitán, zatímco s citem vyholoval hlavu kolem jizvy. „Zdá se, že lebka je neporušená, rána nešla kolmo, nástroj se svezl z temene po spánku dolů. Po cestě zřejmě roztrhl kůži...“

Bzučení holicího stroju náhle přešlo o oktávu výš do nepříjemného kvilivého tónu.

„Sakra, ucpalo se odsávání.“

„Já to vyčistím.“

„Nebude třeba, už jsem na konci.“

Kývla jsem na souhlas a zbytek ustřížených vlasů zachytila do zvlhčené roušky.

„Očistěte prosím i zbytek rány, ať se nám tam něco nedostane.“

Ozvalo se přidušené zautpění. Teprve teď jsem si naplno uvědomila, že to, co tu s kapitánem provádíme, nejsou jen praktika na téma šití tržných ran. Tam pod námi je skutečný člověk. Roztrásky se mi ruce.

„Já už to dodělám,“ vysvobodil mne kapitán. „Připravte prosím šití, už je ve sterilizátoru. Nezapomeňte na rukavice.“

Minuta na to, abych se dala dohromady.

„Jak se cítíte, Ištváne?“

Pokusil se usmát. „Mám žaludek jak na vodě, ale jinak dobrý.“ Lehce šilhal.

„A bolesti?“

„Žádné bolesti.“

„Paní profesorko,“ vložil se kapitán, který zatím dokončil přípravu. „Mrtvou vodu.“

„Tady je,“ podávám injekci s anestezií.

Zase se mi třesou ruce. Samotný pohled na deseticentimetrovou rozšklebenou jizvu, místy zbavenou strupu, kterou opět prosakuje krev, mne sám od sebe znervózňuje. Zapichování jehly injekční stříkačky všude kolem rány, to už je na mezi udržitelnosti.

„Ištváne,“ zajímá se kapitán, „už to zabírá? Cítíš něco?“ Zlehka se dotkne prsty temene.

„Žádné bolesti... už opravdu žádné.“

„Tak jdeme na to.“

Ríkala jsem už, že mi vadí dívat se na injekci? Tak si představte, co se mnou asi dělalo samotné šití. Zahnutá jehla propichující kůži na jedné straně jizvy vylézá na druhé straně, očko, smyčka, utáhnout, obě oddálené části se přitahují k sobě, ještě uzlík a jde se na další steh. Snažím se nedívat, což se daří jen částečně.

„Ištváne,“ konverzuje kapitán lehce, jako by se šitím zaobíral denně, „potřebujeme heslo do vašeho seřfu. Máte tam zbraň, že?“

„Není třeba, jak to zašijete, jdu do akce sám.“

„Cítíte se na to?“

„Nic mi není.“

Podívali jsme se s kapitánem na sebe. Lže, fíkaly jeho oči. Až se mu od pusy práší, stvrdila jsem svým pohledem.

Chvilí bylo ticho.

„Svobodníku Fekete, z pozice kapitána Carola Rexe vám nařizují odpočinek a poskytnutí služební zbraň pro naše potřeby.“

Nejsem si jistá, zda má kapitán na něco takového právo, ale rozhodně trik zabil. Také si myslím, že určitá, a ne zrovna malá část Feketeho si oddechla.

„Rozkaz. Margaret, prosím pište.“

Podívala jsem se na kapitána, šil poslední steh. Kývl na znamení, že mne již nebude potřebovat. Konci prstů jsem chytila rukavice za okraj, přehrnula je přes dlaně a zpcenou rukou přistříčila k odsávаче odpadu. Čidlo zaregistrovalo žádost, vysavač spokojeně mlaskl a přepnul se zpět do pohotovostního režimu.

„Mluvte, Ištváne,“ přidržela jsem mu před obličejem osobní komunikátor jako diktafon.

„Osm, tři, jedna, pět...“ zasekl se, „...promiňte, jedna, šest... Znovu. Osm, jedna, pět...“

Hlas se mu zachvěl. Podívala jsem se mu do obličeje. Šilhání se prohloubilo.

„Osm, tři, jedna...“

Uchopila jsem ho za ruku, byla horká. „V pořádku, Ištváne, klid.“

„Já si vzpomenu. Osm...“

V obličejí byl celý červený, hlas mu přeskakoval.

„To je v pořádku,“ ozval se kapitán nečekaně měkce. „Teď si odpočnete. Taková rána do hlavy chce klid.“

„Já si vzpomenu!“

„Nemáte to třeba někde zapsané?“

„Zapsané!“ vzkypěl Ištván. „A připíchnuté na nástěnce! A...“ dostával se do varu, ale nakonec se přinutil ke klidu. „Já si vzpomenu!“

„Jistě. Nejdřív se ale prospíte,“ vkládal kapitán do injekce ampule se sedativem.

„Nechci žádný oblbováček!“

„Uleví se vám.“

„Léčit nemoci vypínáním kontrol...“

„Tak dobře,“ kapituloval kapitán, „dostanete jen protitetanovku. Vyhrňte si rukáv.“

„Chci mít tělo pod kontrolou,“ brblal Ištván ještě ze setrvačnosti, ale poslušně nastavil obnažený biceps.

Otfela jsem sval desinfekcí a snad už naposledy viděla, jak jehla vjela pod kůži.

„Moment,“ zareagoval Ištván se zpožděním, „kde by se tady vzal tetanus!“

„Nevím, Ištváne, to vážně nevím,“ odpověděl kapitán tlumeným hlasem. „Opravdu nevím, kde by se na kosmické lodi vzal tetanus. Snad ze špatné vody?“

Hloupé vysvětlení, ale Ištván ho už neslyšel.

Rafaellovič

Postava ve skafandru je už docela malinká, mizí v dálce, vlastně už ji nevidím. „Klesla hvězda s nebes výše,“ napadl mě verš. Chm, ti básníci! Vždycky jim připadal pád jako ta nejhorší katastrofa. A přitom gravitace doslova drží náš svět pohromadě. Neustálá přitažlivost ke středu Země snižuje míru neuspořádanosti. O co horší je situace v tom opěvovaném nebi...

...-... padá v neskončené říše...“ No dobře, diskutuji s básníkem v mé paměti, to už je lepší. Možná jsi přece jenom měl ponětí o fyzice mezihvězdného prostoru. Ale vědcům, chápeš, nestačí pocity. Potřebujeme čísla. Rychlosti, čas, dráhu. Ten člověk venku se pohybuje určitou rychlostí, kterou snadno vypočítáme z počátečního zrychlení, a když Alf a Betty, kteří venku zrovna startují, budou znát přesnou hodnotu, prostým porovnáním uvidí, jestli ho můžou dosáhnout.

Vidím venku dva kosmonauty ve skafandrech, odpoutávají se od povrchu lodi, z konců malých křidélek čas od času vytryskne obláček zmrzlého plynu. Spolužáci fotografují, někteří poštelici i s bleskem, což ve vesmírném prostoru není zrovna inteligentní.

„Uhněte,“ strká do nich Krempner. Přitáhl sem jakýsi pytel brambor, ne, je to prázdný skafandr, a prodírá se k oknu. „Kdes to vzal?“ diví se Hebbelová. Nestojí mu za odpověď, která by ostatně nebyla příliš zajímavá. Je logické, že v raketě musí být skafandry, a jejich umístění je pouze věc dohody.

Krempner se snaží něco nastavit na ovládacím panelu nad levým zápěstím skafandru a pak zachrptí do mikrofonu: „Jessiko, jsi tam? Jsi to ty?“

„Jedna, dva, tři, čtyři, jedna, dva...“ ozve se po chvíli v přílby. Hlas ze sluchátek sotva slyšíme, ale jasně rozeznávám Alana. Třídou proběhne zašumění.

„Ticho,“ vykřikl jsem. Tentokrát jsem si nehlídal hlasitost, zařval jsem naplno. Ticho nastalo okamžitě. Ve třídě i ve vysílače.

„Rafí!“ ozval se Alanův hlas.

„To seš ty, Gregore?“ zeptal se téměř zároveň Alf.

„Tady Rafaellovič, připojili jsme se přes záložní skafandr.“

„Tak se zase rychle odpoj a nech nás pracovat.“

„Prosím ne,“ požádal Alan. Snažil se, aby to neznělo vyděšeně.

Chvilí bylo ticho. „Alfe, myslím, že nás rušit nebudou,“ přidala se Betty.

„Ok, ale ať jsou potichu, potřebujeme slyšet Alana. Rozumíte? Snažíme se zjistit, ze kterého směru přichází jeho signál.“

„Jedna, dvě, tři, čtyři...“ pustil se Alan zase do odpočítávání. Pak se na chvíli zarazil. „Rafí, kde jsi? Kde ses tady vzal?“

„Jsme tady, kamaráde, celá třída. U okna v jídelně. Sledovali jsme vás, jak jste se odrazili.“

„Vypočítal jsi něco?“ zeptal se Alan měkce, jako dítě, když chce vyprávět pohádku.

„To víš, nemám moc čísel k dispozici. Mám tvoji rychlost...“

„Počkej, ty víš Alanovu rychlost?“ vložil se do hovoru Alf.

„Číselnou hodnotu nevím, ale dá se snadno spočítat. Na tabletu mám nahanané, jak se odkopli, a když změřím čas od jejich oddělení do doby, kdy se lano napjalo, a zjistím délku lana...“

„Lano má dvacet metrů,“ poznamenal Alfréd. „Přesně.“

„Pak ještě potřebuji poměr jejich hmotnosti. Raději ve skafandrech.“

„Já mám šedesát,“ zareagoval okamžitě Alan. „A Jessika asi padesát.“

„Skafandry jsou desetikilové. I s příslušenstvím,“ přispěla Betty.

Chvilí počítám, přidávám se i další spolužáci. Docházíme k téměř výsledku, známe rychlost Jessiky i Alana v těžišťové soustavě.

„Dobrá práce,“ říká Alf o něco veseleji.

„Ještě neznáme vlastní pohyb těžiště, ale to nebude velká hodnota... pořád je ještě šance,“ přidál se do diskuse nový hlas. Kapitán.

kapitán Gregor

Vystoupil jsem z rakety a zkontroloval uzavření dveří. Měl jsem v plánu dojít po plášti lodi do motorového prostoru pro Jessiku a Eliase a přivést je zpět k ostatním. Úkol trochu moc těžký pro jednoho. Zatímco jsem rozvažoval, jak ponesu paralyzér, zaslechl jsem konec výpověti.

Jsem rád, že vysílačky fungují. Z vnitřku rakety jsem Alfa a Betty neslyšel. Nevilainenovi nám pravděpodobně chtěli odříznout kontakt se Zemí a vyplnili nejen hlavní parabolu, ale i antény blízké komunikace. Neměl jsem spojení dokonce ani s Konrádem.

Pokouším se zorientovat. „Tady kapitán, Alfréde, co se děje?“

„Konečně, kdes byl!“ ulevil si spíš pro sebe. „Snažíme se najít Alana. Pořád mluví, abychom ho slyšeli, a my se různé natáčíme. V určité poloze antény je signál nejslabší. Snažíme se zjistit alespoň směr, kterým hledat.“

„Hon na nebeskou lišku, dobrý nápad. Ty nebo Betty? Jak to jde?“

„Je to na draka,“ odpověděl na plno, dříve než si uvědomil, že ho ten nešťastný chlapec také slyší.

„Digitální přenos. Buď slyšíme perfektně, nebo vůbec. Směr jsme vytyčili, ale se strašně velkým rozptylem.“

„Takže se místo toho bavíte výpočty,“ dodávám suše.

„Matematika dává člověku nadhled nad každodenními problémy,“ poznamenal Rafaelovič.

Jeho přemoudřelost mě popudila. „Už tam máte profesorku?“

„Jo, před chvilkou přišla.“

„Předej jí prosím vyslačku a děkuji ti za snahu.“ Takové samozvané poradce mám nejradši. Počkej, hochu, až se budeš muset soustředit na víc věcí, než je v tvých silách. Pak uvidíš, jaký budeš mít nadhled. Zvedl jsem oči k nebi a zadíval se na hvězdy.

V tu chvíli bych si nejradši vlepil facku za nápad, který mi konečně přišel do hlavy. Že mě to nenapadlo dřív!

„Alane, znáš souhvězdí?“ zeptal jsem se bez okolků a opožděně mi docházelo, že ta dnes nikoho nezajímají. Betty a Alf jsou mimořádně dobří, určitě je znají, ale jinak vím o kosmonautech, kteří o souhvězdích nemají páru. K naší práci je nepotřebujeme. A co dnes znají školní děti?

„Vidím Carola Rexe v Perseu,“ řekl Alan. „Špička rakety ukazuje na Algol.“

Alan

Myšlenka je jasná. Jestliže vidím Carolus v Perseu, oni mě musí hledat přesně na opačné straně nebeské klenby.

„Souhvězdí Vlka,“ říká Betty. „Alane, letíme za tebou.“

Nemusím už odklívat čísla. Prohlížím si hvězdy. Jsou všude kolem dokola. Září na temné obloze, porušené jen jedním cizím tělesem: raketou Carolus Rex, mnohatunovým kolosem ze železa a jiných kovů. Obrovská masa rakety se vzdaluje. Zdá se mi, že se propadá do hloubky.

A teď si představ, že tohle už je konec. Odlétáš od rakety a třeba tě už nikdo nedostihne. Betty s Alfem možná nemají dostatek pohonné látky a než se k tobě dostanou, budou muset otočit.

„Hrdinská smrt,“ napadlo mě. Udělal jsem, co se dalo. Unikli jsme s Jessikou těm gaunerům, pomáhal jsem jí do poslední chvíle. Zachoval jsem se správně. Ale ona mi řekla něco ošklivého. Ne mně, Jyrimu řekla: jestli chceš, uteč s tebou.

Proč mu to řekla? Možná ze strachu? Už ho přece nemá ráda. Není nikdo třetí, jen my dva. Promítají se mi obrazy. Jsme s Jessikou v observatoři. Učíme se spolu v jídelně. Jessika je zamyslená. Jsme ve skladu, ta podivná scénka s čoko kabelem. Zvláštní kabel na připojení servisních zařízení. Když je potřeba připojit notebook na řídicí systém rakety, jako to měli Jyri a Jani.

Jako bych najednou dopadl na pevnou zem. Šáněla čoko kabel pro Jyriho. Ne, asi jsem si jen pokládal fakta špatně k sobě. Proč by...?

V myslí se mi zjevuje děsivý obraz, který dává smysl. Čoko kabel pro Jyriho. Věžni ho potřebovali k ovládnutí lodi. Jessika a Jyri. A jeden ochotný kluk, kterého je lehké zlomit.

Hrdlo se mi sevřelo. Jessiko, ty nejsi taková.

Ale jiný hlas uvnitř mne řekne: Jaká? Od Krempnera k Jyrimu a nazpátek, a náhodou třeba i k tobě. A najednou jsi sám v krásném černém vesmíru s bludičkami hvězd. Sám s myšlenkou, že tě podvedla.

Promyšlím různé varianty. Nekonečně, v kruzích a smyčkách.

Odpusť mi, ozve se zase hlas uvnitř mě. Odpusť.

Nejprve ten hlas nechápu. Komu to říkám?

Odpusť mi, Jessiko. Odpusť mi, Jessiko, je mi líto.

Co mi má odpustit?

... že už tě nemůžu mít rád. Lhala jsi mi. Je konec.

Betty

„Jak daleko je Alan?“ ptám se.

Alf ťuká na displej, při tom tiše opakuje hodnoty, o kterých před chvílí mluvil Rafaelovič. Chytrý kluk, nemusel ho kapitán tak setřít. Na druhou stranu chápu Gregorovu nervozitu. Stačí nepatrná událost a svůj kapitánský diplom bude moct vyndat z ozdobného rámečku.

„Je asi jeden a půl kilometru od nás,“ říká Alf.

Zadávám polohu do ovladače křesla. Manévrovací jednotka už sama zvolí optimální strategii přibližování. Raketové křeslo umožňuje pohyb do všech stran, podle toho, ze kterých trysek vystupuje stlačený dusík. Otvírání a zavírání trysek řídí počítač, já jenom udávám požadovaný směr.

Vydáváme se přesně opačným směrem, než je Perseus. Obrácím se od rakety do prostoru a prohlížím si oblohu. Jak je vesmír rozlehlý. Normálně, když pracujeme venku, všechnu pozornost mi zaměstnává prohlížení Carola Rexe. Znam podrobně všechny součásti obrovské rakety a nezajímá mě volný prostor kolem. Prázdnota, do které teď poletíme spolu s Alfem. Jestli se nemýlím, naším cílem bude... „souhvězdí Vlka?“

„Taky myslím, že Vlka,“ souhlasí Alf. „Připravena, Betty?“

„Připravena,“ říkám nahlas a v duchu si dodávám: s tebou, Alfí. Vzlétáme spolu do dálky.

„Alane, letíme za tebou,“ snažím se povzbudit ztraceného.

Raketové křesla nabírají postupně nejvyšší rychlost. Minuty utíkají. Až budeme na místě, měli bychom si úkol rozdělit. „Budeme se každý dívat na polovinu oblohy,“ navrhuji. Vlka máme přímo před sebou. Já budu pozorovat vlevo od něj, Alfí vpravo. Letíme, pořád letíme.

„Alane, vidíš nás?“

„Ne.“

Je zbytečné otázku častěji opakovat. Nesmíme se zneklidňovat. Zatím neměním směr, abychom šetřili dusík. Potřebujeme pohon jen na změnu rychlosti a manévrování, ale nikdo neví, kolik manévrování nás ještě čeká.

Alf ukazuje rukou. V mížku mi dochází, že nechce mluvit nahlas, dokud si není jistý. Zdá se mi, že má pravdu, je to postavička ve skafandru.

„Alane, vidíme tě v oji Velkého vozu,“ říkám co nejkliidněji.

„Já vás vidím ve Fénixu.“ Alanův hlas zní jinak, ne tak vyrovnaně jako dřív. Vydrž, šeptám mu v duchu.

„To je přesně naproti. Letím k tobě.“ Alfréd mi mávl a vydává se k Alanovi.

Cítím, že se ve mně všechno rozechvělo. Takhle nervozita je dobrá, namlouvám si. Když jsem nervózní, dobře to dopadne.

Alf chytil Alana, otáčejí se, pak nabereu směr, opravují směr, opravují směr znovu, roztočili se. „Gott der Gerechte,“ vrčí Alfréd. „To ovládání nějak nefunguje...“ Rychle vyrazili vpřed, ale zase špatným směrem.

Cekám, že se ozve kapitán, ale v éteru je ticho. Alf manévruje různými směry, konečně se s Alanem pohybuje přibližně ke Carolu. Přidávám se k nim. Za chvíli odchylka narostla, Alf ji chtěl asi opravit a znovu se oba roztočili. Brzdím, abych jim neuletěla.

„Doteďka to fungovalo...“ Alf pustil Alana a zkouší manévrovat sám. „Je to v pořádku. Teď, když tě chytím, náš pohyb se sečte...“

„A hmotnost se sečte,“ napadlo mě.

„Zatracená jednotka,“ rozčiluje se Alf. „Ten počítač má program jen pro jednoho člověka!“

Někde uvnitř mě zaklepal strach.

„Program vypíná a zapíná trysky,“ vysvětluje Alf už klidněji, „podle toho, jakým směrem chci letět.“

„A nemůžete je ovládat manuálně?“ pípnu Alan.

„Možná se to dá někde nastavit, ale stejně bych dobře neodhadl, jaké trysky zapnout. Záleží na tom, kde máme těžiště.“

Divám se do dálky na Carola Rexe. Okno jídelny odsud vypadá jako malá svítilička muška.

„No nic, poletíme přibližně a budeme měnit směr,“ oznamuje Alfréd nejistým hlasem.

Jeho obavy se ukazují jako oprávněné. Při každé změně směru potřebují několikrát manévrovat, než je výsledný pohyb nese k raketě. Každou chvíli musí opravovat odchylku. Snažím se držet u nich a manévrovat přitom co nejmíň, protože vím, co přijde. Jen aby byl Carolus Rex co nejlíže, až k tomu dojde. Zatím se k němu vytrvale přibližujeme...

„Betty, došel mi plyn. Polet' k nám.“

Teď se držíme všichni tři a manévrování je ještě horší. Podařilo se nám nabrat směr na Carolus, letíme.

„Zatím to nech,“ radí Alfréd. „Jsme tak o dvě tři šířky lodi vedle. Pak se srovnáme. Gregore, slyšíš nás?“

Je zvláštní, že se Gregor pořád neozývá.

Alan

Nejradši bych se úplně vypařil, abych Alfrédovi a Betty nepůsobil problémy. Obcházejí mě černé myšlenky, překvapivě jasné a klidné. Oni mě nemůžou opustit a zachránit se. Jejich osud je spojený s mým. Mířím ke Carolu, u rakety začne vyčerpávající manévrování znovu.

„Gregore, jsme u rakety, potřebujeme pomoc,“ opakuje Betty do vysíláčky.

Žádná odpověď. Rozeznávám části rakety, trysky, konstrukce k upevnění nákladu, plášť smontovaný z obých panelů. Betty mění směr letu. Jsme blíž a ještě blíž.

„Ještě trochu doleva,“ šeptá Alf. „Ještě kousek.“

„Nemáme plyn,“ hlesne Betty. „Dávám maximum.“

Náš pohyb vede podél těla Carola Rexe. Když si v duchu proloužím naši dráhu, je zřejmé, že mineme jednu z antén a budeme pokračovat do černých dálek vesmíru.

„Musíte chytit tu anténu,“ zazní Alfrédův hlas. „Alane, natáhni se co nejvíc doleva.“

Ani tak nedosáhnou. Anténa se blíží.

„Alane, chytnu tě za nohy,“ navrhuje Betty. „Musíme se co nejvíc natáhnout.“

„Betty, já tě taky chytnu za nohy,“ přidává se Alfréd. Vytváříme něco jako lidskou pyramidu. Řetězec, který má dosáhnout až k anténě.

Asi dosáhneme, ale budu muset chytit anténu a svou silou zbrzdit náš pohyb. Máme setrvačnost, která mě za chvíli udeří. Natahuji ruce.

Teď! Držím se co nejpevněji kovové tyče. Pod jednou rukou cítím malý výstupek, asi šroub. Držím se i toho výstupku. Nepustím. Prsty mám sevřené v křeči.

„Alane, drž se,“ hlesl Alfréd, když tah pominul. „Jdu k tobě.“

„Počkej, Alfi, podám ti ruku,“ ozývá se Betty.

Z největšího nebezpečí jsme venku a trocha akrobacie na hrazdě už se zvládne.

„Za chvíli budeme moc vystupovat v cirkuse,“ žertuje Alf. „Vidí, Betty? Všechno v pořádku? Škoda, že nás neviděl Gregor.“

Oddychujeme, sedíme na anténě a díváme se na cestu, kterou máme ještě urazit ke hlavnímu vchodu.

„Možná nefunguje spojení,“ míní Betty.

Okna rakety svítí do tmy. Uvnitř nikoho nevidím.

Jari

„Sakra, jak se to mohlo stát!“

Jari ukazuje na přeřezaná pouta Feketeho.

„Musel mít s sebou něco ostrého. Prošacoval jsi ho pořádně?“

Ironicky se na mě zašklebil. „I kdyby to tak bylo, jak se osvobodili ti dva? To je dost velká náhoda, že všichni tak najednou, když ani neseděli u sebe. Ne?“

Nemohl jsem na nic přijít, ale to nebylo teď to nejdůležitější.

„Nejdřív musíme najít Feketeho. Utéct nemohl, jediná volná cesta je, kudy jsme přišli. Jestli nás nečeká nějaká přepadna... Nerad bych se s ním zase pral.“

Jari už stácel čoko kabel. „Tohle tady zapomněl,“ ukázal na notebook. „Klika, bez něj by se nám to zkomplikovalo.“

Po krátké poradě jsme se rozhodli, že prohledáme pouze motorovou sekci, ve které máme pořádkem rozdělanou práci.

„Přesvědč se, že je zamčeno.“

Jyri zalomcoval dveřmi, které za námi před chvílí zaklaply. „Je to OK, nikdo nás tu nebude otravovat.“

Zkontrolovat ve dvou celou motorovou sekci je nesplnitelný úkol. Můžete se spolehnout jen na náhodu a doufat, že pokud chce dotyčný zaútočit, není někde v tichosti stočený do klubička a prozradí se nějakým hlukem.

Neslyšně proplouváme nazdařbůh mezi stroji a špicujeme uši.

„Je možné, že tu vůbec není,“ pošeptá mi v jednu chvíli Jyri.

Křčím rameny. Možné to je. Také mi pomalu dochází trpělivost. Pomalu se vracíme do míst, kde se Jyri pokoušel odpojit některá zařízení od sítě, aby tak zvýšil naši naději na úspěch. Budeme pokračovat v práci.

Právě mijíme sekci s nádržemi a potrubími, když Jyri plující napřed zdvihl loket s dlaní sevřenou v pěst. Stát, něco se mu nezdá. I já po chvíli slyším šramot.

Postupujeme velice obezřetně, konečně mám vizuální kontakt. Fekete je obrácen zády, nečekám ani chvíli. Ani se moc nebrání, oplátí jsem mu to skrcení tenkrát v kajutě, teď jen lapá po dechu. Za chvíli mu držím obě ruce za zády, ohýbám nohy v kolennou, lámu dozadu a Jyri ho důkladně svazuje do kozelce.

„Dej si záležet, ať zase nefoukne.“

Otočím Feketeho čelem k sobě a zkoprním. Konrád!

Ještě nemůže popadnout dech. „Pusťte mě,“ vyrazí konečně.

„Jak ses sem dostal!“ napřáhnu ruku k ráně.

„Jsem s vámi.“

Rána dopadla. „Na něco jsem se ptal.“

„No dvěma. Sakra, jsem ajťák, myslíte si, že nedovedu resetovat hesla? Kdy jste se naposledy přihlašovali?“

„Za chvíli je máme na krku,“ vykřikl vyděšeně Jyri.

„Klid, nikomu jsem zatím žádná práva nepřidělil, všichni myslí, že je vše při starém. Říkám vám, že jsem na vaší straně. Patřím ke Kotvě.“

„Jari, nevěř mu, kecá, aby si zachránil kůži.“

„Jsem Eteokles!“

Dvě slova měla účinek bomby. Kdyby nás hodinu přesvědčoval, že patří ke Kotvě, neuvěřili bychom mu tak dokonale jako teď.

„Tak už mě rozvážete? Pěkně to bolí.“

Elias

Jakmile se zavřel vnější kryt přechodové komory, Jessika spustila.

„Ne, nedělej to,“ začala pištět. „Udusíme se tady!“

„Neblázní, jsi ve skafandru, bombu máš plnou.“

„Už mi dochází, udusím se ve skafandru.“

Začala se se mnou ptát.

„Počkej přece chvíli,“ podařilo se mi ji chytit ze zadu za paže. Ve skafandru jsem byl sice trochu nemotorný, ale ona také. Přitáhl jsem ji pevně k sobě a znehybnil. „Podívej,“ ukazují na splaskávající skafandr,“ za chvíli tu bude dostatečný tlak.“

Kontrolka tlakoměru zasvítila zeleně. Pustil jsem Jessiku, opatrně otevřel hledí a zhluboka se nadechl. Posléze jsem odložil celou příbhu.

Jessičiny ruce nervózně šátraly po přílbě v marné snaze nahmátnout pojistku.

„Počkej, pomůžu ti.“ Stín u oka, který jsem přes hledí přílby dosud považoval za líčení, byla modřina.

„Co to máš s okem?“

„Nechci o tom mluvit.“

Chvíli jsme se jen tak mlčky vznášeli v přechodové komoře. Začal mnou pronikat chlad. V motorové sekci stačí udržovat poměrně nízkou teplotu, tak aby nezatuhla některá mazadla. Skafandr, který mne ještě před chvílí rozčiloval pro svou neohrabanost, mi teď začal prokazovat cennou službu.

Po pár minutách přerušila Jessika ticho.

„Eliasi,“ hlas se jí chvěl. „Na mě to zase jde. Ta místnost mě svírá, bojím se, že se udusím. Mám strašný strach.“

„Něboj se, vzduch si můžeme kdykoli vyměnit.“

Mé argumenty asi nezněly moc přesvědčivě, protože i já se nakazil iracionálním strachem ze stisněného prostoru, proti kterému by byl případný Jariho útok vysvobozením.

„Jessiko, oni jsou asi tam někde venku. Když mi slíbíš, že budeš úplně potichu, zkusím pootevřít dveře.“

Tiše pokývla na souhlas a já pootevřel.

Nikde jsem nic neviděl, otevřel jsem dveře úplně. V tu chvíli zmizela poslední překážka bránící šíření rádiových vln, naše skafandrové vysílačky ožily a sluchátka zabudovaná do vnitřní strany límce skafandru začala tlumočit vzdálené hlasy.

„To je Jyri,“ chtěl jsem vykřiknout, ale včas se zarazil. Tak jako my slyšíme jeho, uslyšel by i on nás.

Naznačil jsem Jessice, aby byla zticha. Sáhla si na monokl a horlivě přikývla.

To, o čem mluvili, mi nejprve nedávalo moc smysl. Navíc jsem měl dojem, že rozeznávám tři hlasy. Jasně jsem poznal Jyriho a Jariho, ale byl tam ještě hlas třetí, slabý, téměř jsem mu nerozuměl. Ale přísahal bych, že ho znám.

Do zorného pole se nám dostala postava ve skafandru. Instinktivně jsme se stáhli hlouběji do komory, ačkoli rozumný důvod to nemělo. To, co nás chránilo, byla tma a velká vzdálenost od povrchu lodí k jejímu středu. Posunout se o pár centimetrů nemělo valný smysl.

Ostatně, postavu ani nenapadlo, aby se k nám obracela. Dohadovala se ze zbylými dvěma, které právě připlouvaly na scénu. Začíná mi svítat, proč třetího téměř neslyším. Jyri a Jari mají skafandry, mluví přímo do mikrofonu.

Třetí postava vypluje ze zákrytu za Jarim. Okamžitě ho poznávám. Konrád, jak se sem dostal! Teď, když vím, komu patří ten třetí hlas, dokážu i lépe rozeznávat, co říká.

„Ne, to je nějaké nedorozumění. Start byl přesně propočítán, všechno sedí, měli jste se odpálit. Teď tam zachytí prázdnou kapsli.“

„Vím, co jsem viděl,“ usadí ho Jyri. „Nemusím být kosmonaut, abych věděl, že když se vydám na opačnou stranu, k cíli nedojdu.“

„No právě, že nejsi kosmonaut,“ nenechal ho Konrád domluvit. „Ve vesmíru se všechno pohybuje po křivkách dráhách...“

„Ale já kosmonaut jsem...“ vmísí se Jari a začne vysvětlovat něco z nebeské mechaniky.

Premyslím o tom, co říká Konrád. Smysl mi to nedává, ale ani trochu nepůsobí jako zajatec. Že by blafoval a snažil se jim něco nabulíkovat? Moc tu hru nechápu.

„Bez řádných propočtů vás asi nepřesvědčím,“ povzdychl nakonec Konrád. „Ale stále je šance. Za deset minut,“ podíval se na hodinky, „bude další startovací okno. Pospěšte si, ještě není vše ztraceno.“

Jyri se podíval na Jariho, ten pohled opětoval. Pokud jsem mohl vidět z profilu, jejich výrazy nečekaně ztvrdly, jako u někoho, kdo právě odhalil veliký podvod.

„Já už myslím, že tomu rozumím,“ chladně odůšil Jari. Jeho hlas byl tichý, vyrovnaný a vražedně stěnlivý. „Vystřelil se na druhou stranu, to se dá považovat za omyl. Zkoušet vystartovat ke Crüthne o několik hodin později je ale nesmysl. Nejsem jenom kosmický poskok, počítat dráhy umím také. Že jsme teď někde úplně jinde a že už nemáme šanci se k Lagrangi vrátit, to mi je jasné i bez výpočtu. Co mi ale jasné nejdřív nebylo, je, proč nám to chceš namluvit.“

„Jari, ty myslíš...“ vyjekl Jyri.

„Ano, myslím, ne, je mi to úplně jasné. Tenhle ten,“ ukázal na Konráda, „je možná od Kotvy, jenomže nemá za úkol nás zachránit... Ano, to bude ono. Ono je asi bezpečnější nás odstranit, abychom nemohli mluvit u soudu, než se pokoušet o riskantní záchranu.“

„Jak jsme se málem udusili při požárním cvičení...“ vyhrkl Jyri.

„Přesně tak,“ změnil náhle tón i Konrád. „Úplně nejlepší by bylo, kdybyste zakokrhalí nešťastnou náhodou, když už nechcete spáchat sebevraždu. Takhle budu muset vysvětlovat,“ rychlým pohybem výhled revolver, „kde jsem sebral tohle.“

Konrád na nic nečekal, vypálil okamžitě. Jenomže tady narazil profesionál na profesionála. Jyriho výpuk mu revolver nevyrazil, kulka však cíl minula. Jyri v mžiku zmizel ve spleti potrubí, Jari skočil za baňatý válec, o kterém jsem se později dozvěděl, že je to nádrž s kyslíčovýmadlem.

Jakkoli se soupeři navzájem neviděli, z naší pozice jsme měli dobrý přehled. Jyri se snažil nepozorovaně Konráda obejít a napadnout ze zadu. Jari neměl uniknout kam, nezbylo mu, než se plížit kolem nádrže a čekat na vhodnou příležitost.

„Vylezte, nějak se dohodneme!“

Žádná odpověď. Jyri ani Jari nebyli hlupáci, věděli, že Konrád je zabít prostě musí.

Uniklo mi, odkud Jari vytrhl ten pákový přístroj, vypadající jako stahovák kabelů. Náhle zasvištěl vzduchem, minul Konráda o vlásek a narazil do nádrže s kyslíčovýmadlem. Ozvalo se hluboké zadunění, stříbrný povrch se prohnul, a když síla pominula, opět se narovnal, překmitl a několikrát zavibroval. Tlaky potřebné na zkapanění jsou tak vysoké, že by stěna nádrže musela být docela silná, potažmo přišerně těžká. Proto se uchovává kyslíčovéadlo jen za lehce zvýšeného tlaku v lehké tenkostěnné nádobě a v kapalném stavu se udržuje ochlazováním na kryogenní teploty.

Konrád se otočil a vypálil směrem, odkud stahovák přilétl. Jari už tam samozřejmě nestál. Zato tam stála podobná nádrž, jako ta, do které před chvílí stahovák narazil. Až na pár malých detailů vyložené dvojče.

Vystřelená kulka nemá o mnoho větší energii, než letící kus nářadí. Zato má malý průřez a při kontaktu s překážkou vyvine neobyčejný tlak. Tlak, který více než jen stačí k proražení tenkostěnné nádrže.

Ze vzniklého otvoru vytryskl pramínek kyslíčovéadla. Nebyl ani moc silný, ani pod moc velkým tlakem. Zato byl podchlazený na teploty, které jsou obvyklé jen ve vesmírných dálavkách a ve specializovaných laboratořích. Ve volném prostoru začal okamžitě vřít, vypařovat se a v okamžiku zahalil Konráda do mrazivé mlhy.

Těžko říct, zda byl ještě zcela při smyslech, když proti páře několikrát vystřelil. S něčím takovým konstruktéři nádrže ani výrobci materiálu nepočítali. V jinak pružné stěně se objevila rychle se šířící prasklina. Rychle rostla, rozdělovala se na menší, za kterých vyrůstaly další a další. Během pár sekund se defekt rozšířil po celém povrchu, nádrž pukla a celý obsah se naráz vyřil.

„Zavři, Eliasi, zavři,“ neudržela Jessika teď již zbytečně mlčení.

Všichni tři zmizeli v mrazivém dýmu, který už pomalu dorazil i k nám. Zvláštní, že kyslíčovéadlo může i dusit. Rozkašlali jsme se. Pálily mne oči mrazem i dráždivým plynem. Ucítil jsem, jak mi na čele mrzne pot a pochopil, že je zle.

Na poslední chvíli jsem nádrže do ovladače zavírání dveří.

Jyri

„Přílbu! Pryč!“ křikl na mě Jari. Řítil se za jakousi přepážku a strhl mě s sebou. Otevřel kruhové víko plastové cisterny. „Dovnitř!“

Vtáhl jsem se otvorem a spadl do vody. „Je tady voda!“

„To dá rozum,“ vrčí Jari, který už skočil za mnou a snaží se víko zavřít zevnitř. „Ale nádrž má celkem slušnou izolaci a hlavně velkou tepelnou kapacitu. Neměla by se moc ochladit.“

„Co se stalo?“

„Uteklo kyslíčovéadlo. Tam u agregátů teď bude krutej mráz. Aspoň chvíli, než se teploty vyrovnají. Pojď radši ke mně, nesmí nám unikat teplo.“

Čekali jsme a strdírali se v přídržování poklopu. Nebylo zač ho uchopit, výztuhy a prolisy ve víku měly původně jinou funkci, smekaly se mezi prsty. Naštěstí držel víceméně sám. Plastová stěna nás dělila od mrazivého vzduchu tam venku. Jari s obavami sledoval tloušťku ledové námrazy tvořící se na stěnách. Když voda odevzdala téměř všechno teplo, co měla, začala si ho brát od nás, a to podstatně rychleji, než by to dělal vzduch o stejné teplotě. Náš čas se začal počítat na minuty, zima nám bude jen první z nich...

„Musíme ven,“ praštil Jari do víka, až odletělo.

Nebylo nutné mne přemlouvat. Venku zmrznu možná, ve vodě určitě. Vyskočil jsem ven. Vše kolem připomínalo ledové království. Veškerá vzdušná vlhkost se vysrážela na podlaze a podchlazené konstrukci. Možná právě to nás zachránilo. Vzduch byl absolutně vysušený, a i když se jeho teplota pohybovala hluboko pod bodem mrazu, nedokázal nás ochladit natolik, aby to bylo nebezpečné.

„Pohyb, ať se zahřejeme!“

Znělo to skoro vesele, bylo nám jasné, že tohle kolo jsme vyhráli my. Říkal jsem si, že jsme jednali správně. Tohle je pořad lepší, než jsem sedět v cele a kousat se nudou. Člověk je se měl v každé situaci bránit a nepropadat pasivitě. „Ze jsme se jim postarali o zábavu, vid?“ obrátil jsem se k Jarimu.

„To si piš. Hele, když počítám, Konrád to má za sebou. Fekete je raněný, možná někde zalezl v motorovém prostoru a už je taky tam. Gregor a Alfréd jsou dva. Betty je ženská, tu počítat nemusíme. Ty děti s učitelkou jsou k smíchu. Takže jsme teď dva proti dvěma.“

Přemýšlím nad tím. „Navíc nás chtějí chytit živé. Nemusíme se jich tolik bát jako oni nás. Ale co uděláme, až zvítězíme?“

„Navážeme kontakt s Kotvou. Haló, kluci, máme tady jednu raketu pod kontrolou! Jste s námi, nebo ne? Uvidíš, že budou mít zájem.“

„Hodili nás přes palubu.“

„Protože nás neznají. Mysleli, že je u výslechu prozradíme. Já kdybych se neznal, tak bych si taky nevěřil. Ukážeme jim, co v nás je.“

Představil jsem si, jak ovládáme raketu. Už nejsme vězni, všichni nás musí poslouchat. I ti dva detektivové, Alan a Elias. I Jessika. Jenom škoda, jestli Fekete už je v pánu, s tím bych si ještě rád popovídal.

Teplota už se trochu zvedla. Procházíme tiše motorovým prostorem. Terén je tu dobrý, samý úkryt, šero.

„Nejdřív se usušíme,“ šeptá Jari. „Ještě by bylo fajn najít tu pistoli.“

kapitán Gregor

Vzpomněl jsem si na Betty. „S tou harpunou vypadáš, jak když šel kapitán Achab zapíchnout Moby Dicka.“ smála se mi, když jsme s Alfem připevňovali elektrody na konec tyče. Dva kovové hroty na dlouhé násadě skutečně více připomínaly zbraň velrybáře, než nástroj k uštědření elektrického šoku.

Jak bych tu teď ocenil jejich přítomnost. S nimi bych Jyriho a Jarihu určitě zvládl snáze než s Eliase a Jessikou za zády. Když mi ti dva nesouvisle vylíčili, jak je zalila vlna kryogenního kyslíčkovadla, došlo mi, že čekat na Alfa a Betty není na místě.

„Nebudě nebezpečné tam jít bez skafandru, kapitáne?“

„Bez něj máme šanci, že nebudeme nápadní. Skafandry jsou hodně lesklé, ta bílá barva v šeru úplně svítí.“

„A to okysličovadlo?“ připomněl Elias.

„Není jedovaté, jen nedýchateľné. Co neobstarala ventilace, to se rozptýlilo. Spíš dávejte pozor, jestli se někde něco nehýbe. A hlavně ticho. Ať otevřu dveře komory, nechci slyšet ani slovo.“

Elias kývl. „Jasně, nesmi nás slyšet. Ale myslím, že po té ledové sprše nebudou klást odpor.“

Tak jsem si to myslel. Buď budou na pokraji smrti podchlazením nebo budou pomalu roztávat a nabývat síly. Jedno i druhé si vyžaduje okamžitý zásah. Sevřel jsem pevněji harpunu a protáhl se škvírou v otevírajících se dveřích.

Konrád ležel přesně tam, kde Elias popsal. Rozvalená stěna nádrže přidržovala část jeho těla u podlahy. Silná vrstva jinovatky na obličej se zamrzlou grimasou plnou děsu mne nenechala na pochybách, že tady už je na veškerou pomoc pozdě.

Před očima se mi odehrál celý příběh. Nádrž kryogenní kapaliny praská. Trhlina je na kratičky okamžitě úzká, téměř nezatelná vlasová škvíra. Rychle roste do délky a zároveň se hrozivě otevírá. Když dosáhne dna válce, skokem se rozevře na šířku plného nádrže, plát obalu se napfímí. Masa mrazivé vypařující se tekutiny se valí všemi směry, výkřik plný hrůzy nezamrzá u úst, ale už někde v útrokách, mozek v zoufalé křeči vysílá všem končetinám rozporuplné signály k útěku. Zprvu překotně, později se slabnoucí frekvencí i intenzitou. V několika sekundách ovládne celou scénu ticho. Hrobové ticho. Jen liné obláčky zmrzlé páry neslyšně roznáší mráz pryč z epicentra, kondenzují na konstrukci a pomalu se rozplývají.

Přejížděl jsem očima pečlivě po okolí a snažil se mezi troskami zaostřit známé obrysy. Pistole je priorita, docházelo mi. Jestli ji nenajdeme co nejdřív... S obavami jsem se ohlédl po Eliasi a Jessice. Oba se bez pohnutí dívali na jedno místo, jako by nedokázali odtrhnout pohled, a Jessika si zakrývala ústa rukou.

Sledoval jsem směr její napražené pravice. Ukazovala na Konrádovu dlaň. Přesněji řečeno na místo, kde by dlaň za normálních okolností byla. Jeho paže končila u zápěstí, v ráně se mezi škarloupou zmrzlé krve bělal konec větenní kosti.

„Oni mu usekli ruku,“ zašeptal Elias. „Chtěli tu jeho pistoli...“

A protože tu nejsou, znamená to, že už se jí zmocnili, dodal jsem pro sebe. Až s ní proniknou do obytného prostoru není hejno dětí, žádná síla je nepřemůže. Zaposlouchal jsem se. Je možné, že se ještě zdržují někde tady. Občas jsem zaslechl jakoby ozvěnu hlasu, která by tomu nasvědčovala.

„Schováme se tam,“ ukázal jsem namátkou na jeden z bližších nosníků. Děti mě bez hlesu následovaly.

Ve stínu nosníku jsem se obrátil na Eliase. „Budu potřebovat tvoji pomoc.“ Vysvětlil jsem mu plán, že ve dvou zaútočíme na dva, pokud nám vyjde moment překvapení.

Podíval se na mě vážně. „Jste si jistý?“

„Ano. Je nutné zabránit tomu, aby se dostali na před.“

„Ale ne. Myslím, jestli jste si jistý, že to vyjde.“

Čítal jsem, že teď mezi námi musí být absolutní upřímnost. „Jasně, že ne,“ šeptl jsem. „Je tu riziko. Myslím jsem, že ho přijmeme, protože teď s nimi aspoň můžeme bojovat. Kdyby získali rukojmí, bude pozdě. Jsme tu s nimi zavěni v jedné plechovce jako sardinky.“

„No,“ povzdychl si ztěžka.
„Ale jestli se ti nechce...“
„Ne, máte pravdu. Půjdem na ně.“
Stiskl jsem mu zápěstí.

Jyri

„Krucí,“ ulevil si Jari, „on zablokoval úplně všechno.“
„Můžeme aspoň ovládat dveře?“
„Říkám všechno! Tohle je nám na draka“ zasyčel vztekla a zaklapl notebook.
Počáteční euforii, že jsme nezmrzli, vystřídalá skepse. Voda v nádrži nás sice před zimou zachránila, ale natekla otevřenými hledími pod skafandry, ze kterých se tak staly neohrabané pytle. Sundali jsme je a v mokřých satech se ohřívali u výfuku klimatizace. Po náhlém ochlazení se topení spustilo naplno. Z hloubky žhnuly topné spirály, nicméně nad přechlazeným vzduchem vítězily jen pozvolna. Zíral jsem na ně a v duchu je pobízel k většímu výkonu. Moc to nepomáhalo. Když pak začal dorážet hlad, morálka klesla k bodu mrazu. Žvýkal jsem potravinový koncentrát a toužil po horkém kafi. V cele bych ho měl i s donáškou.
„Vzdáme se?“ nadhodil jsem a skoro si i přál, aby Jari kývl.
„Blázníš?“ vyštěkl. „Konrád zablokoval práva všem. Asi je chtěl obnovit později, až nás beze svědků vyřídí. Oni jsou teď na tom stejně jako my. Vyhraje ten, kdo první obsadí server a připojí se přímo.“
„Ostatní nejspíš předpokládají,“ skočil jsem mu do řeči, „že je u serveru pořád Konrád. Máme výhodu.“
„Navíc,“ dodal s úsměvem, „jsou stále zablokován dveře, tak nás nebude nikdo otravovat.“
Mimoděk jsem se otásl. Věděl jsem o Jariho univerzálním klíči víc, než jsem chtěl.
„Jen aby...“
Nedofekl jsem. Ve stínu za Jariho zády se něco pohybovalo. Jari nejspíš zaslechl to, co já viděl, protože se náhle otočil.
„Kde ses tady...“ vyhrkl. Nestačil vůbec nic. Kapitán Gregor, jako by se zhmotnil ze tmy, stál nejdoudu necelé dva metry od něj a zabodl mu do jamky pod klíční kostí nějakou tyč.
Jariho tělo se propulo a začalo se křečovitě chvět. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, co vidím. S elektroparalyzérem (a ta Gregorova tyč nebyla nic jiného) jsme s bráchoi experimentovali už dávno. Výboj se na zlomek sekundy vydržet dá, zkoušeli jsme, kdo snese víc. Ruka, noha i břicho. Žádný problém, sval sebou škube, ruka na chvíli zchromne, při delším kontaktu křeč roste. Gregor byl profík, šel po krku a nenechal Jariho vyklouznout. Vteřina, dvě, tři, Jari už přestává chropět, pomalu ztrácí vědomí.
„Ty srabe!“ zařval jsem konečně a vrhl se na Gregora. Proti jeho váze jsem neměl šanci, ale odvedl jsem pozornost. Otočil paralyzér proti mně, Jariho tělo bezvládně odplulo.
„Uklidni se, nebo to pustím i do tebe,“ namířil tyčí na můj krk. Zastavil se dost daleko na to, abych mu ji mohl vyrazit z ruky.
Nemělo cenu pokračovat, brácha byl mimo nebezpečí, nic dalšího se dělat nedalo.
„Eliasi,“ pokračoval Gregor, „prohledej Jariho, musí mít u sebe pistoli.“
Ani nevím, co mne udivilo víc, jestli to, že je tu Elias, nebo že Gregor ví o pistoli. Dostal jsem vztek na Jariho, kdyby mi pistoli nechal, jak jsem chtěl... kdyby, to jsou marné úvahy, ale přivedly mne na něco jiného. Když se k pistoli dostanu první...
Zpozorněl jsem. Elias se chystal udělat chybu a Gregor si toho nevsíml. Sám stál blízko stěny, aby se Elias dostal k Jarimu, musel ho obejít z druhé strany a dostat se mezi nás. Nenápadně jsem couvl, abych mu průchod usnadnil. Nechal se nalákat.
„Tudy ne,“ uvědomil si Gregor konečně ošidnost konfigurace.
Teď už nebylo nač čekat. Uskočil jsem stranou, v letu zachytil Eliase, strhl ho na sebe jako štít, zapřel se o podlahu a mřtil jím proti Gregorovi. Rychlost to nebyla nikterak závatná, ale než se ti dva rozmotali, byl jsem u Jariho. To ale nestačilo, pistoli měl až v pravé stehenní kapse, další dvě vteřiny zdržení. Přesně tolik, kolik Gregorovi stačilo, aby mne dohnal.
Na rameno mi dopadla těžká ruka. Evidentně neměl paralyzér u sebe, to by ho už použil. Ani ho nepotřebovalo. Silou, které se nedalo vzdorovat, mi zkroutil ruku za záda. Pokusil jsem se zasáhnout ho pěsti druhé ruky, nešlo to, moc svobody pohybu mi nedopřál, bolest ze zkroucené ruky vystřelovala po celých zádech.
„Tak se nemel, nebo si tu pazouru vyhodíš z ramene,“ hučel do mne, zatím co šacoval bezvládného Jariho.
„Mám ho prohledat?“ nabízel se Elias.
„Není třeba,“ sáhl Gregor Jarimu konečně do té správné kapsy.
Uslyšel jsem dvoji cvaknutí pojistky. Tam a zpět, odjištěno a zase zajištěno.
„Zdá se, že je v pořádku.“
„To viš, že je v pořádku, to ještě poznáš,“ vybíjoval jsem se k zoufalému pokusu vykroutit se a sebrat mu zbraň. Samozřejmě neúspěšně, výsledkem byla jen prudká bolest v rameni.
„Hergot, tohle si rozmysli, prát se s někým, kdo má v ruce pistoli! Děti nestřelím... nechci ti ublížit... tak se zklidni.“
„Mám ho omráčit?“ zajímal se Elias.
Otočil jsem se po něm, ten bastard držel v ruce paralyzér a jen se klepal k použití.
„Jyri, vzdej se, prosím.“
Kdybych dostal ránu paralyzérem, nezkooprněl bych víc.
„Tak ty jsi tu taky, Jessiko?“
„Jo, unesl jsi mě, vzpomínáš?“
„Neunesl, viš dobře, jak to bylo,“ dal jsem do řeči tolik bolesti, kolik se jen vešlo.
„Jessiko,“ vpadl do řeči kapitán, „nebav se s ním.“
„Má pravdu pan kapitán. Přece se nebudeš zahazovat s poraženým. Ty můžeš milovat jenom vítěze, víd?“
„Tak milovat, jo? A tohle,“ ukázala na monokl, „jsi mi udělal taky z lásky, víd!“

„Tohle mě opravdu moc mrzí,“ řekl jsem zkroutěně. „Nechtěl jsem tě praštit doopravdy, to mělo být jen divadlo pro ostatní.“

„Opravdu?“

„Jessiko,“ kapitán mne uchopil ze zadu za ruce, „okamžitě se s ním přestaň bavit!“

„Opravdu! Ať ti o mně budou říkat cokoliv, mě na tobě strašně záleží...“

„Přestaň ji blbnout hlavu!“ Gregorův hlas zněl už docela nakvašeně.

„Všechno to byla jen Konrádova intrika...“

„Já tě vážně... Jestli nezmlkneš, tak tě omráčím. Eliasi, pojď sem s tím paralyzérem.“

Potřeboval jsem natáhnout čas, třeba se Jari mezitím probere. Viděl jsem, že Gregor nemyslí výhrůžku vážně, malé divadlo ale škodit nemohlo.

„Ne, elektřinu ne!“ začal jsem sebou házet, že mne Gregor sotva udržel.

„Něvří, nikdo ti neublíží.“

Zkoušel jsem se Gregorovi vykroutit. Nešlo to, i když jsem mu dával pořádně zabrat. Konečně jsem ho zasáhl patou do holeně.

„Sakra, ale že tě opravdu omráčím.“

Elias znovu sáhl po paralyzéru, mezi elektrodami přeskočily modré jiskry, ozval se praskavý zvuk elektrického výboje a vzduchem zavoněl ozón.

„Nech toho, Jyri, nebo to vážně použiju,“ řekl temným tónem, který mne neměl nechat na pochybách.

„Tak si posluž, srabe,“ znovu jsem kopl Gregora a druhou nohou se pokusil zasáhnout paralyzér.

„Jak chceš,“ ztvrdl mu hlava a zaútočil.

„Ne, neublížuj mi!“ zaječela Jessika a vrhla se mezi nás.

„Ty káčo,“ neodpustil si Gregor, ale Eliasi paralyzér vychýlený Jessikou tím nezadržel.

Zato já mohl volnou rukou doladit jeho dráhu přesně tam, kam jsem potřeboval. Zvuk jisker přeskakujících mezi elektrodami utichl. Musel utichnout, tak je tomu vždy, když si elektrický proud najde snazší cestu, v tomto případě přes Gregorovu ruku.

Elias okamžitě poznal omyl a zbraň vypnul. Na zchromení Gregorovy paže to ale stačilo. Té paže s pistolí. Kapitán se rázem ocitl v neřešitelné situaci. Když si nepomůže druhou rukou, pistolí mu vykroutím. Když si druhou rukou pomůže, bude mne muset pustit. Rozhodl se pro druhou variantu, ale nebyl dost rychlý. Měl jsem dostatečný náskok na to, abych chytil pistolí za hlaveň. Na chvíli jsme se ocitli tváří in tvář, pokrčil jsem nohu a prudce odkopl. Gregorovo tělo odplulo dozadu, zdravá ruka se pokusila o výpad, ale nedosáhla. Pravá ruka stále v křeči svírala pistolí, ale já držel pevně. Nemohl nic dělat. Nohy ztratily oporu, levačka na nic nedosáhla, jediný pevný bod byla pistole, o kterou pomalu přicházel. Ztrnulý ukazovák zabrahl za lučik. Nebýt pojistky, vyšla by střela.

„Vůbec se ke mně nepřibližuj,“ zahrozil jsem Eliasovi, jakmile byla zbraň v mých rukou.

Jessika se zatvářila vyděšeně, až jsem se málem zasmál. Schovala se za Eliase. Ten ji opravdu kryl. Zadíval se na mě, jako by mě chtěl probodnout očima.

Namiřil jsem na něj. Chlapečku, tomuhle se říká morální vítězství. Máš smůlu, nebude ti nic platné, protože pistolí mám já.

„Neblbni!“ zařval Gregor.

„Já můžu kdykoli zmáčknout! Jak mi zabráníte?“

„Snad máš trochu rozumu v hlavě, abys...“

„Držte klapačku!“ vyjelo ze mě. On za mě do basy sedět nepůjde. Nikdo mi nepomůže, zatím nikdo. Držím Eliase na mušce a letmo hodím pohledem na Jariho. Snad ho Gregor neoddělal, měl by se začít probírat.

„Nikdo se ani nehněte,“ říkám zřetelně a důrazně, abych získal čas.

„Dobře, Jyri.“ Konečně známý hlas. Jari mluví ztěžka a pak strašidelně zachraptí, chudák, poznávám, že je to smích. „Teda Gregore, gratuluju k průseru. Jestli o toho kluka nechceš přijít, dohodneš se s náma.“

Gregor neodpovídal, slyšel jsem jen Jariho hlasité nádechy a výdechy.

„Přebíráme velení lodi,“ pokračoval po chvíli Jari, „a ty nám budeš pomáhat s řízením a s přistáním. My ti za to slibíme, že se děckám nic nestane. Souhlasíš?“

„Jak chcete,“ zavřel Gregor. „Jari, jestli přebíráte velení, odpovědnost je na tobě. Jestli přistaneme bezpečně...“

„O nic jiného nám nejde,“ usklíbl se Jari.

Získali jsme tři rukojmí a cesta k serveru byla volná. Dveře jsou sice zamčené, ale Konrád si jistě zadíval, aby na otisk jeho dlaně reagovaly. O vše ostatní se postará Jariho univerzální klíč v levé stehenní kapse, o jehož podstatě bych raději nic nevěděl.

Jessika

„Doufám, že budete všichni poslouchat, abychom se nemuseli rozčílovat,“ říkal Jari. „Tohle je nebezpečná hračka. Zkuste si nějakou pitomost a můžete oplakávat.“ Díval se na nás upřeně a mezitím mu Jyri rychlým pohybem předal pistolí.

„Tak pohyb,“ pokračoval Jari. „Teď půjdeme hezky k ostatním. Račte, kapitáne, přede mnou... a vy taky.“

„Pojď, jdem,“ šeptl mi Elias.

Cítila jsem, jak něco uvnitř ve mně pláče. Chtěla jsem poslechnout, ani nevím, proč jsem se nehnula z místa.

Jyri do mě strčil a pak mě chytil za vlasy a vlekl mě za ostatními.

„Jau, jau,“ vyjelo ze mě. Nikdo si mě nevsímal. Kapitán a Elias ani nehlesli.

„Se nezbázní,“ houkl Jyri. Pohybovali jsme se nemotorně, narázeli jsme do regálů a přístrojů.

Vzpomněla jsem si na Alana. Najednou se mě dotkl pocit, že jsem s ním a je mi s ním dobře. Alan by se ke mně takhle nechoval. Kde je? Zůstal tam venku...“

„Prosím tě, co brečíš,“ zahradl Jyri. „Odrážej se, ať tě nemusím tak táhnout.“

„Tak počkej,“ zanařikala jsem.

Trochu přibřdíl a za chvíli jsme zastavili u východu z nákladového prostoru. Tam nás Jyri a Jari strčili do prázdného regálu.

„Asi budou prořezávat dveře,“ řekl tiše kapitán.

Myslím, že se mylil, protože jsme nečekali ani dvě minuty. Zahlédla jsem, jak Jari něco vyndal z kapsy a Jyri tím otevřel. Mačkala jsem v ruce papírový kapesník, který byl úplně mokry.

Elias

Měl jsem obavu, jak se zachovají spolužáci. Začnou se kolem nás motat a pronášet inteligentní komentáře? Jari je tak napružený, že může začít střílet. Tomuhle se říká nestabilní rovnováha. Každá drobná událost může rovnováhu porušit, třeba když se najednou vynoří Hebbeltová, jako teď.

Vyválila na nás oči.

„Přiveď profesorku,“ zavelel okamžitě kapitán. Obrátil se k Jarimu. „Ano? Vysvětlíme profesorce situaci a ona se postará o děti, aby nás nerušily.“

„Dobře,“ zabručel Jari. „Ty spratky potřebujeme uklidit a zamknout.“

„To je v zájmu všech,“ řekl kapitán. „Děti necháme v jejich místnostech a spolu pak budeme řešit zbytek.“

„Ty bys moh být, Gregore, diplomat,“ zachechtal se Jari. „Mluviš jak nějaký ministr.“

Objevila se Cernanová a za ni se v uctivé vzdálenosti drželi zvědavci.

„Běž k nim,“ ukázal mi Jari pistolí. Loudal jsem se pomalu ke spolužákům, aby se nikdo nepolekal náhlého pohybu.

„Co s námi chtějí udělat?“ ptala se mě Hebbeltová.

„Prý nic,“ pokrčil jsem rameny.

„Mají důležitější starosti než naši třídu,“ uvažoval Rafaelovič. „Budou vyjednávat se Zemí.“

Sledovali jsme, jak se Cernanová baví s kapitánem a Jarim a snažili se zachytit slova. Jyri pořád držel Jessiku. Snad si ji nenechají?

„... nebudeme vám překážet,“ zvýšila hlas Cernanová, „ale musíte nás nechat všechny pohromadě.“

Ukázala na Jessiku. „Mám za všechny zodpovědnost.“

„Vy mi připomínáte jednu učitelku,“ zahlasil Jari, „až bych dostal strach.“ Naznačil Jyrimu, aby Jessiku pustil.

Pak jsme museli jít do naší části lodi a všechny nás zavřeli i s Cernanovou. Profesorka se mě vyptávala, řekl jsem jí všechno, co se stalo, a Jessika mě doplňovala.

„Jyri mě držel za vlasy,“ slyším najednou, jak Jessika vykládá holkám, „a Elias se mě vůbec nezastal.“

„Vždyť měli pistolí,“ ozval jsem se. „Co myslíš, že jsem mohl dělat?“

„Něco jsi měl udělat,“ odvětila. „Měl jsi mě na starost.“

„Chápeš, že oni měli normální vojenskou převahu? Mohli jsme se jenom vzdát, ty...“

„Řeknu Alanovi, že ses mě nezastal,“ podívala se na mě vyzývavě.

„A já mu zase řeknu,“ vyjel jsem, „jak ti bylo líto Jyriho a chtěla jsi ho zachraňovat. Dostalas nás do pěkný rejže.“

„Tss. Tak řekni.“

Bylo mi mizerně. My se tady hádáme a Alan tu vůbec není. Spolužáci mi řekli, že Betty s Alfrédem ho hledají, ale zatím je nikdo neviděl se vracet.

Alan

Po nekonečné době se dveře do přechodové komory otvírají. Ve vysílačce zatím není nikdo slyšet. Na chvíli mě napadlo, že třeba Jyri a Jari ovládli loď. Je to nesmysl, člověka občas napadají nereálné věci. Za pár minut se uvidím se spolužáky... a s Jessikou... co jí řeknu? Nemám chuť ji vidět. Uklizím skafandr na věšák. Konec dobrodružného výletu do vesmíru.

Betty se češe před zrcadlem. „Moc ti to sluší,“ poznamená nervózně Alfréd. Možná ho napadlo to samé jako mě, protože se přikrčuje u dveří, jako by chtěl opatrně vyhlédnout ven, jakmile se otevřou. Schovávám se taky za okraj dveří, připadám si jako lupič ve filmu. Betty, když nás vidí, neusměje se. Po tváři jí přelétne stín a stoupne si ke mně.

Dveře se zvolna odsouvají a zdá se, že za nimi nikdo není. „Ruce vzhůru... nic se vám nestane.“ Mohl by to být vtíp, ale hlas nepatří nikomu ze spolužáků. Mluví Jari.

Zatmělo se mi v hlavě, došlo mi, že se stalo něco ošklivého. Co je s Eliasmem? S Jessikou a ostatními? Jestli jim ublížili, musím je pomstít. Kdybych se dostal ke skafandru, byl u něj nějaký šroubovák...

„Jari, co se děje?“ ozval se Alfréd. „Mám tady nůž a ten po tobě hodím, jestli mě nepefesovědíš, abych to neudělal.“

„To by sis moc nepomohl,“ vyštěkl Jari. „Koukej zchladit krev. Jestli se rozčilíme, budeme střílet a máme tady celou třídu dětí. Zatím jsou všichni naživu, tak to nezkazte.“

„A kde je kapitán?“ křikl Alfréd.

„Jo, Gregor je tam... Vždycky jsme tomu říkali konzerva, v tý místnosti s trubkama. Mám ti ho přivést, aby ti dal rozkazy? Vzdal se nám, protože má rozum. Chápe, že se všichni chceme dostat v pořádku na Zem.“

„Chci ho slyšet,“ odpověděl Alfréd. Podíval jsem se na něj. Byl napjatý rozčilením. V ruce držel rozvěvený nůž.

„Jyri, přiveď ho,“ zaslechli jsme. Pak se rozhostilo ticho. Betty se opírala vedle mě o stěnu a přerývané dýchala.

„Dlouho tam nevydržíte,“ poznamenal Jari. „Tady už máte kapitána. Klidně se ho na cokoli zeptejte. Gregore, že se chováme k zajatcům slušně?“

„Alfe, mají jednu pistolí,“ ozval se kapitán. „Zabili Konráda, ale ostatní jsou naživu. Vy jste všichni? Našli jste Alana?“

„Jsme všichni, Alan je tady. Co máme dělat?“

„Mají zbraň, nemůžu vám nic poradit. Zvažte riziko. Nejsme teď v bezprostředním ohrožení. Je tu možnost, že doletíme bezpečně na Zem, a to je nejdůležitější.“ Kapitánův hlas zněl vyčerpaně.

„Tomu říkám rozumná řeč, Gregore,“ zasmál se Jari. „Když nebudete dělat vylomeniny, budete za pár dní v pohodě doma. Přece se domluvíme. Vylezte hezky jeden po druhém.“

„Parchanti,“ zadržel Alfréd mezi zuby. „Betty, co myslíš? Mám mu jednu vrazit, až vyjdeme ven? Nebo...“ podíval se na něj.

„Jenomže oni vystřelí a klidně tě zlikvidují, jako zabili Konráda,“ šeptla Betty.

„Tak máš nějaký jiný nápad? Nebo ty, Alane?“

Bohužel mě nenapadlo vůbec nic. Zavrtěl jsem hlavou. „Nevím. Udělal bych cokoli, kdybych věděl, že tím někomu pomůžu. Ale...“

„... tady můžeme ztratit, nebo ztratit,“ dodal Alfréd.

Neodpovídali jsme.

„Takže se vzdáme?“ zeptal se Alfréd po několika minutách. „Betty, nebudeš se na mě zlobit?“

„Nebudu. Záleží mi na tobě, Alfí, a nechci, abys riskoval zbytečně. Třeba bude později nějaká lepší možnost... a třeba ne, ale nechci, aby tě...“ Betty vyšla z přechodové komory a ukazovala, že má prázdné ruce.

Jari

Daří se nám, daří! Zatím jsem v sobě tajil radost, jak nám všechno vychází. Zamkli jsme děti. Cestou na můstek nakoukl Gregor na ošetřovnu a tak jsme zjistili, že Fekete je omámený po injekci a spí. To bylo štěstí, které jsme si ani nezasloužili, mohl nám pěkně zatopit. Zamkli jsme ho na ošetřovnu a vešli s Gregorem na můstek. Nikdo tam nebyl, na opuštěných monitorech blikala hlášení. Základna na Zemi se sháněla po posádce. Stejná otázka znepokojovala i mě. Kde se schovávají?

Nelámal jsem si hlavu dlouho. Alf za chvíli sám důvěřivě nahlásil vyslačkou, že jsou na trupu lodi a postupují k hlavnímu vchodu. Počkali jsme si na ně a rychle je zapacificovali. Až bych Alfrédovi záviděl, hehe, zavřeli jsme ho s Betty do naší bývalé cely.

Gregor se netváří tak ani tak, těžko uhádnout, jestli s námi skrytě sympatizuje, nebo ne. Jedno jsem si jistý: že neudělá žádnou botu, která by nás ohrozila na životě. Přistání zařídí spolehlivě.

A my konečně ovládáme loď! Vyměňujeme si s Jyrim úsměv. Jyri si sedl před ovládací panel a prohlíží displeje. Kvůli němu jsem rád, že máme znovu naději. Nejsou všichni lidé takové stádo. Jsou i země, kde se autorský zákon ignoruje, a není jich málo, stačí si jen vybrat. Oficiálně samozřejmě našl akci odsoudit, ale pátrat po nás budou velice vložně, pokud vůbec. Teď jen vypracovat uskutečnitelný plán.

Naše šance se podstatně zvýší, když budeme mít pomocníka venku... jedině Kotva by mohla něco takového zorganizovat. Otázka je, zda jí ještě můžeme věřit. Jedině, co zatím předvedla, byl zpackaný pokus o naši likvidaci. Na druhou stranu...

Gong interkomu přetřhl mě myšlenky. Na obrazovce naskočila zafačovaná hlava se spíše překvapeným než vysileným výrazem. „Kapitáne, slyšíte mě? Jsem na ošetřovně,“ ozval se až dětsky udiveným hlasem.

Fekete! Rozesmáli jsme se.

„Pane svobodníku, to vstáváte brzo,“ odpovídá Jyri.

„Nechcete snídani do postele?“ přidávám se. Je to příliš svůdné, abych si nezašpičkoval.

Fekete kouká jak vyoraná myš. Bože, to je psina. Pro něj ovšem menší než pro nás. Vykládám mu několika slovy situaci.

„Ištvané, jak vám je?“ ptá se Gregor.

„Už o hodně líp. Myslím jsem...“

„Radší nemyslete a dejte si pohov,“ domlouvám mu přátelsky. „My se ohlídáme sami.“

„To je blbec,“ chcetáme se s Jyrim, když spojení skončilo. Tahle chvíle je skvělá.

„Ze vás tak přerušují,“ ozval se Gregor. „Začal přistávací manévř. Za hodinu se spustí první sekvence brzdění.“

„Jakej přistávací manévř, ty si děláš legraci?“

„Podle plánu máme zakotvit u Cruithne a vyložit vědeckou laboratoř.“

„Manévř se ruší,“ pravím autoritativně, i když tuším problém.

Gregor se pousměje. „Myslím, že sám víš, že to nejde. Kdybych teď zrušil naprogramovanou zastávku, ztratíme možnost využít gravitační prak a zaděláme si na takové problémy, že ta vaše vzpoura bude jen malé zpestření nekonečných toulek vesmírem. A navíc, my tu laboratoř musíme nainstalovat. Je to domluvená, zaplacená operace.“

Nasazuje prosebný tón. „Jari, já chápu, že se chcete dostat na svobodu. Ale dovozte nám udělat naši práci. Byla by pro nás velká ztráta, kdybychom instalaci neprovedli.“

„A jak si to představuješ?“

„Já a Alf vystoupíme z lodi, jeřábem vyložíme laboratoř na Cruithne, tam ji nainstalujeme a vrátíme se zpátky.“

„A zůstanete tam,“ namítám.

„Jak bych mohl, když tady je raketa plná dětí?“

Ne že bych mu v tomhle nevěřil, ale opatrnosti nezbývá... „Víš co, Gregore? Ve skladu jsem viděl nějaký molitan, běž tam a můžeš se s ním vycpat.“

Jyri se směje, Gregor se kouše do rtů, vypadá kouzelně. Přemýšlím, jak by nám mohlo ublížit, kdyby on nebo Alf zůstali na Cruithne. Potřebujeme ho tady...

Tu mě napadá myšlenka. „Gregore, tak jo. Můžete tu laboratoř sundat. Ale ven půjde Alf a Fekete. Nebo nikdo.“

Elias

Seděli jsme celá třída v učebně. V duchu jsem se modlil, abychom všichni zvládli situaci co nejlépe. Konečně, nikdo od nás nechce, abychom bojovali s teroristy. Spíš je náš úkol nenechat se vyprovokovat a nevyvolat žádný incident. Zachovat si chladnou hlavu.

Asi jako Rafí, který mi tu klidně vykládá o únosech a rukojmích a vyjmenovává lidi, které bych podle jeho názoru měl znát. Tvářím se, že vím, o čem mluvím.

Jiní spolužáci jsou víc rozčilení a snaží se maskovat strach veselostí. „Musí s námi taky natočit video,“ říká jeden. „A budou nás ukazovat v televizi. Hele, Ditrichsonová, ty bys mohla v tom videu vystupovat. Jsi taková fotogenická a s tím monoklem budeš mít opravdu pecku.“

„Vy jste blbí,” čertí se Jessika. Špítá si v koutku s Kremperem velmi důvěrně a on poslouchá s neobvyklým zájmem.

„Hele,” zvedám hlas, „teď musíme držet všichni pohromadě. Když se budeme navzájem posmívat...” až mě překvapilo, jak všichni ztichli.

„... tak to je normální vnitrodruhová agrese,” dokončil místo mě Rafaelovič.

Jessika do mě zabořila pohled. Asi usoudila, že jsem ji chtěla kritizovat. Nechtěl, ale... najednou jsem cítil, že ve mně na ni roste vztek. Možná normální vnitrodruhová agrese. Zvedl jsem oči ke stropu. Nad námi plula profesorka Cernanová směrem k východu ze třídy.

Zdálo se mi, že spěchá. Když vyplula ze dveří, ani je nezavřela. Snažil jsem se nevnímat šum ve třídě, odfiltrovat hlasy v místnosti ve prospěch případných zvuků z chodby.

„Alane, jsi v pořádku?” vyjekla Cernanová. Alan je tady! Vyhrnul jsem se na chodbu. Vypadal nemocně, zarazil jsem se, když jsem ho uviděl. Musel zažít velký strach a hned bych mu padnul kolem krku, kdybych neočekával, že se bude vítat s Jessikou.

Ríkával profesorce, jak byli s Betty a Alfrédem zajati, když vstoupili do lodi.

Jessika se mezi spolužáky protlačila dopředu, přistoupila k Alanovi a on se na ni divně požíval, viděli jsme, že nemá chuť se s nikým bavit. Profesorka rozpačité položila nějakou bezvýznamnou otázku, my ostatní jsme na Alana jen koukali. Prosykl se mezi námi a šel asi k sobě do kóje.

„Tak jsme zase všichni,” konstatoval jsem směrem k Rafaelovičovi, abych vyzdvihl na naši situaci to pozitivní.

„Situace je vážná, nikoli však zoufalá,” ušklíbl se Rafaelovič. „Možná tady ještě secvičíme divadelní hru. To se někdy dělá ve vězení k pozvednutí nálady.”

„Že by se mi chtělo...” odpověděl jsem bez jakéhokoli elánu a přitom jsem zachytil pohled profesorky Cernanové.

Alfréd

„Vy dva jděte dovnitř,” řekl Jari a ukázal mně a Betty, že máme vstoupit do cely. Přitom držel za rameno Alana a pistolí tak šikovně. Že jsem si netroufl odporovat.

Gregor mě němě sledoval, snažil jsem se mu vyčíst z očí, co si myslí, ještě než se mezi námi zavřely dveře cely. Nešlo mi do hlavy, že s nimi tak ochotně spolupracuje. Ani neprotestuje, když s ním Jari mluví hráným přátelským tónem.

Premýšlel jsem nad naší situací. Měl jsem strašnou chuť něco udělat. Vrazil Jarimu pěst do obličeje. Rozpoutat rvačku. Jenomže postupně mi docházelo, že nemůžu dělat nic. Dokud jsou děti na palubě, nesmíme se nechat odprásknout.

Betty se zachumlala do spacáku, připoutaného ke stěně. Viděl jsem, že je v plačtivé náladě, kterou občas ženské mívají. Mohl bych ji utěšovat, kdybych z naší situace viděl nějaké východisko. Nechal jsem se volně vznášet v prostoru a v duchu mi vytanuly obrazy z mého života.

Jako kluk jsem chtěl být kosmonautem a skutečně jsem vesmírně létání vystudoval. Až pozdě jsem zjistil, že mi budou vadit dlouhé cesty mimo domov. Že se budu nerad loučit s Martou a budu litovat, že s ní nemůžu být a zařizovat dům a možná ani neuvidím vyrůstání děti... my určitě budeme mít děti. Snad bych si mohl najít práci na Zemi, až splatíme ten dům, ty náklady naskakují...

Začal jsem se pohybovat po cele a zkoumat všechny podrobnosti. Betty si možná myslela, že hledám, jak utéct, ale ve skutečnosti na mě dorážel hlad. Kvůli útěku vězňů se oběd nekonal, což mi pochopitelně náladu nepřidávalo.

Takže když zarachotily dveře a Jari řekl: „Betty, pojď připravit večeři,” připadalo mi to jako nejlepší nápad, který ti dva gauneři zatím mají.

Betty odešla a nechala mě v beznadějných myšlenkách, které se točily stále po stejných drahách.

Když jsem se probudil, Betty rozkládala večeři na stole.

„Co se děje?” zeptal jsem se.

„Gregor je s nimi na můstku. Chystá se přistávací manévry u Cruithne.”

Není úplně jednoduché změnit předem naprogramovanou dráhu lodi, a proto mě nepřekvapilo, že manévry proběhne, jak byl naplánován. Jen s vykládáním laboratoře se asi piráti nebudou zatěžovat.

„Lštván je na ošetřovně,” pokračovala. „Po tom zranění dostal injekci a probral se už zamyčeny. Je smutný, ale hlava snad bude v pořádku. Nevypadá jako vážně nemocný.”

„Mohli bychom se s ním domluvit,” prohodil jsem mezi sousty.

Byl jsem rád, že Betty uvařila taky čaj. Prostrkával jsem brčko víčkem plastového pohárku, když se ke mně přitiskla a septla: „Kapitán posílá dopis. Jeden jsem dala profesorce.” Vzala mě za ruku a vložila mi do dlaně složený papírek.

Rozložil jsem dopis pod stolem a pak ho nenápadně položil vedle tácu s jídlem.

profesorka Cernanová

V jídelně pod stolem odšroubovat panel, píše mi kapitán. Plán útěku, krátké úsečné pokyny. Věří nám, že si s jednotlivými kroky poradíme. I kdybych měla šroubovat pilníčkem na nehty. Tohle ještě nějak půjde, Eliás asi šroubovák má. Horší bude splnění dalších pokynů: Na Cruithne vydržíte několik dní. Zavolat na Lagrange o pomoc.

Sama sobě se dívám, že jdu klidně s Eliášem k jeho kóji a dívám se, jak probírá nářadí. „Který potřebujete?” ptá se. „Tady mám inbus a křížák. A normální, šlic, jak se to řekne? Plochy.”

„Eliási, nemohl by ses tam jít podívat?” Vysvětluji mu kam. Bojím se lézt sama v jídelně pod stůl, aby mě děti neviděly. Přitom máme za chvíli provadět zoufalejší kousky. V kapitánově dopise není ani slovo o skafandrech. Možná v raketě ani není tolik skafandrů, aby vystačily pro celou třídu. S naším výstupem do vesmíru se pochopitelně nepočítalo.

Eliás se vrací. „Je tam inbus. Mám celou sadu, najdu ten správný. A co bude potom?”

„Musíme přejít do Sluneční laboratoře. Utečeme celá třída na Cruithne.”

Ve tváři mu bleskla radost, hned nato zváněl. „Je tam někdo?”

„Ne. Musíme si zavolat pomoc z Lagrange.”

Ze sousední kóje vykoukl Alan. Asi ho zvědavost vytáhla ven. Kolem očí měl rozetřené slzy. Dělán si o něj starosti, vyhýbá se kontaktu s ostatními, nebyl ani na večeři.

Elias se na něj usmál. „Sbal si, jedeme na Cruithne. Zvládněš to?“
„Já poletím klidně až... do paralelního vesmíru,“ podíval se na něj Alan. „Je mi všechno jedno.“
„Cože?“ Elias k němu přistoupil a chytil ho pod krkem. „Tobě je všechno jedno, jak to, že je ti všechno jedno?“ Najednou držel v ruce nůž a jakoby mířil Alanovi na krk. Málem jsem se začala bát.
Alan se rozesmál. „Tos byl ty?“
„Ne, to byla bílá paní, ty nevděčníku. Na,“ podal Alanovi nůž. Smáli se na sebe.
Byla jsem ráda, že se Alan trochu probral z té deprese, která mi naháněla strach. Snad se nám brzy podaří uniknout do bezpečí a všechno bude v pořádku. „Kluci,“ povídám s novou odvahou, „prosim vás, běžte zkusit, jestli ten panel v jídelně půjde odšroubovat. A pak se budeme muset všichni připravit. Raketa bude prudce brzdít, musíme se připoutat v kójích a hned po skončení brzdění máme být připraveni přejít do laboratoře.“
„Ze bych si s sebou vzal geologické kladívko?“ bleskl okem Elias.
„S sebou jen co nejmenší věci,“ odpovídám zamyšleně.

Fekete

Alf se mi upřeně zahleděl do obličeje. I přes obě hledí našich příleb jsem cítil, že se mi snaží telepaticky něco sdělit.

„Montážní četa můstku,“ řekl do vysílačky. „Právě jsme dorazili ke Sluneční laboratoři. Začínáme s odjišťováním sítě.“

Došlo mi, že se nesmím nahlas ničemu divit. Ve zřejmém rozporu s tím, co hlásil na můstek, mne popadl a snažil se vtáhnout do škvíry mezi laboratoři a tělem Carola Rexe. Netušil jsem, co má v úmyslu, ale pochopil jsem, že potřebuje pomoc s něčím, co není pro Jariho uší. A to něco musí být provedeno pokud možno co nejrychleji, aby nepojali podezření.

„Alfe, pojď mi pomoci,“ přistoupil jsem na jeho hru a ve snaze vysvětlit ztrátu času začal nadhazovat zavádějící informace. „Nemohu otevřít tuhle sponu.“

„Počkej, hned tam budu,“ ukázal mi vztyčený palec na znamení, že si rozumíme. Už mne nemusel táhnout, sám jsem ho následoval ke krátkému gumovému tunelu, kterým údržba procházela z Carola do laboratoře.

„Možná se to svařilo za studena,“ vzpomněl jsem si na vyprávění jednoho kosmonauta. Ve vakuu se z každého materiálu velice rychle odpaří tenká vrstvička vzduchu, a když se k sobě takové dva kusy kovu přitlačí, molekulám nic nebrání, aby přecházely z jednoho do druhého a de facto udělaly ze dvou kusů jeden.

„To nebude svár, jen se to koušlo,“ pokračoval Alf v blafování. „Počkej, vezmu páčidlo.“ Tentokrát ovšem neblafoval. V ruce se mu objevil montážní klíč a začal uvolňovat krytku konektoru.

Laboratoř je schopna samostatného života, ovšem po dobu letu je s mateřskou lodí propojena napájecím a datovým kabelem. Těsně před oddělením je třeba kabel odpojit. Jenomže Alf konektor evidentně nerozpojoval. Konečně sundal krytku a ve světle našich reflektorů se objevila zadní strana konektoru připojeného ke svazku barevných vodičů, přivádějících signály do standardního rozhraní laboratoře.

„Tak co je s tou sponou?“ ozval se ve sluchátkách netrpělivý Jariho hlas. „Jestli to nejde, tak prostě přecvakni síť!“

„Dobře, vem si kleště,“ obrátil se na mne Alf, podal mi krytku a naznačil, kde mám podržet kabel. Na chvíli se naše oči střetly. Byl klidný, ale ze strnulosti obličeje se dalo vyčíst vnitřní napětí. Věděl, že mu nemohu poradit, i kdybych věděl, oč se pokouší.

Standardní rozhraní, kterým komunikují moduly, pro mne není žádným tajemstvím. Na Marsu musel každý projít školením, jak takový systém pracuje. Pozůstatek z doby prvních osadníků, kteří museli znát všechno, pokud chtěli přežít. Jenomže, dnes už to není důležité. Postupně se upustilo od pravidelného přezkušování, pak od jednorázové zkoušky, nebude jistě dlouho trvat a přestanou trápit studenty i školením.

Pracně dolují z paměti kusé informace. Poznám silný napájecí vodič, komunikační vodič a hejno signálních vodičů. Sleduji, jak Alf odpočítává piny na konektoru, některé přemostí, k jiným přivede napájení natvrdo.

„Máš ty kleště?“ obrátil se na mne Alf. „Tady to bude potřeba přestříhnout,“ ukázal na jeden delší přemostovací kablík.

„Ještě ne,“ zadržel mi ruku. „Až řeknu.“

Pochopil jsem, že ta práce, ať už to bylo cokoli, je u konce. „Jdu zatím na další sponu,“ podíval jsem se távaze na Alfa. Pouze souhlasně kývl.

Elias

Takhle potichu nebyla třída ani při úvodu do diferenciálního počtu. Ani tak napjatá. Posledních pár hodin, které změnilы pohodu konce výletu na noční mýru, vzalo dech i notorickým rušičím. Ne každý asi chápal, jak velké doopravdy nebezpečí je, ale že jde o krk, bylo jasné každému.

Nevěděli jsme, jaké možnosti Jari a Jari mají, zda nás mohou odposlouchávat nebo dokonce monitorovat náš pohyb. Pokud ano, nejspíš byli zaměstnaní něčím jiným, jinak by nás chytili hned, jak jsme utekli z ubikace. Nebo by nás dohnali tady, před vstupem do Sluneční laboratoře.

Podíval jsem se na profesorku. Bylo mi jí líto, musela se tvářit, že má situaci pevně v rukou, ale už z podstaty věci bylo jasné, že nemůže vědět o mnoho víc než my. Vlézt do Sluneční laboratoře, počkat, až dosedne na Cruithne, a nechat se zachránit raketoplánem z Lagrange, to nezní jako do detailu propracovaný plán. Ostatně, co mohl kapitán stačit v rychlosti naškrabat na kus papíru! Tolik otázek. Stihnou pro nás z Lagrange přiletět dřív, než nám dojde kyslík? Nepokusí se nás Jari a Jari unést zpět, až zjistí, že jsme utekli? A hlavně, jak se do laboratoře dostaneme!

Zatím tu jen poletujeme před zavřenými dveřmi a čekáme na záznak. Nedávno jsme tu byli na exkurzi. Tenkrát stačilo kapitánovi jen přiložit ruku na senzor dveří a ty se hned otevřely spolu s dvojicí dveří přechodové komory Sluneční laboratoře. Jenomže, to bylo tenkrát, byl to kapitán s podstatně rozsáhlejšími přístupovými právy a hlavně mu nevařilo, že se o tom mohl okamžitě dozvědět každý, kdo má přístup do hlavního počítače. Kdyby teď kdokoli z nás přiložil ruku na detektor...

„Pamatujete si, jak to uvnitř vypadá?“ porušila ticho profesorka. Nejspíš se v myšlenkách dostala do stejného místa jako já. Před očima mi definovaly přístroje a boxy s materiálem a zásobami zafixované v transportní poloze.

„Moc místa tam není, že?“

„To jako, že se tam nevejdeme?“ vyjekl někdo ze třídy.

„Klid.“ vyštěkla profesorka. „A potichu.“ dodala, když si byla jista, že sama klid nabrala. „Nic tam není napevno, vystěhujeme, co se dá.“

„To se tam potlučeme.“ zabručel Rafaelovič faktickou poznámkou.

Profesorka se zamyslela. Stojí za to zamyslet se, když něco řekne Rafaelovič. „Uděláme řetěz. Jeden bude uvnitř boxy oddělavat, druhý poslat ven, my je tady budeme odebrat.“

„Já mám u sebe pořad nářadí.“ připomněl jsem se. „Mohl bych boxy oddělavat, kdyby se něco zaseklo, líp si s tím poradím. Jen ať se ty dveře už otevřou!“

Jako by právě na tenhle povel dveře čekaly, cvakla v nich elektrická závora.

Ulevný povzdech z davu pomalu přešel v napjaté ticho, když nenásledovalo očekávané otevření.

Zkusmo jsem vzal za dveře a zatlačil. Byly odemčené, bez odporu se poslušně odsunuly na stranu.

Jyri

„Nechápu, proč tohle děláme.“ zabručel jsem otráveně. „Žes na něco takového vůbec přistoupil. Dal ses na vědu, jo?“

„Přemejšlej.“ odsekl Jari naplň naštaně, naplň pobaveně. Komunikaci s Alfem a Feketem omezil jen na příjem. Ti dva se venku prali se sítí, až ji uvolní, odpálíme nýty, které drží úchytanou montáž Sluneční laboratoře na těle naší rakety.

„Budeme lehčí, dělá nám vydrží pohonné hmoty?“ zkusil jsem nepravděpodobnou odpověď.

„Vedle. Kdo je na palubě nejnebezpečnější?“

Pomalou mi začalo svítat. „Fekete a kapitán.“

„Jenomže kapitána možná budeme potřebovat.“

„Takže Fekete a Alf? Ty je chceš...“

„Zabít?“ uchechtl se. „Ne, ale než laboratoř na Cruithne usadí, tak odtáhnem jeřáb, a oni...“

„Se tam udusi.“ skočil jsem mu do řeči.

„Co by se dusili. Můžou si vzlít do labiny a zavolat si z Lagrange záchranu. Těch pár dní tam vydrží a my budeme zatím v trapu.“

Začínalo se mi to líbit. „Nebo přečkají na vědecké základně, co tam čeká na každoroční návštěvy těch vědátorů...“ doplnil jsem Jariho vizi.

„Hergot.“ rozzlíbil se Jari a zapnul vysílačku. „Tak co je s tou sponou?“ zareagoval na hlemýždí tempo těch dvou expertů venku. „Jestli to nejde, tak prostě přecvakni síť!“

Začali jsme se opět víc věnovat práci venku, ale brzy nás monotónnost přestala bavit. Začal jsem procházet údaje palubního počítače. Tohle bylo něco jiného, než pokusy na našem tajném kosmodromu ve Valles Marineris. Tohle bylo doopravdy.

Většinou věci jsem nerozuměl, ale brácha kosmonaut byl a byl hned vedle.

Alan

Zrádnost stavu beztlaku spočívá především v pocitu, že břemeno nic neváží. Neváží, to ano, ale hmotnost, ta zůstává. Hmotnost a hybnost. Jakmile Elias boxy s materiálem odjít, začaly volně poletovat po vnitřku laboratoře, ať už byly setěžší. Jakým záhadným způsobem mi je dokázal poslat, nevím, měl jsem starosti sám se sebou.

Pot mne pátil v očích o to víc, že v nulové gravitaci nechtěl odtékat ven. Další bedna letí. Laboratoř je o něco větší než běžný vagon. Elias poletuje někde v první třetině a páli jednu bednu za druhou. Neletí rychle, ale při té hmotnosti, co má, mne strhává s sebou. Trhnutí, popruh z jednoho závěsu, kterým jsem se připoutal, mne zastavuje přesně na úrovni přechodové komory a bolestivě se mi zaryje do těla. Poprvé to nebolelo, ale každé další škubnutí pracuje na pořádné modřině.

Není čas na sledování se. Jak to jen jde, vymrštim box otevřenou komorou ven, kde už na ni někdo čeká. Teď chytá Krempner, ale jak si s tím poradil, už nevidím. Zpětný ráz mne háže na protější stěnu, hned se odrážím a chytám od Eliase další krabici. Připadám si jak bezzákladový kanón. Nabít hlavěň, odpálit, zpětný ráz, připravit komoru na další projektíl, nabít, odpálit...

„Alane.“ ozval se náhle Elias. Laboratoř se očividně uvolnila, konečně se probojoval k největšímu břemenu. „S tímhle mi musíš pomoci.“

Vypluji mu naproti a opět bolestivě trhnutí. Popruh, napnutý tentokrát opačným směrem, mne nepustí dál. Nevadí, Elias mne stejně potřebuje na tomhle konci mohutného kvádru. Ukazovali nám ho už před pár týdny na exkurzi. Hmotnostní spektrometr, bez něj by laboratoř byla jen luxusní hotel.

„Netuším, jak ho vytočím ven. Taková kráva.“

„Bude to na knop, ale musí to jít. Má analyzovat částice slunečního větru, zevnitř by jich moc nenachytil. Musí být konstruovaný tak, aby se dal snadno vytáhnout.“

„Uvidíme, pospěš si s těmi sponami.“

Bylo jich tam snad dvacet, byl jsem už vyčerpaný a ruce se mi třáslly. Navíc na mne začaly dotírat pochyby, zda to stihneme. Jakmile se dostaneme na Cruithne, už nám Jyri a Jari nic neudělají. I kdyby se zbáznili, zpět na Carolu laboratoř nenesadí. Ale co pak, podaří se nám navázat spojení s Lagrangem? A co ostatní členové posádky, není to od nás zaběhlé, nechat je tu samotné...

„Tak máš to už?“ přerušil mě úvahy netrpělivě Elias.

„Můžem.“

Oba jsme se zapeli o výstupky ve stěnách a kvádr se dal do pomalého pohybu. Pomalu jsem začal jeho předek stáčet k přechodové komoře. Šlo to nad očekávání dobře, když se náhle ve svém pohybu zarazil. Viděl jsem okamžitě, co se stalo.

Spektrometr, i v klidovém stavu, komunikuje s hlavním počítačem laboratoře. Před vystěhováním je třeba nejprve odpojit kabel a venku ho opět připojit k venkovnímu konektoru. Na to jsme nepomysleli, kabel se napnul, zapružil, ale impuls dvousetkilogramového břemene nevykompenzoval a přetrhl se.

„Aby nám to nestrhli z kapesného,“ zachechtal se Elias a i já měl co dělat, abych předrážděné nervy udržel na uzdě. Spektrometr se dál pohyboval po své dráze, ačkoli už o poznání pomaleji.

„Chyťte tam venku,“ zavolal jsem přechodovou komorou ven a spolu s Eliášem zatlačil na podstavu kvádru, když jsme ho konečně vytočili do správného směru. Ani nevím, zda mne slyšeli, kvádr zabíral téměř celý průřez vchodu.

Jyri

„Tak jak jste na tom,“ houknul Jari do mikrofonu, když se mu zdálo, že ti venku nějak dlouho neodpovídají.

„Uvolňujeme poslední oka sítě, pak laboratoř ukotvíme na jeřáb a odpojíme komunikační konektor.“

Jari opět vypnul vysílačku. „Nuda.“

„K čemu slouží tohle menu?“ obrátil jsem se na něj. Bloudil jsem palubním počítačem a snažil se zorientovat v možnostech, které nabízel.

„Ukaž,“ natočil se ke mně, právě když na pomocném monitoru překročil protokol stavových slov. Takových protokolů tu běží víc. Některé se mění prakticky bez přestání, zobrazují práci životně důležitých mechanismů, jako třeba regenerátor kyslíku. Některé protokoly se mění málo a teď, když jsme sebrali práva na otevírání všech dveří, doslova zamrzly. Ten, co poskočil teď, byl ze Sluneční laboratoře.

Podíval jsem se na Jariho. „Co je to za blbost, tam se nemá co dit.“

Chvilí se proklíkával podrobnosti. „Hmotnostní spektrometr přestal komunikovat s počítačem.“

„Tak to maj vědátoři pech!“ zachechtal jsem se a myslel to zle.

„Divný, to se nestává.“

„Myslíš, že tam někdo je?“

Chvilí se hrabal v protokolu. „Dvěře jsou zamčené, nikdo žádné neotevíral. Leďa že...“ nedopověděl, začal zběsile bušit do klávesnice.

„Co hledáš?“

„Musím odblokovat servis... nebyl na to čas, pak jsem zapomněl... Tady to je.“

Na obrazovce naskočil obraz jedné z mnoha kamer umístěných po celé raketě. Před vchodem do Sluneční laboratoře se mačkal chumel dětí a pomáhaly vytahovat ven nějaké předměty.

„Odpal to,“ křikl jsem na Jariho. Celkem zbytečně, už byl zpět u terminálu a odklepával warningy. Nakonec odklepl ten poslední. Série mikroexplozí oddělila Sluneční laboratoř od mateřské lodi. Osamostatněné těleso se vydalo po vlastní dráze směrem ke Cruithne.

Alfréd

Stále jsem nemohl nabýt úplnou rovnováhu. Jedna věc je proměřovat signály standardního rozhraní se schématem v ruce a úplně jiná je lovit schéma z paměti, dívat se na konektor z druhé strany, odpočítávat piny a snažit se představit si, jak oblnout počítač, aby nepoznal, že se manipuluje se dveřmi, a aby je odemkl. To první se asi povedlo. Kdyby Jyri nebo Jari něco zaregistrovali, už bychom to věděli. Jestli se děti dostaly dovnitř, to se hned tak nedozvím.

„Oddělej ty poslední klipsy,“ zavolal jsem na Feketeho. Rozmyslel jsem si to. Kablík, který zavře dveře, odpojím já sám. Mrazilo mne z toho, co se může stát. Jsou už všichni uvnitř, co když někoho zavů venku? K zbláznění.

Nasoukal jsem se zpět ke konektoru a vytáhl kleště. Teď. Ne, ještě ne, schovávám kleště zpět do úchyty pod stěhenní kapsou. Ještě jim dám čas. Ale co když zjistí, že jsou dveře otevřené. Měl bych je zavřít co nejdřív. Znovu vytahuji kleště a zase je schovávám. Začínám být paranoidní. Vylezu ven, nejdřív ukotvíme laboratoř na jeřáb, pak teprve dveře zavřu.

Pomalou se otáčím, abych vylezl, a mám na sebe vztek, že jsem svou nerozhodností zabil drahocenný čas. Skrz skafandr prošlo lehké zachvění. Na okraji zorného pole přílby se zablesklo několik plamínek. Elektrická jiskra odpálila duté nity vyplněné střelným prachem a dosud držící montáž Sluneční laboratoře odskočila od těla Carola Rexe.

Polekaně jsem se otočil zpět. Gumová manžeta není stavěná na to, aby sama udržela laboratoř. Jako by chtěla potvrdit mé obavy, začal zpod ní vytryskávat vzduch zviditelňující se vodní parou. Svědčilo to o jediném. Pochybnosti o tom, zda se mi dveře podařilo otevřít, byly liché. Jestliže je okamžitě nezavřu, bude za chvíli laboratoř a část Carola Rexe bez vzduchu. První, kdo na to doplatí, budou ti, které jsme chtěli zachránit.

Strach mne na zlomek sekundy ochromil, ale okamžitě jsem se vzpamatoval a soustředil se na jedinou myšlenku. Přestříhnutí překlemovací kablík! Vrátit se o dva metry zpět ke kabelu. Kousek a práce nekonečně daleko. Stihnu to? Škvíra není zatím příliš široká a není důvod, aby se zvětšovala. Ano, stihnu to, vim to.

Na ten pohled nezapomenu. Čas se téměř zastavil, můj postup ke kabelu se zpomalil na šnečí tempo. Jediné, co se pohybovalo vnímatelnou rychlostí, byl modul Sluneční laboratoře. V rozporu se všemi zákony zachování hybnosti se dala do pohybu a začala se vzdalovat od Carola Rexe.

Za chvíli jsem uviděl důvod. Škvíra mezi oběma tělesy se již rozestoupila natolik, že jsem viděl otevřené dveře lodi přesně naproti otevřené přechodové komoře laboratoře. Aby z nich vzduch okamžitě nevystřelil, bránila jediná věc. Oba otvory vyplňoval kvádr hmotnostního spektrometru. Kolem něj z obou stran vyfukovala oblaka zmrzlé páry.

Těleso spektrometru teď fungovalo jako obří píšť, který se tlak vzduchu pokoušel vypudit do okolního prostoru. Laboratoř i loď na opačných koncích pistu se pomalu vzdalují. Nemám se už oč opřít, postup ke kabelu se ještě více zpomalil.

Laboratoř se již od lodi vzdálila na téměř jeden metr. Kabel nestačí, napíná se a trhá. Nejdéle vydrží můj překlemovací kablík, je nejdelší, ale nakonec i on povolí, na obnažených koncích se na okamžik vytáhne elektrický oblouk. Falešná informace se ztrácí, dveře se konečně chtějí zasunout, pouzdro se spektrometrem jim brání. Z laboratoře již přestal vzduch unikat. Buď již všechen unikal, nebo se pouzdro spektrometru vysunulo natolik, že se mohly zaklapnout vnitřní dveře přepouštěcí komory.

Buď jak buď, tlak vzduchu na podstavu vytlačující spektrometr ustal, nicméně díky jejímu vlastnímu pohybu se vysunování nezastavilo. Netrvalo dlouho, spektrometr se vyvlékl i z vnějších dveří přechodové

komory a ty nehučně zajely na své místo.

Na druhé straně, u trupu mateřské lodě, vzduch stále unikal, ale ne příliš drasticky. Gumová manžeta vyvlečená z držáku laboratoře se přimkla k spektrometru a zafungovala jako těsnění. Mizerné těsnění, ale přece jen nějaké, které snad dá těm uvnitř šanci utéct, pokud tam ještě nějakí zůstaní.

Teď, když pohyb spektrometru nebrzdila hmota laboratoře, pohyb se zrychlil. Nakonec vystřelil ven, zaleskl se ve sluneční lázni a s grácií se začal propadat do dálky jako legendární Clarkeův monolit. Otevřenými dveřmi zasvítlo do Carola Rexe prudké, ničím nefiltrované sluneční světlo a ozářilo děsivou scénu.

Netrvala déle než sekundu, byla ze všech sekund ta nejdelší. Větrná smršť unikajícího vzduchu brala vše, co jí stálo v cestě. Několik přepravních boxů roztočených tornádem vylétlo ven, další je následovaly. Do paměti se mi navzdory vryl nějaký nešťastník držící se vši silou jedné z krabic, v zoufalé snaze udržet se uvnitř lodí. Dělal co mohl, umléval ve snižujícím se tlaku vzduchu, ale dráhu změnit nedokázal. Nakonec krabici vyhodil ven a pokusil se zapít o rám dveří. To nepatrné zdržení ho zachránilo. O zlomek sekundy později se dveře zasunuly.

Cernanová

Eliasův návrh, že půjde s Alanem dovnitř vynášet náklad, se mi moc nezamlouval, ale musela jsem uznat, že kluci jsou nejspíš šikovnější a silnější než já a konec konců, dokud budou ostatní venku, je moje místo tady.

Musím říct, že jsem rozhodnutí nelitovala. Boxy s materiálem litaly jeden za druhým, sotva jsem stačila organizovat jejich odnášení. Po pravdě řečeno, nebylo by to ani nutné, spíš jsem chtěla děti zaméstnat. Těžko bych je udržela v nečinnosti a zmatek bylo to poslední, co bych teď mohla potřebovat.

Pak přišla ta obrovská bedna se spektrometrem. Zatímco ostatní krabice létaly jak dělové koule, tahle sotva prošla otvorem, dřela o zárubeň a vzpírala se. Kdo stál u bedny, pokusil se ji vtáhnout k nám, ale nebylo to tak snadné, ti, kteří nebyli přímo u stěny lodí, se neměli za zapít.

Společným úsilím se podařilo spektrometr nasoukat z velké části dovnitř. Zbývalo už jen málo, když jsem utčila lehké zachvění a po chvíli sykot. Rozhlédli jsme se po sobě. Nebylo jasné, co se děje. Nesmyslně mne napadlo, že jsme rozblili spektrometr a něco z něj uniká.

Sykot sílil, v tom někdo ukázal na igelitový obal jednoho boxu, jak pluje směrem ke dveřím, s lupnutím se prosmykne kolem spektrometru a zmizí někde za lodním pláštěm. Za chvíli jsme sami pocítili lehký vánek a došlo nám, že venku se něco hrozného stalo.

„Pryč, rychle pryč. Všichni pryč!“

Nikdo moc na moje rady nečekal, všichni najednou začali prchat. Bohužel jsme byli koncentrovaní na jednom místě, trvalo jen pár sekund a nastal přesně takový zmatek, jakému jsem se snažila zabránit. Sykot se mezitím změnil v burácení a nastala panika. Navzdory tomu se prostor kolem dveří během pár chvil téměř vyprázdnil.

Elias s Alanem! Polilo mne horko. Není mi jasné, co se vlastně stalo, ale že ti dva ve Sluneční laboratoři na tom nebudou lépe, bylo nasnadě. Jak dlouho tam vydrží? My pokles tlaku ani nepocítujeme, ale jejich zásoby vzduchu jsou proti našim zanedbatelné. Podívala jsem se směrem ke dveřím bezradněji zablokovaným tělesem spektrometru, jako bych čekala, že odtamtud ti dva zázrakem vyskočí. Místo toho mne vyděsil jiný pohled.

„Viktore, na co čekáš!“ křikla jsem na Rafaeloviče. Bílý jak papír stál přitisknutý na stěnu.

„Nemůžu vytáhnout ruku!“

Jeho ruka se přisála na škvíru mezi spektrometr a rám dveří. Určitě by bylo v jeho silách se odtrhnout, ale byl v hloupé poloze, ve které se nedokázal účinně zapít. Okamžitě jsem přiskočila. Nenapadlo by mě, že druhý, kdo mu přiletí na pomoc, bude Michal Krempner. Samozřejmě, že jsme se srazili, a než jsme se rozmotali, problém se vyřešil sám.

Burácení vzduchu pomalu přešlo v tichý sykot a nakonec ve zvuk, jaký by byl v každé společnosti nevhodný.

Viktor zalomcoval rukou a uvolnil ji. Nahlédl do škvíry. „Proč to přestalo?“

„Viktore!“ hnala jsem se k němu. „Pryč!“

„Je tam tma, ale trochu vidím. Už vím,“ zajásal. „Ta gumová manžeta nějak sklouzla a teď tam planá a dělá ten bublavý zvuk...“

Konečně jsem se k němu dostala, chyta ho za ruku a odtáhla.

„Tomu se říká aerodynamické paradoxon,“ nezapomněl vysvětlit hloučkou přihlízejících.

Před očima mi odserooval seznám jeho výstřelku, při kterých se třída válela smíchy, zatímco on zůstává smrtelně vážný. Došlo mi, že to nebyla póza, ani pokus o vtip. Prostě ho jev zaujal.

„Viktore,“ obořila jsem se na něj zhurta, „co tě to napadlo, strkat tam obličej!“

„Vždyť už to skoro nefouká.“

Popadla jsem ho za ruku a snažila se ho dostat co nejdál.

„A to tě nenapadlo, že...“ nedokončila jsem. Kvádr spektrometru se dal do pohybu. Stále se zrychlujícím tempem klouzal ven. Ještě chvíli a... „Honem pryč, všichni,“ zakřičela jsem do třídy, která se v dojmu, že nebezpečí minulo, začala zase vracet.

„Vystřelí to, naráz uteče všechen vzduch!“ podpořil mě Rafaelovič, který se zas vrátil do reality. „Musíme...“

Nedořekl, exploze mu vzala slova od úst. Nebo jsem je jen neslyšela. Akustický ořes ochromil mě vnímání. Chtěla jsem vykřiknout, jenomže náhlý pokles tlaku vzduchu mi vyrazil dech. Strhl me vzdušný proud, pod rukou mi přišla nějaká krabice, křečovitě se chytám. Lapám po vzduchu, zorné pole se zužuje, vnímám už jen jasné světlo, ke kterému se blížím. Nerozpoznávám, co to je, jen vim, že tam nesmím. Světlo je špatné, je třeba ho zastavit nebo zničit. Mrskám sebou, házím protí světlu krabici, i když sama nevěřím, že bych ho tím poskodila. Okolní tlak klestí natolik, že se už nedokážu nadechnout, naopak cítím, jak mi z plic unikají i poslední mililitry vzduchu. Naslávádu chuť v puse, zorné pole se zužilo na malé kolečko. Poslední zoufalý pokus něčeho se zachytit, náraz.

Něco mi tu nehraje. Něco není správně. Víím to, někde v hlubinách vědomí mám pocit něčeho nevyřizovaného, co pomalu vyplouvá na povrch. Rafaelovič! No jistě, to nemohlo být aerodynamické paradoxon. Musím mu to říct. Ta gumová manžeta se musela rozkmitat z jiných důvodů. Aerodynamické

paradoxon to být nemohlo, to je jisté, venku je přece vakuum. Tady není vakuum. Co je to vakuum? Takové legrační slovo. V plicích mám vakuum.

Cítím, jak se zajíkám, nemohu popadnout dech, ale bránice to nevzdává, konečně! Úleva, chei ještě, rychle, další vzduch. Nejde to, bránici už víc nenapnu, musím nejdřív vydechnout. A zase, a zase, rychle. Procitám.

Kolem mne je halda dětí, většina má na tváři stopy rozmazané a zaschlé krve a zarudlé oči. Jessika s papírovým kapesníkem mi utírá obličej.

„Paní profesorko, měli jsme o vás strach. Už jsme mysleli, že vás to vycucne.“

Olíznu si naběhlé rty. Stále na nich cítím krev, ale pokusím se usmát. Rozhlédnu se kolem. Vidím rozmazané, možná i trochu šilhám. Kolik jich je? Ne, tohle nespočítám.

„Jsme všichni?“

„Odpoví mi mlčením.“

„Jsme všichni?“ ptám se znovu a cítím, že se mi hlas chvěje.

Nakonec se odhodlá Rafaelovič a ukáže směrem ke dveřím. „Alan a Elias jsou někde tam.“

Elias

„Máme vyhráno, co říkáš?“ zahalekal jsem úlevně na Alana, když se nám podařilo dostat spektrometr do správné polohy, aby prošel přechodovou komorou.

„Prozatím,“ usmál se Alan. „Pojd' raději zatlačit.“

Byl jsem v nevýhodné pozici. Spektrometr a další boxy s materiálem stále překážely, kam jsem se podíval. „No jo, tak počkej, jen se vyhrabu.“

„Možná tam zůstaň, už si sednul.“

Ópravdu, Alanovi se podařilo opravit směr břemena tak, že se bez většího odporu dalo do pomalého pohybu. V jednu chvíli zřejmě někdo zabalil i z druhé strany, protože se postup náhle zrychlil.

„Už to tam bude,“ křikl na mě, když už byl téměř v úrovni přechodové komory. Vnitřní dveře byly kousek za ní. „Můžeš oddělovat další balík.“

Rozhlédl jsem se po interiéru. Stále tu byla spousta materiálu k vystěhování, ale když byl pryč spektrometr, zdál se prostor náhle prázdný. „Možná se sem už vejdem, co...“

„Ticho!“ přerušil mne a vztekle máchl rukou. „Slyšíš to?“

V tu chvíli jsem neslyšel nic, ale než jsem otevřel pus, zaznamenal jsem slabé syčení nabírající stále na síle.

„To je jako od nich.“

„Alane, nechoď tam,“ stačil jsem ještě varovat, ale už bylo pozdě. Obeplul ten malý kousek spektrometru, co ještě vřučoval z komory, a přiblížil se ke škvíře mezi ním a stěnou komory. Možná ten poslední krok ani nechtěl udělat, únik vzduchu skokem zesílil, Alana popadl zděšený proud a přitiskl do jakési nálevky, kterou vytvářel límeček kolem dveří komory.

Okamžitě jsem mu vyskočil na pomoc, což ale může mít v beztlízném stavu fatální následky. Především jsem se při výskoku zasekl v jedné otevřené sponě, takže můj let pokračoval jiným směrem, než jsem předpokládal, a bolestivě jsem se pomlátil o stěny. V tu chvíli jsem ale nic necítil.

Konečně jsem se dostal na úroveň přechodové komory. Alan něco volal, neslyšel jsem ho přes svištění unikajícího vzduchu. Byl zády přísátý u dveří a marně hledal oporu, aby se mohl vysvobodit.

V tu chvíli se stalo víc věcí najednou. Jednak zhaslo hlavní světlo a rozsvítily se pouze nouzovky. Laboratoř patrně ztratila spojení s mateřskou lodí, což počítač vyhodnotil jako splnění podmínky pro autonomní provoz. Zároveň začaly ožívat přístroje a naskočily obrazovky monitorující venkovní prostředí.

Větší starost mi dělal spektrometr. Už mi došlo, že funguje jako zátka, díky které ještě máme nějaký vzduch. Ta zátka pomalu zajížděla do přechodové komory. Právě se dostala na úroveň dveří. Až vyklouzne...

Pevně jsem se chytl madla u toho, čemu se tu ze setrvačnosti říká strop, a druhou ruku napráhl k Alanovi. Pochopil, napřáhl tu svou, zbývalo pár centimetrů. Stačilo se jen trochu posunout, ale to jsem již nestihl.

Podstava spektrometru zmizela za dveřmi přechodové komory, která se za nimi poněkud rozšiřovala. Úplně explozi a náhlému úniku veškerého vzduchu ještě stále bránily vnější dveře. Ne tolik, jako ty vnitřní, ale i tak nám poskytl čas něco podniknout.

Problém byl v onom rozšíření komory mezi dveřmi. Veškerý vzduch z něj již unikl ven. Když zátka spektrometru uvolnila průlez dveří, vyplnila se komora v jediném okamžiku vzduchem z laboratoře. Jinými slovy, došlo k malému výbuchu, který postrčil spektrometr o dobrého půl metru hlouběji. Ještě jsem viděl, jak náraz vzduchu strhl Alana s sebou a on padá za spektrometrem.

Když jsem se probral, byl tlak vzduchu v laboratoři vyrovnaný, kontrolky přístrojů vesele blikaly a na monitorech jsem si mohl prohlížet okolní vesmír. Dveře do přechodové komory byly zavřeny a pár centimetrů od nich na napnutém popruhu, v bezvědomí, ale žijící, visel Alan.

„Probuď se, Alane,“ zakřičel jsem po několikáté a opatrně ho pleskl po tváři. Neodvažoval jsem se dát do rány velkou silu. Tvář, která si právě přičichla k vakuu, vzbuzuje spíš soucit.

Konečně otevřel oči a zase rychle zavřel. „Strašně bolí hlava,“ zašeptal.

„Nedív se, byl jsi uprostřed výbuchu.“

„Cože?“

S obavami jsem se podíval na pravé ucho. Pomalu na něm zasychal pramínek krve. Šel jsem se podívat po lékárnice, ačkoli jsem přesně nevěděl, co v ní budu hledat.

Nemohl jsem se zorientovat, pohyboval jsem se, kam jsem chtěl, ale bylo to jiné, než jak jsem byl doposud zvyklý. Ať jsem zamířil kamkoli, vždy jsem skončil u nějaké stěny. Pomalinku, ale jistě se nakazd má dráha stočila. Vzpomněl jsem si na první okamžiky po probuzení. Alan visel na NAPNUTÉM popruhu. Proč by měl být popruh napnutý, když už větrná smrtš pomínila! Ani já se na protější stěně nevznášel jen tak volně. Nějaký tajemný magnet nás přitahoval, velice slabě, téměř nepozorovatelně, k pláští laboratoře.

Něbyl čas zaobírat se jevem déle, nejsem Rafaelovič. Teď musím především pomoci Alanovi. Pátřám v paměti po troskách znalostí z první pomoci, více méně doufám, že nejlépe Alanovi pomůže odpočinek.

Hlavně aby znovu neomdlel, vytanulo mi najednou na mysli. S hrůzou jsem se co nejrychleji vrátil.

„Mluv na mě.“

„Proč?“ otevřel oči. Pak se pousmál. „Už je to trochu lepší.“

„Slyšíš mě?“

Kývl hlavou a rozhlédl se kolem sebe. „Ty jsi zapnul obrazovky?“

„To samo, asi jsme v autonomním režimu.“

„Koukám.“

Sledoval jsem jeho pohled. Na jedné obrazovce se vznášelo mohutné těleso rakety Carolus Rex a pomalu zaplouvalo za okraj monitoru.

Na čele mi zaperil pot. „Carolus odlítá!“

„Někteř bych,“ nespustil Alan z obrazu pohled. „To by se zmenšoval...“

Odmlčel se na nesnesitelně dlouhou dobu. Konečně dokončil. „...spíš se my otáčíme.“

Pomalu mi začalo svítat. Tim by se vysvětlovala ta tíže. „Zřejmě se při havárii nějak roztočila celá laboratoř a odstředivá síla nás táhne k plášti. Šťastnou náhodou jsme se roztočili kolem podélné osy.“

„Myslel jsem,“ pođíval se na mne zamyšleně, „že na náhody nevěříš.“

kapitán

Sledoval jsem na monitoru, jak se laboratoř vzdaluje do prostoru a poprvé jsem si připustil, že asi nevyhrajeme. Vzápětí jsem si tuhle myšlenku zakázal. Tady nejde o výhry a medaile. Jde jen o to, aby nás o co nejvíc zůstalo naživu. Z reproduktoru byl ještě slyšet Alfův výkřik, ze kterého jsem usoudil, že oba i s Feketem odlétají s laboratoři. Asi nenávratně ztraceni.

Jari zíral na monitor, pak na mě. „Gregore, tohle jsme si nedomluvili. Tys chtěl ty haranty nacpat do tý krabice, vid’?“

„Tak jsem to zkusil,“ vyjel jsem na něj. „Divíš se? Kupu děti jste si vzali jako rukojmí. A já ti mám jen tak pomáhat?“

„Jestli se někomu z nich něco stalo, tak půjdeš bruchet,“ uchechl se. „Teď už poletujou kolem Carola, jestli se dobře nadrželi.“

„Vám to taky nepomůže,“ povídám co možná klidně. „Představte si ty zprávy v televizi.“ Jen na vteřinu jsem pomyslel na rodiče, jejichž děti měly tu smůlu, že se zapletly do únosu rakety. Propátrávám všechny monitory najednou, venku létají snad jen přístroje.

Jari přepíná monitory, sledující vnitřek rakety. „Pojďte, musíme je pochytat a zase zavřít. Ať se nerozfouknou... parchanti...“

„Seženeme je dohromady a zase zavřeme,“ snažím se ho uklidnit.

„OK, ale půjdeš první,“ pravil Jari.

Vyletěl jsem k místu nehody, oba bratři za mnou s nezbytnou pistolí. Na chodbách jsme nikoho nepotkali, děti se ještě držely v houfu u prázdného přípoje pro sluneční laboratoř, děvčata kolem profesorky vypadala jako vyplašená kuřata.

„Kdo chybí?“ zeptal jsem se jako ve škole.

„Alan a Elias,“ oznámila mi jedna z dívek. „Byli v té výzkumné stanici.“

„Zatím nevíme, kde výzkumná stanice skončí,“ řekl jsem a ucítil jsem nepřijemnou pachut' v ústech. Ne, nelžu, je tu jistá nepatrná pravděpodobnost, že se někdo zachrání na Cruithne. „Musíte se vrátit do svých kójí,“ dodávám. „Je mi líto.“

Profesorce tečou slzy z očí, musím sám nahánět děti jako pastýř stádo. Jari a Jyri se drží v povzdálí.

„Půjdem zas tou dírou?“ ozývají se děti vpředu.

Tak je tajemství prozrazeno, Jari kouká na otevřený technologický otvor a ukazuje, že mají všichni vlézt dovnitř. „Řekni jim, Gregore,“ míní s přepjatou povýšeností, „že žádná procházka se jim nevyplatí.“ Tvářím se, že to nechápu jako rozkaz, ale jako fečnický obrat. To je jediná neposlušnost, kterou si dovolím, sakra!

Když se děti nasoukaly zpět do svého obytného prostoru, musel jsem přinést šrouby a otvor pořádně uzavřít. Šrouby hlavičkami ven.

Fekete

Později všichni vyprávěli, jak se při odpálení zachvěla podlaha. Já nic takového necítil. Možná proto, že jsem tou dobou poletoval na opačné straně laboratoře a rozepinal úchyty sítě přímo na jejím hřbetě. Mezi mnou a Carolem ležel obrovský válec Sluneční laboratoře, nade mnou, asi v kilometrové výšce, se vznášela majestátní brambora kvazimésice Cruithne. Trochu mne znervózovalo, že mi při práci neustále lezla do zorného pole. Kolem a dokola to nebyl žádný překvapivý pohled. Pětikilometrový kámen posetý krátery, planetka, jako každá jiná. Pouze zpoza jejího okraje vykukovaly technické instalace pro výzkum Slunce. Zatím jsou opuštěné, ale za čas zde přistanou vědci z Lagrange, aby vybrali schránky s materiálem, který se zde usadil při posledním pravidelném přiblížení ke Slunci. Takže nic, co bych už stokrát neviděl třeba na fotografiích Phobose.

Jenomže, tenhle kámen zabíral třetinu oblohy a čekal jen na to, až ho z ní někdo shodí na mne. A dočkal se. Náhle se Cruithne dala do pohybu, začala odplouvat stranou. Křečovitě jsem se chytil sítě, která se povážlivě napnula.

„Alfe,“ zakřičel jsem a snažil se, aby to neznělo vylekaně, „co se děje?“

Odpovědělo mi ticho, nejspíš byl na opačné straně laboratoře, v jejím rádiovém stínu. Už se to párkrát stalo. Netušil jsem, co se děje, ale bylo mi jasné, že nic dobrého to nebude a že si musím pomoci sám.

Nějaká síla musí laboratoř tlačit ven do vesmíru, síť se na jedné straně stále více napíná. Není jasné proč, všechny spony dole u lodi jsme již uvolnili, zůstalo jen těch pár tady na hřbetu, ke Carolu už sít' připevňná není.

Setrvačná síla, kterou jsem před tím ani nevnímal, protože mne tiskla k plášti a dodávala falešný pocit tíhy, mne náhle začala táhnout do strany a z toho jsem poznal, že se změnil směr pohybu laboratoře. Tečně působení sítě se složilo s vlastní rychlostí laboratoře a ta se začala od sítě odvíjet. Ne příliš zbrkle, ale dostatečně rychle na to, aby mne vzniklá odstředivá síla oddělila od jejího povrchu a já odletěl do vesmíru. Neodletěl bych daleko, pojistné lano by mne zadrželo, ale přesto jsem byl vděčný, že se mohu sít' přidržovat.

Laboratoř se natočila a já konečně zahlédl příčinu otáčivého pohybu. Přesně, jak jsem si myslel, Carolus a Sluneční laboratoř již nebyly jeden celek, ale dvě téměř nezávislá tělesa. Téměř nezávislá. Jedna z nosných tyčí nestandardním postupem odpálené konstrukce se provlékla okem síťe a držela celou laboratoř jako draka vznášejícího se na konci provázku. Ten brzy začne obíhat mateřskou loď a pokud něco neudělám, navine se na ni a nakonec se obě tělesa srazí.

„Alfréde,“ zkouším to znovu. Marně, laboratoř mezi námi nás odděluje dokonale.

Neprodleně se přesunuji po síti k problematickému místu, stačí, když ji vyvléknu, osvobozená laboratoř neškodně uletí do vesmíru. Jde to poměrně rychle. Síť s mnoha oky slouží lépe než provazový žebřík, v pár okamžicích jsem u konstrukce.

Náhle vysílačka sama ožije. „Ištvané,“ slyším jasně a zřetelně. „Potřebuji tvé lano.“

Alfréd

Když se zavřely dveře na Carolu, ulevilo se mi jen částečně. S nejvyšší pravděpodobností nikdo nezahynul. To ale neznamená, že při tom musí zůstat. Ohlédl jsem se po laboratoři. Od prvního úniku vzduchu se vzdálila dostatečně na to, abych viděl na dveře přechodové komory. Byly zavřené, dobrý důvod domnívat se, že uvnitř zůstala dýchací atmosféra. Ze tam někdo je, mi bylo jasné od prvního okamžiku, kdy jsem viděl spektrometr. Sám se nestěhoval, někdo ho musel z laboratoře tlačit. Někdo, kdo je teď v relativním bezpečí a netuší, že odlétá po nedefinované dráze do pustého vesmíru.

Ještě ale není vše ztraceno, laboratoř se neodlepila úplně. Na jedné straně je stále s Carolem spojena bezpečnostní síť. Kdo ví, zač tam drží, není čas to zkoumat, je třeba uchytil síť i na mém konci, který už je hrozně daleko. Odhaduji vzdálenost. Přeskočit na laboratoř nebude problém, ale lano je krátké. Možná, kdybych ho navázal...

Druhé lano má Ištván, musím se s ním zkontaktovat. Zatím je někde na hřbetu laboratoře. Nemá mnoho možností, jak se dostat zpět na Carola. Pokud nechce skákat volným prostorem, musí slézt po síti. Tam se setkáme a s našimi dvěma lany už laboratoř nějak ukotvíme. Snad.

Sotva jsem dospěl k rozhodnutí, zahlédl jsem, jak se síť pomalu rozkmitala, jako by ji někdo střídavě namáhal. Ištván ještě vidět nebyl, ale nemohl již být daleko. Rozhodně ne tak daleko, aby rádiové vlny nedokázaly obtéct zbytek překážky mezi námi.

Pokusil jsem se znovu o kontakt. „Ištvané, slyšíš mě?“

„Konečně!“

„Máš lano?“

„Samozřejmě, jsem připoutaný.“

„Podej mi ho, musíme...“

„Na to není čas, je připoutané nahoře. Teď hlavně musíme uvolnit laboratoř. Vidíš? Síť se tady zahákla...“

Zastavilo se mi srdce. Ištván měl právo udělat chybu, nevěděl, že uvnitř jsou lidé. Nevěděl, že když odletí, už je nikdo nenajde.

„Zadrž!“ zakřičel jsem možná víc, než bylo třeba. Sice síť lomcoval ve všech silách, ale takovou sílu, aby ji vyhákl ze zohýbané konstrukce, vyvinout nemohl. „Jsou tam lidé!“

Slova zabrala. Teď se pro změnu zastavilo srdce Ištvanovi. Předpokládám, protože znehybněl.

„Máš plán?“

„Asi budeš muset zpátky...“ nedomluvil jsem. Situace se vyvíjela rychleji, než jsme byli schopni řešit. Laboratoř se během posledních sekund posunula o notný kus po kruhové dráze a začala navíjet síť na Carola. Již teď se síť značně přikláněla k loď, čehož si Ištván, který byl pod ní, všiml až teď.

Nebezpečí jsme si uvědomili téměř současně. Nebude trvat dlouho, síť lapí Ištvána docela a až začne setrvačná hmota laboratoře smyčku utahovat...

„Musíš hned pryč!“

Ištván nečekal na mé rady, ale pomoci si nemohl. V rozhodující chvíli se zamotal do sítě. Spěchal jsem mu na pomoc, ale bylo jasné, že než ho společnými silami vypleteme, poslední úniková cesta se uzavře.

Rychle jsem analyzoval situaci. Plán navázat lano a připoutat laboratoř na druhém konci ztroskotal. Těžko můžeme stihnout vše, co je třeba, i kdybychom byli domluveni a začali okamžitě. Laboratoř se již příliš vzdálila. Na druhou stranu Ištvána co nevidět umačká stahující se síť a po nedlouhé době se laboratoř srazí s Carolem. Důsledky takové srážky těžko odhadnout, ale proražení pláště a následnou dekompresi jsem viděl v každém scénáři.

„Uvolni tu síť!“ zakřičel Ištván.

Vytáhl jsem kleště a přestříhal několik ok. Napružená a náhle uvolněná síť se okamžitě smrštila a přitáhla ke vzdalující se laboratoři. Ta unašela ve svých útrokách nedobrovolně pasažéry a na svém povrchu bezradně vpletého Ištvána.

Netušil jsem, jak a zda vůbec mohu těm nešťastníkům pomoci, ale bylo mi jasné, kde je moje místo. Odepnul jsem bezpečnostní lano, odrazil se od Carola a po pár sekundách letu prázdnotou se chytám laboratoře. Poprvé ve svém životě jsem nastoupil na vesmírné těleso skokem. Bohužel, bez možnosti návratu.

Alan

„Myslíš, že se to povede?“

Vnikli jsme s Eliášem do přechodové komory a odtáhli dva ze skafandrů do nejvzdálenějšího koutu laboratoře. Navzájem jsme si je pomáhali obléct.

„Je to jediná šance.“

Když jsme na jedné z obrazovek objevili planetku Cruithne, dlouhé minuty jsme jen fascinovaně hleděli na její krátery rozbitý povrch. Teprve, když vlivem rotace laboratoře zmizela ze zorného pole, přesunuli jsme se k jedné z dalších obrazovek, jež zde nahrazovaly okna. Laboratoř, která se jednou za rok dostane ke Slunci na vzdálenost jedné poloviny astronomické jednotky, má i tak dost problémů s nadbytečným tepelným zářením, než aby ho ještě pouštěla dovnitř okny, která jsou navíc neporovnatelně dražší než obyčejná kamera.

Brzy nám došlo, že rotace kolem osy není náš jediný pohyb. Pomalu jsme se k planetce přibližovali. To bylo nejspíš v pořádku, při rychlosti, kterou jsme měli a ještě mohli působením zanedbatelné gravitace nabrat, zůstává vysoká pravděpodobnost, že pád přežijeme my i laboratoř. Jenomže, kromě radiální rychlosti jsme zaznamenali i její tečnou složku. Jinými slovy, nemířili jsme na Cruithne přímo, ale kousek stranou. Malinký, zanedbatelný kousek, a přece tak drasticky měnící naše šance na přežití.

Pokud je naše rychlost hyperbolická, mineme Cruithne a už ji nikdy neuvidíme. V lepším případě se staneme oběžnicí, která bude navěky obíhat. Takže to nakonec vyjde nastejno.

„No, ještě mne napadlo, že sem jednou někdo přiletí, určitě by nás dokázal zachránit.“

„Zarazil jsem se, trochu mi to zkomplikovalo rozhodování.“

„Tak co myslíš?“

„Zmlkli jsme.“

„Nic, půjdeme do toho. Dokud budeme rotovat, spojit s Lagrangem se nedokážeme. Nikde není zaručeno, že nás Cruithne dokáže svou gravitací udržet. Uniková rychlost na povrchu je asi dva a půl metru za sekundu, druhá kosmická je jen o metr za sekundu větší. V téhle vzdálenosti je ještě menší, obávám se, že druhou kosmickou máme. Profrčíme a už nás nikdo nedohání.“

„Tak jdeme do toho, lepší dělat něco, než sedět s rukama v klíně.“ odsouhlasil Elias mé rozhodnutí.

Zaklapl jsem přílbu, vysílačka se automaticky aktivovala. „Slyšíme se?“

„Jasně a zřetelně.“ pokusil se Elias zažertovat, ale hlas měl stažený.

„Připoutáme se.“

Popruhů určených k připoutání materiálu tu bylo nepočítané.

„Slyšel jsem, jak se nadechl, když byl hotov.“ „Teď to hlavní. Otevřel jsi vnitřní dveře komory?“

„Byli jsme tam přece spolu.“ Nezlobil jsem se za ten zbytečný dotaz, na všem teď záleželo. „Do zámků jsem strčil kus vycpávky, počítá si myslí, že jsou dveře zavřené.“

„Nemá cenu to odkládat.“

„Nemá, čím dřív to spustíme, tím je větší šance.“

„Zmlkli jsme a napjatě čekali, až se planetka dostane vlivem rotace laboratoře do středu zorného pole obrazovky umístěné naproti přechodové komoře.“

„Teď,“ křikl Elias a oba jsme se pevněji chytli madel.

Nebylo to tak hrozné, jak jsme čekali. Vnější dveře přechodové komory se neotevřely tak rychle, aby se následný unik vzduchu rovnal výbuchu. Navíc jsme se přitiskli na zadní stěnu, takže víchlice strhávala vše kolem, ale na nás působila relativně málo. Celé to netrvalo ani deset sekund. Nebo méně? Nevím, čas jsem neměřil. Ani by nebylo žádoucí, aby vzduch tryskal ven delší dobu. Přechodová komora přeměněná v raketový motor musela dodat impuls tím správným směrem. Kdyby trval déle, laboratoř by se zatím potočila a zamířila jinam.

Alfréd

„Tak tentokrát jsi už ten náraz cítil?“ zeptal jsem se Ištvána místo poděkování za záchranu života, když mne přitáhl zpět k laboratoři.

Pokoušeli jsme se dostat dovnitř a pomalu nám docházely nápady. Bouchání na stěnu vzdal Ištván velice brzy, já se o to ani nepokoušel. Aerogelová výplň mezipláště je nejen dobrým tepelným izolantem a ochranou proti mikrometeoritům, ale zároveň nese velice mízně zvukové vlny.

Můj nápad zamávat do některé z kamer také nevyšel. Ten nebo ti, kteří zůstali uvnitř, měli nejspíš jiné starosti, než sledovat okolní vesmír. Přilžili jsme se od kamery ke kameře, spojení jediným lanem, které nám zůstalo, v neustálých obavách, že nás odstředivá síla vymrští pryč. Nebyla velká, ale chvilka nepozornosti by ani nemusela být moc dlouhá, abychom se ocitli v problémech. O nějakém zamávání do kamery tedy ani nemohla být řeč. Ve výsledku to dopadlo tak, že jsme na objektiv kamery nalehli a pokud to zrovna někdo uvnitř zpozoroval, muselo mu to připadnout jako výpadek signálu.

Když došly nápady, zamířili jsme ke vchodu do laboratoře. Konečně, jen tudy se dalo dostat dovnitř. Přetržený kabel byl naše jediná naděje, pokud bych falešným signálem opět ošálil palubní počítač, mohly by se dveře otevřít.

K tomu už nedošlo. Přisahám, že jsem na obnažený kabel ještě ani nesáhl a dveře se náhle otevřely. Radost, že se dostaneme dovnitř, trvala jen chvilku. Vnitřní dveře přechodové komory pravděpodobně zůstaly otevřené, protože z laboratoře vytryskl mohutný proud vzduchu unášející s sebou drobné i větší předměty. Proti porvyv bych neměl šanci, i kdybych se držel některého z madel.

Větrná smršť mne utrhla a v kotmelcích unášela pryč od laboratoře. Na krátký okamžik jsem zahlédl Ištvána, jak zuřivě obtáčí druhý konec lana kolem úchopu u dveří. Skubnutí, lano zapružilo a pak jsem jen cítil, jak mne nějaká síla táhne proti větru zpět k laboratoři.

„Rádo se stalo,“ opáčil Ištván, jen jsem ucítil pod nohama pevnou oporu.

Ohlédl jsem se. Unik z laboratoře ustal tak náhle, jako začal. Na desítky metrů se táhl ohon zmrzlé vodní páry protkaný zbytky upinacích řemenů a drobnými i většími troskami z laboratoře. Vlivem Coriolisovy síly se nepatrně stácel v rovině kolmé na osu rotace laboratoře.

Již jsem naznačoval, že udržet se na rotující laboratoři bylo vzhledem k odstředivé síle poněkud náročné. Teď se situace ještě více zkomplikovala. Raketový impuls vyrazivšího vzduchu se pokusil roztociť laboratoř kolmo na její rotační osu, síly a setrvačnosti se poskládaly svým jedinečně kouzelným způsobem, takže od teď jsme měli na krku ještě precеси.

„Co se vlastně stalo, nějaký výbuch?“

Ištván chtěl pokračovat v úvahách, ale pokynutím ruky jsem ho zarazil. Ostatně, musel to slyšet také.

„Slyšíš?“ ozvalo se ve sluchátkách.

„Funění,“ odpověděl jiný hlas.

„Je tu někdo?“ vložil se do věci Fekete.

Hlasy zmlkli. Přehoupli jsme se dovnitř.

„Myslím, že nějaké děti unikly a jsou tady.“

„Mně to zní jako Alfréd.“

Konečně jsme se dostali dovnitř.

Elias

„Vidíš? Takhle pracuje profík,” kývl Alan směrem k Alfrédovi.

A že bylo nač se divat! Alfréd sice nebyl žádný vědec, o polovině přístrojů ani netušil, k čemu mohou být, ale technickou část měl v malíku. Během krátké doby obnovil v laboratoři dýchacelnou atmosféru, pokus o rádiový kontakt zavrhl hned, jak si uvědomil, že na rotujícím tělese směřovavou anténu v životě nenastaví, a teď se věnoval tomu ostatnímu. Pod jeho rukama se probouzel další obrazovky a číselníky.

„Nesmiš být na sebe tak přísný, Alane,” ozval se, aniž by utrl zrak od panelu. „Ten zoufalý pokus s vřubkem, zdá se, vyšel. Zaslouhali byste metál, kluci.”

Fekete si teprve teď uvědomil, že už může sundat nepohodlnou přilbu. „To nebyla nehoda?”

„To by byla první šťastná nehoda, co jsem zažil. Ale bylo to o fous, vidíte?” ukazoval Alfréd na obrazovku s polohami laboratoře za poslední hodinu. „Tady,” ukázal na nepatrný zlom na čáře, „jste vypustili z laboratoře vzduch a raketový efekt nás vychýlil z původního směru.”

„Mohl bys udělat nějakou extrapolaci?”

„S tím jsem si právě teď hrál, ještě nastavím barevné rozlišení, aby to bylo lépe patrné,” pousmál se a odklepl simulaci. V bodě zlomu se křivka rozdvojila a pokračovala ve dvou podobných, ale ne zcela stejných trajektoriích dál. Červená zcela mimo Cruithne, modrá se dotýkala povrchu.

„Předpokládám, že my se pohybujeme po té červené čáře,” vložil se Fekete, „že se nesrazíme.”

Zmatené jsme se na sebe s Alanem podívali, našťastí nás Alfréd zachránil. „Ne, Istváne, jsme na té modré čáře. Ostatně, na jeho bezelstném obličejí jako by to bylo vytištěno. Největší nebezpečí nepředstavoval náraz, ale odraz. Pokud náraz neabsorbujeme dostatek pohybové energie, laboratoř poskočí párkrát jako žabka na rybníce a zmizí někde v prostoru meziplanetárním.

Fekete byl chvíli ticho. „Nebude to nebezpečné?”

Alfréd zaváhal s odpovědí jen krátce. „Dopadneme dost tečně, nepřilíš vysokou rychlostí, větší energia se převede do otáčivého pohybu... Nemám strach, že by to dvojitý plášť nevydržel.”

Bylo mi jasné, proč odpověděl právě takhle. A když to došlo mně, vůbec jsem nepochyboval, že je to jasné i Alanovi. Ostatně, na jeho bezelstném obličejí jako by to bylo vytištěno. Největší nebezpečí nepředstavoval náraz, ale odraz. Pokud náraz neabsorbujeme dostatek pohybové energie, laboratoř poskočí párkrát jako žabka na rybníce a zmizí někde v prostoru meziplanetárním.

Alan

Ještě že tu bylo tolik zbytečných popruhů. Alfréd označil jako nejbezpečnější místo laboratoře její osu. Špagáty napnuté křížem křížem přes průměr válce, v jejich křížení visí zafixované čtyři postavy a čekají první náraz.

„Zkouška spojení,” ozve se v přilbě Feketeho hlas.

„Alf slyší.”

„Elias slyší.”

Nakonec jsem tu to potvrdil i já. Opět jsme navlečení do skafandrů, opět není v laboratoři vzduch. Vypustili jsme ho. Jednak jsme raketovým impulsem zase trochu přizpůsobili dráhu letu, ale hlavně je třeba otevřít dveře ještě před tím, než se dopadem zkrvíví a nikdo s nimi nelhne.

„Dopad za deset, devět...” odpočítává Fekete údaje z hlavní obrazovky. Trochu k smíchu. Jednak to všichni vidíme, jednak je jasné, že je odpočet pouze informativní. Tak přesně Alf naši polohu v době improvizovaného výpočtu zase neznal, aby to sedlo na sekundu přesně.

Povrch Cruithne již zabíral celou plochu obrazovky. Kolmo nasvícené krátery vytvářely dojem mělkých jamek. Nejvíce změn se odehrávalo na okrajích zorného pole. Kruhové útvary se pomalu měnily v eliptické, vznešeně odplouvaly stranou a na jejich místo nastupovaly jiné, stále se zvětšující detaily. Se zmenšující se vzdáleností začala mít kamera problémy zaostřit všechny části obrazu. Rozdíl vzdáleností k povrchu ve středu a na okrajích zorného pole překročil rozumnou mez.

Fekete dále povtlivě informoval: „osm, sedm...” nedořekl, neznámá síla nás vychýlila stranou. Popruhy na jedné straně pevně stáhly skafandry a napuly se. Obraz na hlavním monitoru zmizel. Chybějící atmosféra nás ušetřila všech zvuků nárazu, snažil jsem se nepředstavovat si zvuky kovu smýkaného po kamenném povrchu.

Druhá kamera ještě nevypravděla službu, na monitoru dosud ukazujícím hvězdnou oblohu se objevil obzor planety a zabíral stále větší část zorného pole. Jasný důkaz, že smýkávkový pohyb přešel do valivého. Ostatně, bylo to cítit i na změně směru setrvačné síly.

„Teď to přijde,” vykřikl Alf, „držte se!” dodal už celkem zbytečně, protože nebylo jak se lépe chytit. Ale pochopili jsme, oč mu jde. Přechodová komora vystupující poněkud z profilu laboratoře se právě dostala do kontaktu s povrchem planety. Kratičká chvíle smýkání a prudké zbrzdění o tom, že se zahryzla do nějaké terénní nerovnosti. Čas se zpomalil. Ještě dnes si přesně pamatují, jak se laboratoř vzepjala a... tíže zmizela. Pokud nějaká díky rotaci zbyla, projevovala se jen při stěnách. Pohled na monitor jen potvrdil, co jsme všichni cítili. Volně jsme se vznášeli prostorem. Krajina ubíhala několik desítek centimetrů pod námi.

„Myslím, že se nevzdalujeme,” snažil se nás přesvědčit Fekete. Myslel to dobře, ale takováhle psychologie může zabrat jen na někoho, kdo neví, že jsme dopadli rychlostí asi pět metrů za sekundu, což je skoro dvakrát víc, než úniková rychlost. Pokud nás teď nárazy nezpomalí alespoň na dva a půl, staneme se při nejlepším družicí Cruithne s velice nejasnou možností...

Další náraz mi přetřhl myšlenky. Neuvědomil jsem si, že přechodová komora, která zafungovala jako odrazový můstek, vychýlila laboratoř pouze na jednom jejím konci. Ta se nyní zaryla druhou stranou do vyvýšeného valu kráteru a udělila zbytku tělesa i s jeho posádkou pohyb, ze kterého se mi zvedl žaludek.

„To je konec,” vykřikl někdo. Moc jsem s ním chtěl nesouhlasit, rozum říkal, že každý náraz hraje pro nás, ale měl jsem spoustu starostí sám se sebou. Rychlostí, které jsme při následném poskakování po povrchu Cruithne zažívali, byly kolem a kolem směšné. Ale o to byly sugestivnější. Jako na pouťových atrakcích, kde vás nechají viset hlavou dolů. Nesnaží se ohromit rychlostí, ale zpomaleným pádem a očekáváním toho, co přijde.

Laboratoř se nějakým manévrem otočila o devadesát stupňů a smýká se ve směru dlouhých osy. Na stěně se objevuje vyboulenina, nabývá na velikosti, praská, ze skvrny vylétují kousky aerogelové výplně a posléze vidíme i příčinu toho všeho. Ostrý výčnělek skály profilů oba pláště a páře břicho laboratoře. Nebude problém jizvu spravit, není dlouhá, už se ani neprodužuje, laboratoř stojí. Přistáli jsme.

Chodba lemovaná kanceláři nebyla moc dlouhá. Lagrange čtyřka je příliš malá a hlavně mladá na to, aby se tu stačila rozbujet byrokracie nad míru pochopitelnou selským rozumem. Zamířil jsem k posledním dveřím a se smíšenými pocity vzal za kliku.

„Dobry den, pan starosta vas už očekává,“ přivítala mne s vřelým až dychtivým úsměvem sekretářka. Ještě před pár dny by byl úsměv přinejlepším profesionální, po věrejších závodech jsem se stal celebritou. Kontroverzní celebritou.

„Historicky bezprecedentní úspěch“ nebo „Mladý fyzik pozvedl kosmické závody na novou úroveň“, hlásaly jedny titulky. „Podvod nebo jen nesportovní duch?“ ptaly se druhé. Ty či ty přinesly haldy fotografií, takže byste na Lagrangi stěží našli někoho, kdo by nás nepoznal. Nebýt toho nešťastného únosu dětí z Carola Rexe, nepšlo by se o nicem jiném.

„Pan Dlabolova je tam taky?“

„Jsou tam oba, hned vás ohlásím,“ zavřikala a vyskočila od stolu. Okamžitě jsem zaregistroval, že to, co se dosud ukrývalo za stolem, velice mile ladí s jejím obličejem, a také jsem si se zahanbením uvědomil, jak lhostejné mi dosud byly mé občanské povinnosti a že bych měl úřad navštěvovat častěji.

„Pojďte prosím za mnou, jsou až v zasedačce.“

„Ono jich je víc?“

„Ještě přišli nějakí pánové. Starosta jim zavolał sám. Vůbec to nešlo přese mne,“ žalovala.

„Takže průšvih, to bude z organizační komise, budou chtít anulovat závod.“

„Neřekla bych, vypadají spíš na bezpečáky.“

„Tak to mě rovnou zhařtoun,“ pokusil jsem se chlapácky zažertovat, ale nešlo to od srdce.

„Vidíte to zbytečně černě,“ snažila se mne ta dobrá duše uklidnit, ještě těsně před tím, než zaklepal na dveře s nápisem Zasedací sál.

Kupodivu se ani neozvalo dále, dveře se okamžitě samy rozlétlý. Za nimi stál muž v černém, jako vystrýžený z laciné detektivky. Kdyby měl ještě zrcadlovky a za uchem komunikátor, asi bych se na místě svalil smichy. Dva jeho kolegové v podstatně střízlivějším úboru se rozvalovali na konferenčním stole. V čele seděli bok po boku starosta Igel a Bahart Dlabolova.

Ten pán byl pro mne stále větší záhadou. Držgrešle, jinak se to popsat nedá. Ostatně, tvrdí to o něm i Amar, jeho vlastní syn. Co se do něj musel nahučet, aby pustil chluh. Pro nás astronomické náklady na závodní raven jsou pro něho zanedbatelná položka. A večera si mne sám pozval, že bude financovat můj projekt warpového pohonu.

„Chcete zálohu?“ a hned naklikal finanční kalkulátor. „Kolik? Připíšu nulu...“

Dalo mi dost práce zchladit jeho nadšení. Nemám žádnou ucelenou teorii, jen slibný nápad. Je velice nepravděpodobné, že mě předpoklady projdou sitem testů. A pokud ano, bude dlouho trvat, než je vědecká obec bezvýhradně přijme. Jestli půjde kdy na těchto základech postavit funkční zařízení, je otázka...

„Takže by to chtělo spíš dlouhodobou smlouvu a vybavenou laboratoř, což?“ uzavřel debatu.

To všechno mi projelo hlavou, když vyskočil zpoza stolu a běžel mi naproti.

„Příteli,“ napřahoval náruč, „pojdte, čekáme jen na vás.“

Nastalo zmatené předstávování. Starostu jsem už znal, ti tři muži v černém byli skutečně agenti bezpečnosti, jak se správně domnívala... jak se asi jmenuje...

„Předjeme rovnou k věci,“ vytrhl mne starosta ze zasnění a hodil na stůl štos složených novin. Okamžitě se rozpadl na jednotlivé kusy. „O tohle jste už nejspíš slyšel,“ ukázal na rozevřené stránky, po nichž pomalu rolovaly nepřehlédnutelné titulky denního zpravodajství.

„Únos studentů gymnázia Maxe Borna ve Vratislavi“, „Hrdinové z Marsu se domů nevrátí,“ lkal jakýsi plátek a sliboval, že v příštím čísle přinese jejich životopis.

Můj nechápavý pohled byl lepší než jakákoli odpověď, do vysvětlování se vložil agent, se kterým jsem se srazil ve dveřích.

„Jedno ve zprávách chybí. Zajímalo by vás, kde k tomu došlo?“ Pokud se snažil popsat na mé nedočkavosti, zklamal se. Tvářil jsem se spíš zmateně, nedočkálo mi, kam míří. „Kotvi u Cruithne, někdo k nim nemá tak blízko jako my. Navíc sluníčkáři připravují každoroční expedici k vyzvednutí vzorků. Uvažovali jsme o ozbrojeném výsadbku. Určitě by se našlo pár dobrovolníků...“

Konečně mi to došlo. „Pánové, tohle je ale politováníhodné nedorozumění. Snad trochu sportuji, ale k něčemu takovému se nehodím. Nepoprál jsem se ani v hospodě...“

Mávl netrpělivě rukou. „O tohle nejde, myslím jsem dobrovolníky z našich řad. Problém je v tom, že cesta trvá příliš dlouho a tou dobou už bude Carolus pryč. Těžko se tam zdrží, startovací okno... to je jedno proč...“ odmlčel se a upřeně se mi zadíval do očí, jako by se chtěl pohledem zavrtat až do míchy. „...považujte prosím tenhle rozhovor za přísně důvěrný... no a pan Dlabolova se zmínil, že jste ve vaší laboratoři vyvinul nějaký přístroj, který by nás donesl k cíli za podstatně kratší dobu.“

„Kratší dobu?“ vykřikl Dlabolova. Co se černý šerif chopil slova, připomínal chvostostkoka balancujícího na stočeném očásku, který ho teď odpružil, až kam mu polovícní gravitace dovolila. „Okamžitě, pánové, okamžitě vás to tam přeneseme! Tady jde, pánové,“ dramaticky se odmlčel, „o warp!“ Bahart Dlabolova by se nikdy nestal tím, kým byl, kdyby nedovedl zaujmout řeči a strhnout ostatní k nekritické důvěře. Rozhostilo se ticho. I nyní měla jeho slova, přesně jak počítal, drtivý dopad. Ovšem poněkud jiný, než si myslel.

„Tak warp,“ hlesl po chvíli jeden z bezpečáků s tónem prozrazujícím upřímnou snahu nerozchechat se. Starosta udělal gesto, jako by si chtěl podepřít bradu rukou, ale nechal dlaň klouzat po tváři, až zakryla oči, kde se zastavila.

Cítil jsem, jak mne polévá horko. Na krátkou chvíli mi hlavou prolétla absurdní myšlenka, jaké by to bylo krásné, protavit se plastovou krytinou stanice a nechat se odstředivou silou vymrštit pryč. Daleko, hodně daleko.

„Nu, pane Spoku,“ obrátil se na mne smíšek, který si prve rýpl s tím warpem. „Jakou nosnost má váš tažný paprsek?“

„Spoku?“ zatvářil se Bahart nechápavě, hrdý úsměv pomalu tuhl. Nikdo se mu nepokusil odpovědět.

V hlavě mi začalo šrotovat jako při zkoušce z chromodynamiky. Mohl bych se teď pár slovy očistit, možná i pobaveně / uraženě odejít a nechat Baharta, ať si tu misu posměchu, co navařil, také vylíže až na glazuru. Bránily mi jen dvě věci. Zcela pragmaticky, nevím, zda bych potom dokázal vést výzkum za

jeho peníze, pokud by mi vůbec ještě někdy jaké peníze nabídl. A ta druhá... Měli byste ho vidět, jak se zmenšil, když mu došlo, že šlápl vedle a přítom netuší, jak se to mohlo stát. Jediné slovo proti němu by mi teď připadalo jako kopnutí do ležícího.

„Nechme warp stranou,” snažil jsem se získat čas. Nánosy balastu probleskl slabý paprsek spásné myšlenky. Teď ho jen opatrně sledovat, odkrývat vrstvu za vrstvou, opatrně, aby se stavba nesela, „projekt ještě neuzrál,” mlžím, až se mi od pusu páří.

Rozhlédl jsem se. Poslouchají, moc chtějí věřit, že tu cesta je. Zorné pole se zúžilo, znám ten pocit, kdy oči nevnímají okolí, mozek nemá kapacitu vyhodnocovat obraz. Blesk nápadu zazářil naplno. „Je tu ještě jiná cesta. Klasická. Naše raveny. Jsou stavěné na závod ke Cruithne a zpět. Jsou lehké, prakticky jen sedačka na motoru, budou tam za...” bleskový výpočet, vlastně jen odhad, „polovinu doby, než běžný letoun.”

Starosta Igel sjel dlani z očí o patro níž a upřel na mne zvědavý pohled.

„To bohužel nestačí,” přerušil po chvíli ticho hlas šerifa. Po výsměchu už nezbyla ani stopa, znělo to upřímně smutně. „Nedokázali byste z nich vymáčknout vyšší výkon?”

„Dokázali,” připustil jsem po krátkém zauvažování, „přidavné nádrže, přeřetelovat motor až na mez... jenomže není pilot, který by dokázal dlouhodobě snášet tak vysoké přetížení. Už takhle jsou závodníci na pokraji vědomí... Možná,” chytil jsem se stěbla, „vyslat raven v automatickém režimu... a tam na místě... by mohl monitorovat situaci zblízka.”

„Můžeme o tom zauvažovat,” ukončil starosta Igel diplomaticky sezení.

Rozloučení bylo poněkud rozpačité.

Dana Tenzler

Alfréd

Ríká se, čím menší planeta, tím blíž obzor. Na moc planetách jsem zatím nebyl, ale v případě téhle pětikilometrové brambory to platí stoprocentně. Byla samozřejmě náhoda, že jsme s laboratorii dopadli tak blízko vědecké základně, menší náhoda byla, že jsme se skutáleli do kráteru a vůbec žádná náhoda nebylo to, jak rychle základna vykoukla nad obzor.

Prostě jsme v jednu chvíli byli naprosto ztraceni a po pár krocích naprosto nalezení. Vyšplhal, vlastně jen vyhupkal jsem na val a stál pár kroků od první jurty. Ten název dal budově Elias, řekl bych, že se ujme. Ony se ty nafouklé polokoule opravdu ze všeho nejvíce podobají jurtám. Jsou tu celkem tři, navzájem propojené třemi tunely. Čtvrtý zatím nikam nevede, je připravený pro sluneční laborator. Až opravi tu trhlínu, budou jí moc přínést. Ve zdejší gravitaci to nebude problém.

„Tady opravdu nikdo není,” divil se Elias, jen co jsme vlezli dovnitř.

Stance byla nepoškozená, trpělivě tu čekala na kolemjdoucí, aby jim poskytla přístřeší. Místnost se po stisknutí tlačítka poslušně naplnila vzduchem. Prohlížel jsem ovládací panel, zadíval jsem se na zelené a žluté kontrolky. Vše nasvědčovalo tomu, že jsme v bezpečí. Můžeme tu v klidu počkat na pomoc z Lagrange. Nebo... měl jsem matný nepřijemný pocit. Unikli jsme z Carola, ale to neznamená, že mi raketa může být ukradená. Když jsem zavřel oči, v duchu jsem stále viděl vnitřní prostory Carola Rexe, zavřené dveře, chodby s hadičkami a drátky na stěnách, všechny ty křehké systémy zabezpečující nezbytné životní funkce, přičemž někdy stačí nepatrná porucha, aby zamotala hlavu posádce i technikům na Zemi.

A dva uprchlí vězni tam mají na starost loď i školní třídu a snadno může vzniknout nečekaná situace. Nezávidím Gregorovi, že tam zůstal, a taky... ano, je mi nepřijemné, že jsem tam nechal Betty. Nezáleží mi na ní, ne, samozřejmě záleží mi na ní, co to pletu, samozřejmě na ni občas myslím, ale nijak intenzivně. Jen teď ji vidím výjimečně jasně před sebou, jsme spolu v cele a ona se na mě dívá.

„Alfe...” slyším vedle sebe Ištivána, „... až budeme mluvit s Lagrangem, musíme říct, že my dva jsme schopni jít okamžitě do akce.”

„Na Carolus?” otáčím se k němu. „Já bych šel, jestli tady najdeme nějaký dopravní prostředek...”

„... a pořádnou bouchačku,” mhouří oči Ištiván.

„Poradíme se s Lagrangem,“ přikývl jsem. Zhluboka jsem se nadechl. Vzduch v místnosti se už ustálil na optimálních hodnotách.

Přistoupil jsem ke komunikační jednotce a pomalu jsem vstřebával rozložení řídicího panelu. My vesmírní údržbáři nejsme kdoví jak rozhodní. Většina naší pohotovosti pramení z toho, že máme všechno do detailu nacvičené již ze Země. Na Cruithne jsem nikdy nebyl, naštěstí se však palubní deska příliš nelišila od toho, co znám.

„Bojíš se, že to nedokážeš oživit?“ zeptal se znepokojeně Ištván.

„Myslím, že v tom problému nebude. Živě je to až dost, stanice neustále komunikuje s počítačem na Lagrange a vyměňují si data. Spíš se bojím, že nebudou doma.“

„Cože?“

„Tohle je vědecká stanice, ne dispečink. Není důvod, aby byl pořád někdo na příjmu, zvláště když nečekají, že by někdo volal.“

Naposledy jsem zkontroloval vše, co jsem považoval za nutné, a odeslal výzvu ke komunikaci.

„A teď budeme čekat,“ řekl jsem těsně před tím, než na obrazovce naskočila hezká energická tvář Harolda Igela.

„Zaplat' pánbůh, jsou živí!“

Harolda jsem poznal ještě na škole, byl o dva ročníky nade mnou. Už tenkrát se uměl příliš dobře ohánět hubou na to, aby někdo věřil, že bude skutečně dělat řemeslo. O pár let později už ho byly plné noviny a ještě později to dotáhl na starostu Lagrange čtyřky. K srdci mi nikdy nepřírostl, ale teď bych ho nejraději objal, kdyby to jen trochu šlo.

„Čekáme tu na všech myslitelných kanálech, ze kterých byste se mohli ozvat. Bratři Nevilainenovi oznámili únos vesmírné lodi Carolus Rex a jako gesto dobré vůle propustili několik rukojmí ve Sluneční laboratoři. Nemohli ale sledovat celé přistání, protože základna je na odvrácené straně Cruithne...“

„Jaký gesto dobrý vůle, utekli jsme!“

Pokud to Harolda překvapilo, nedal to na sobě znát. „Jste všichni v pořádku?“

„V nejlepším,“ skočil do hovoru Ištván. „Na palubě svobodník švýcarské policie Ištván Fekete a civilista Alfréd Ksinski, plus dvě děti Alan Jones a Elias Wirth. Oba dospělí schopní odvetné akce. Potřebujeme nějaké zbraně a dvoustupňový letoun schopný dopravit nás na Carolus. Je něco z toho tady na základně?“

„Právě vypravujeme modul, který vás dopraví do bezpečí. Přilet očekávejte za dva dny.“

„To je pozdě, Carolus co nevidět odstartuje. Na palubě jsou děti, musíme něco podniknout.“

„Vaše rodiny budou neprodleně kontaktovány a informovány, že jste mimo nebezpečí.“

„Krucí, já se neptám na rodinu. Jsme tu dva chlapi a chceme něco dělat, tak jak nám s tím můžete pomoci?“

„Samozřejmě, že vám zprostředkujeme i přímý rádiový kontakt.“

„Chlape! On se snad zbláznil,“ otočil se Ištván na mne.

Kdosi mne vzal za rameno, mezi mne a Ištvána se natlačila Alanova hlava. „Možná tomu rozumím. Ten pán se obává odposlechu z Carola, proto nemůže mluvit. To, co řekneme my, nikdo jiný neuslyší, naše anténa míří na Lagrange, ale jeho směrové vysílání nemůže být tak přesné, aby ho Jíry s Jarim nemohli zachytit.“

„To je velice bystrý chlapec,“ pochválil Alana Harold. „Jak se jmenuje?“

„Alan Jones. Znamená to, že se máme ptát a vy budete odpovídat ano ne?“

„To vypadá jako dobrý nápad,“ přišla po krátkém zaváhání odpověď.“

„Harolde, poznáváš mě?“ chopil jsem se opět slova. „Máte nějaké eso v rukávu?“

„Mluvim za všechny na Lagrange, když vás mohu ubezpečit o našem všficímém postoji,“ zašifroval Harold kladnou odpověď do nabubřelého projevu.

„Můžeš nějak naznačit?“

„Podívej, Alfréde, chápu vaši svízelnou situaci, ale to, že nemáte nic na práci, teď opravdu není naše priorita. Nebudeme tu ještě řešit vaši dlouhou chvíli.“

Podívali jsme se zmateně na sebe, tuhle šifru nezlomil nikdo.

„Moment,“ ohlédl se Harold někam za sebe, „teď mi tu sluníčkáři napovídají, že za nějakých pět hodin bude z Cruithne pozorovatelný přechod Lagrange přes sluneční disk. Na základně máte dalekohled s helioskopickým okulárem, mohli byste událost zaznamenat. Práci si nejlépe zkrátíte čekání.“

„Máme tomu rozumět tak, že za pět hodin přiletí z Lagrange komando?“

„Většina dalekohledů dnes pracuje bez lidské posádky, tak by vaše snímky byly svým způsobem unikátní.“

„Takže raketoplán v bezpilotním režimu? Proč?“

„Lituji, to je jediné povyražení, které vám můžeme zajistit.“

Amar

„A ty ses prostě rozhodl, že zachrániš vesmír a celé přilehlé multiversum!“ švihl jsem vztekle montážním klíčem o podlahu. Cinkl, poskočil a zajel pod tělo ravenu. Rozčilením se mi zatmělo před očima. Teď ještě tohle!

Phil ukročil, jako by chtěl couvnout. „Já jim raven nenutil, jen jsem, jen tak mimochodem, ve víru diskuse, upozornil na možnost...“

„Ve víru diskuse!“

Horní částí těla jsem se zasunul pod stroj a snažil se dosáhnout na klíč. Byl daleko, špičkami prstů jsem ho jen posouval dál.

„No, ve víru diskuse. Ravena jim pak nabídl Bahart, já ne.“

„No jo, tatík a jeho dobrý skutky. Jemu je to jedno, on nezavodí,“ cvrnkl jsem do klíče, až vyletěl na druhou straně z podpodvozku.

„Podívej, mne to taky mrzí...“

„Houby tě mrzí, pro tebe závod skončil předáním štafety na okruhu.“ Phila mám přečteného. Závodů mu byly vřidkycky jedno, kdyby nebral trik s přítlačnými křídélky jako zajímavý experiment, nejspíš by ani netušil, proč po celé stanici huláká takových fanoušků.

Teď mi tu pomáhá přidělat na raven automatického pilota zase jen proto, že je to zajímavý problém. A já ho ani nemůžu vyrazit, protože na celém Lagrangi není nikdo jiný, kdo by takovou mašinu zimprovizoval. Země může poslat plány, Země může radit, ale stát mi za zády a říkat, co mám kam přišroubovat, může jen on.

„Mrzí mne to, opravdu. Ale dovedeš si představit, jak je tam těm dětem? Někdo je z toho vysekat musí...”

„Mým ravenem.”

„... a náš raven je přirozené řešení. Čím míň lidí o tom ví, tím je větší šance udržet akci v tajnosti. Jak se to rozkecá, bude toho plný éter. Nemaluj si, že ti únosci neposlouchají zprávy. Proto Bahart nabídl náš stroj. De facto je vlastně jeho. Sám z toho nic nemá.”

„Nic nemá! Počkej po akci. Ty titulky. Bahart Dlabolova osvobozuje školáky. Takovou reklamu...”

Od dveří se ozvalo zakašláni.

„Promiňte, že vyrušuji,” vyloup se ze stínu postarší pán. Nečekal na pozvání a přistoupil až k ravenu. Štíhlá postava s lehce předkloněnou horní polovinou těla vzbuzovala podezření, že v plné zemské tíži musí chodit poněkud shrbený. Teď, na plném světle, bylo poznat, že pán není jen postarší. Ten snad ještě pamatuje dobu, kdy raveny byly dřevěné. Kaňony vrásek propustovaly celým obličejem, větvy se na menší stružky a opět spojovaly v hluboká údolí. Byly to ale veselé vrásky. Vrásky věčného optimisty zvyklého nebrat svět příliš vážně. Jediné, co čas nepoznamenal, byla dvě živá očka tážající se, co jim zířek přinese. Znal jsem ho z plakátů i z novin. Jediný smrtelník na Lagrangi, který byl známější, než závody. Nebýt jeho neofiteseiného NE, nesla by stanice Lagrange jeho jméno - van Dorn.

„Dobrý den, jmenuji se van Dorn. Sháním... aha,” otočil hlavu vlevo. „tady jste, Phile.”

V hlavě mi začal alarm. Kolik toho z naší rozmluvy pochytil? Nedávali jsme pozor, mohl by si leccos domyslet a trousit vědomosti. Nadávám a budu nadávat, že jsem přišel o raven, ale když už to musí být, ať akce neskončí, protože někdo moc mluvil!

„Víte, Phile, raději jsem přišel osobně, nerad bych o té záchranné akci mluvil do telefonu. Jak jste mi kladl na srdce, že to musí proběhnout v tajnosti.”

Když jsem se rozpálil v hádce s Philem, bylo mi jasné, že mne bude muset dlouhou chladit. To, na co by Phil musel použít mnoha a mnoha slov, se van Dornovi podařilo dvěma větami. Doslova jsem zmrzl, ztuhl v podivné strnulosti, pracně nalezený montážní klíč mi opět vypadal z ruky.

Zvuk klíče přiměl Phila, aby se ke mně otočil. Stačil mu jediný pohled, aby pochopil, v jakém rozpoložení se nacházím a aby mu bylo jasné, že má jen několik sekund na vysvětlení. Když to nestihne, dle všeho mne popadne amok.

„Chápej, Amare! Kde bych vzal autopilota! To není něco, co postavíš z ničeho. To není jen počítač, ale i rozhraní, serva, hydraulika, děsná improvizace. Software poslali ze Země, návod na sestrojení taky, ale víc nemohli. Hardware je přišel speciální, na celém Lagrangi je jen v našich laboratořích.”

„Asi jsem přišel nevhod,” připomněl se van Dorn.

Pomalou jsem se dostával z ochrnutí. Nevím, zda se o to zaslužilo Philovo vysvětlení nebo van Dornova přítomnost, amok se nedostavil. Místo toho tělo ochablo, svaly povolily, nohy zhdrovátěly jak po jízdě při deseti gé. Musel jsem si sednout.

„Ne, v pořádku,” zvládl jsem zavrtět hlavou. „povídejte...”

„Phile, a to nevádí, že z Carola ten raven uvidí?” otočil se van Dorn zpět. „Vždyť přijdete o moment překvapení.”

„Já vím, pane profesore. Doufáme, že se zrovna nebudou dívat. Musíme to prostě risknout.”

„A jak sledují okolí, kamerami, oknem?”

„Asi obojí. Okna jsme vyfěšili, mají protiradiační žaluzie. Pošleme falešnou zprávu o sluneční aktivitě a o proudu nabítených částic. Ochrana před zářením by měla žaluzie automaticky spustit. S kamerami je to horší.”

„Víte, Phile, mě napadlo, že bychom mohli na krátkou dobu vypnout měření gravitačních vln. Pár dat bych prostě ozelel.”

Podíval jsem se úkosem na profesora, jestli se nezbáblnil. Chce otravovat Phila s nějakými pokusy, když máme tolik práce. Vypadal normálně, ale v hloubi očí mu žhnul pláminek extáze tak vlastní lidem zapalným a šilencům.

Profesor zachytil můj pohled.

„Asi to budu muset rozvést,” usmál se omluvně.

„Ne, já vám rozumím,” skočil mu do řeči Phil. „Chcete naznačit, že přerušením experimentu se uvolní strojový čas laseru a hlavně orientované plošiny.”

„Co je orientovaná plošina?” zeptal jsem se téměř s nadějí. Připadalo mi to jako něco, co by mohlo letět místo ravenu.

„To je,” začal Phil hatit mé naděje, „zařízení, které dokáže zaměřit laser na přesné místo. Pro výzkum gravitačních vln se jedná o bezmála čtvrt miliardy kilometrů. Carolus je proti tomu směšně blízko, zaměřit ho nebude problém.”

„To chcete jako Carolus sestřelit?”

„Ale kde,” vložil se do debaty opět van Dorn. „Stačí, když oslepíme kameru.”

Elias

„No co to má bejt!” ulevil si Alf.

Nevěřicně jsme zírali na těleso přibližující se k základně. Na monitorech jsme ho měli už dávno, ale ve sluneční záři se do poslední chvíle nedaly rozeznat žádné detaily. Konečně zahájilo parkovací manévry, vyšli jsme ven a se Sluncem se mohli dosyta vynadávat.

„Raketoplán?” tipoval Fekete.

„Jo,” opáčil Alf s nádechem sarkasmu, „ve verzi kabriolet.”

„Určitě je to umělého původu,” zavtipkoval Alan.

To, co se snažilo přistát, skutečně čímsi připomínalo raketoplán. Z boku vyrůstala jakási trubková konstrukce vzdáleně připomínající křídla, s manévrovacími raketami na koncích. Vlastní trup se v těžišti rozšiřoval a přecházel v kabinku. Nebylo dobře vidět, v jakém je stavu, ale i na první pohled bylo jasné, že před vakuem pilota příliš neochrání, protože poklop zcela chyběl.

Ostatně, nechyběl pouze poklop. Na celé konstrukci prakticky nezůstal jediný krycí plát. Někdo, kdo narychlo připravoval tuto misi, evidentně potřeboval letadlo maximálně odlehčit. Jediné, co ho zajímalo, byl poměr celkové hmotnosti k výkonu motoru. Motor byl ovšem majestátní. Od pohledu dominoval celému zařízení. Pilot, kdyby tu nějaký seděl, musel mít pocit, že je jen řídicí jednotkou motoru. Podlouhlý trup zakončovala mohutná tryska s ohnivzdorným nápisem informujícím, že nejlepší grily dodá firma Inferno.

Konečně mi to došlo, nevěděl jsem se, že bez kapotáže a zářivých reklam nemůžeme poznat to, o čem se normálně baví půl Sluneční soustavy. „To je závodní raven. Na Lagrange si chystá...”

„Hlavně, aby to dokázalo přistát. Myslím, že tu nikdo nepočítal s automatickým provozem,” ukazoval Alf směrem ke kokpitu.

Raven, pokoušející se přistát, natočil svou vrchní část k nám a odhalil útroby. Místo pilota bylo vybračované, bez sedačky, naprosto zbavené všech podpůrných funkcí pro přežití. Namísto toho část kokpitu zabíraly páky a táhla spojující ovládací prvky s narychlo instalovanou hydraulikou. O přesnosti takového systému bychom jistě mohli vést dlouhou diskusi. Nebo spíš krátkou.

„Přistává nějak divně,” připustil Ištván, když se letoun natočil špicí k zemi.

Zřejmě i samotnému ravenu přišel manévr podezřelý, protože se vzápětí zbláznily korekční motory a v nesmyslném sledu výtrysků vynesly ten krám nějakých sto metrů nad povrch.

„Uletí nám!”

„Ne, vrací se!”

Po chvíli dohadování bylo jasné, že nic nevíme. Pokud se letoun přibližoval nebo vzdaloval, bylo to téměř neznatelné.

„To je k vzteku!” zanádal Fekete. „Takovej kousek!”

Dívali jsme se vzhůru každý jinak nešťastně. Ve Feketem se probudil vojenský duch, v Alfovi odpovědnost, mně to bylo jedno, protože podle plánu jsme se já s Alanem stejně akce neměli účastnit, ale čekat, až nás tu vyzvedne modul z Lagrange a dopraví do bezpečí.

„A Alan? Znáš ten pohled, zase o něčem přemýšlel. „Uniková rychlost z Cruithne je asi dva a půl kilometru za hodinu,” promluvil mimo souvislost.

„Výborně a voda vře při sto stupních,” setřel ho Fekete. „Ale co s tím!”

„Chtěl jsem jen...”

„Ale prosím tě!”

„Počkej,” zastal se Alana Alf. „Já ti rozumím, chceš říct, že bychom tam doskočili, vid’?”

Podíval jsem se znovu na raven levitující nad základnou a přepadla mne závat. Z hlediska síly to problém nebude, pořádný odraz...

„Jen se trefit,” dokončil mou myšlenku Alf nahlas.

Alan

Tak nakonec se plán změnil. Původně jsme neměli s Eliášem ani vystrčit nos ze základny, pak jsme Alfa ukecali, že se jen podíváme na přistání, a teď tu stojíme na frajplace, každý v rukou jeden roh sítě, do které byla před nedávnem zamotaná havarovaná Sluneční laboratoř.

„Připraveni? Až odpočítám k nule. Tři...”

Myšlenka byla prostá. Vyskočit až k ravenu a chytit jej do sítě. Při jeho velké ploše to nebude problém.

.... dva...

Přikrčil jsem se.

.... jedna...

Chytil jsem se křečovitě sítě. Nesmím ji za nic na světě pustit. Nemohl bych se k ní připnout? Pozdě na úvahy.

.... nula, start”

Naplno se odrážím. Zdá se, že o chvilku později, než ostatní. Asi podvědomá reakce, tělo stále nezapomnělo na nedávne bezbranné poletování prostorem. Teď je to jiné. Snad.

Počítám, jsem u třiceti a už jsme na úrovni ravenu. Buď byl níž, než se zdálo, nebo jsme letěli rychleji. Nebo obojí.

„Máme ho,” slyším jásání kolem.

Trochu se bojím, že je to předčasně, ale vše jde, jak jsme si naplánovali. Síť se již zachytila o spodní část trupu, my pokračujeme v letu, síť se napíná, naše dráhy se stáčejí, vzniká odstředivá síla se mne snaží odmrštit pryč do vesmíru, vzpomínky se hrnou jedna za druhou, motá se mi hlava, zavírám oči.

Nevím, jak dlouho ten kolotoč trval. Když jsem oči opět otevřel, byli jsme už zase všichni pohromadě.

„Dobry?” ptá se s účastí Elias, který asi jako jediný věděl, jak se cítím.

Zvednutým palcem jsem dal najevo souhlas. Promluvit nahlas jsem se neodvážil.

„Dovedeš s tím letět?” obrátil se Fekete na Alfa, když se nám podařilo celý ten krám vymotat ze sítě.

„Není tu moc ovládacích prvků, snad to zvládnú.”

„Tak hodíme kluky zpátky na základnu, aspoň si to vyzkoušíš.”

„Vemte nás s sebou.”

„Ani omylem, vidíš ty zbraně? To není pro děti.”

„Co to je za kanóny?” bere Elias do rukou krátkou čtyřhlavňovou pušku. „To střílí tenisáky?”

„Ukaž,” sebral Fekete Eliášovi zbraň z ruky a se zjevným zalíbením ji pohladil po pažbě. „To je vrhač sítě. Na kosmických stanicích jsou střelné zbraně zakázané kvůli nebezpečí poškození pláště. Něco ale policie mít musí. Tady navíc,” ukázal na podivnou drátěnou konstrukci kolem lučiku, „někdo přizpůsobil spoušť. Vidíš, mohu pálit i v rukavici skafandru...”

„Ištváne, tady je vzkaz,” přerušil Feketeho chvalozpěvy Alf.

„Ukaž.”

„Instrukce.”

Čtělí jsme se s Eliášem také podívat, ale vtačit se mezi ty dva se nám nepodařilo.

„Vypadá to jasné.”

„Nechápu, jak chtějí oslepit Carola.”

„Nevím, řekl bych, že to nebude naše největší starost. Podívej na hodinky.”

„Za chvíli začnou. Není jasné, jak dlouho bude Carolus slepý, jestli chceme využít překvapení, nemáme moc času.“

„To už nás asi nestačíte dovézt zpátky na Cruithne, že?“ ozval se Elias.

Chvilí bylo ticho.

Alf se podíval Feketemu do hledí, nejspíš z něj vyčetl souhlas. „Ale kluci, zalezete i s ravenem a budete sedět na zadku, dokud nebude po všem.“

Elias

„Kopeš mě do hledí!“

„Neřnukej, babo.“

„S váma taky jít do války,“ rozchechtal se už naplno Alfréd. Tlak posledních hodin konečně otevřel pojistný ventil, spustil řetězovou reakci a vzápětí jsme se váleli smichy všichni čtyři. Obrazně, samozřejmě. Válet se ve stavu beztlíže po raketě, kterou někdo odstrojil až na trubkovou konstrukci, to prostě nejde.

„Když Elias se strašně tlačí,“ zažaloval si Alan.

„Musíš vydechnout,“ napovídal Fekete zalykající se smíchem.

„A to počkejte, až se tam narvu já,“ přisadil si Alf.

„Oni prostě nepočítali s tím, že se do jednomístného kokpitu budou chtít narvat čtyři.“

„Tři,“ opravil mne Fekete. „Já do toho splašeného potrubí nevlezu.“

Zase jsme se rozchechtali. První varování na ceduli narychlo přípevněné na řídicím panelu znělo: „Nespouštějte hlavní motor, pro krátký let stačí korekční motorky.“ Ostatně, proto raven přiletěl v bezpilotním režimu. Čas byl neúprosný a tak velké zrychlení, které motor vyvinul, by dlouhodobě nikdo nevydržel.

„Chceš jít pěšky?“

„Ne, připoutám se na křídle. Možná by mohli kluci taky. Aspoň jeden,“ dodal, když pohledem znovu přeměřil velikost kokpitu.

Ohlédl jsem se po Alanovi, jestli nezbledl, ale do přílby bylo špatně vidět. De facto bylo stejně bezpečně sedět zatlačený v kokpitu, jako být připoutaný venku na konstrukci. Nebo stejně nebezpečně, jak chcete. Na druhou stranu myslím, že Alan má vyletět otevřeným prostorem dost.

„Já chci na křídlo,“ pospišil jsem si, aby se Alan nemusel rozhodovat. „Pane majore, vemte mě na křídlo.“

Feketemu povýšení udělalo evidentně dobře. Jestli se potěšeně zatetelil, nebylo přes skafandr vidět, ale hlas ho prozradil.

„Dobře, půjdeš na pravé křídlo, já na levé. A budeme si muset pospišit,“ dodal rychle a snažil se, aby to znělo suše.

Smích z nás spadl jako na povel. Alan s Alfem se skutečně dokázali namačkat na jedno místo, já se připoutal na křídle. Síce hned u trupu, ale na křídle to bylo.

„Kolik zbývá?“

„Necelých sedm minut.“

„Akorát tak zopakovat si postup a odstartovat... ..takhle se utahuje řemen,“ napomenul mne Fekete, když ještě naposledy kontroloval mé uchycení.

„Alfe, zaparkuješ u zbytku přechodového tunelu po Sluneční laboratoři, tam bude stroj nejméně nápadný. Kluci, co uděláte, až zaparkujeme u Carola?“

„Nic.“

„Správně, ani se nehnete, dokud nebude po všem. My přelezeme k věnci pomocných raket. Alf odpojí sedmíčku naproti výlezu...“

„Istváne, je čas,“ přerušil Alf výklad bojového plánu, čímž si získal můj nehybnou vděk. Po sedmé jsem to už slyšet nemusel.

„Vyhlašuji rádiový klid,“ neodpustil si Fekete poslední upozornění.

Konstrukční závodních ravenů sázejí na jednoduchost a spolehlivost. Korekční trysky se do požadovaného směru nenastavují žádnými servomotory, natož servomotory řízenými počítačem. Alf postupně zkoušel jednotlivá madla. Kardany a táhla přenášely pohyb k jednotlivým pomocným motorům, trysky poslušně zaujímal požadovanou polohu a směr. K řízení stačily dobré svaly.

„Zdá se, že je všechno v pořádku,“ porušil naposledy Alf ticho a zažehl motor.

Nevím, zda se Alf s neznámým strojem rozjížděl tak opatrně naschvál nebo korekční motory větší tah neumožňovaly. V každém případě jsem se vylekal, že něco nefunguje. Pak mi ale došlo, že důležitá je nejen síla, kterou motor vyvine, ale i doba tahu. Jestli motory nevyplivnou, počtríme, až nás to bude mrzet.

Sledoval jsem krajinu pod sebou, konečně se dala do znatelného pohybu. Pohled na vědeckou základnu i nedaleko položenou Sluneční laboratoř se stále více blížil bokorysu. Přehlédl jsem planetku od obzoru k obzoru. Skalnatá brambora posetá krátery. Stovky malých, tisíce rňavých mizely za ravenem. Náš letoun již nabral a nejspíš i několiknásobně překročil úmíkovou rychlost, protože jsme již přestali sledovat zakřivení povrchu. Za obzorem začalo vycházet majestátní těleso Carola Rexe.

Gregor

Nakonec jsem skončil zase na kapitánském můstku. Chvilí jsem se cukal, ale spíš jenom na oko, aby Jarimu má ochota moc nevrátila hlavou. Natvrdo řečeno, spolupracuji s únosci. Jari chápe, že řídit takovou velkou loď, jako je Carolus Rex, není maličkost a že se beze mne neobejde. Mně je zase jasné, že ten panchart je velice schopný a že by se beze mne klidně obešel. Možná by neřídil moc efektivně, možná by nás i vystavil nebezpečí, ale nakonec by ji ukořitoval. Když mu zůstanu k dispozici, zůstanu mi alespoň nějaká možnost, jak zasáhnout.

„Všechno OK?“ otočil se Jari k průlezu, když dovnitř vplul jeho bratr.

„Jo, jenom Cernanová něco mlela.“

„Ať je ráda, že je ráda...“

„No dyk. Zeptal jsem se jí, jak by se jí líbilo venku, a sklapla.“

Připadalo mi, že bych se měl o něco alespoň formálně pokusit. „Jari, ty děti za to nemohou. Neměli jste na ně tak rvát.“

„Aspoň uvidí, kdo je tady pánem. Sotva jsme je zavřeli, hned zkoušely zdrhnout. Vzpomínáš?“

„Ale...“

„Nechce se mi věřit, že by najednou zkrotly...“

Nechal jsem ho mluvit, bylo mi jasné, že nic nezmohu. Raději jsem se zhloubal do práce a plně se soustředil na problém. Nesmím nic pokazit a není to snadné.

„Ty to zvládneš levou rukou.“ smál se vlastnímu vtipu, když mi poutal pravačku za zády.

To byl samozřejmě ten menší problém, psát jednou rukou. Ale vymýšlet startovací sekvenci tak, aby trvala co nejdéle a přitom aby Jari nepoznal, že je to bouda, v tom jsem zkušenosti neměl. A do toho zvládnout ještě jednu malou aplikáčku a schovat ji do gigabajtů ostatního kódu...

„Proč vlastně ještě nestartujeme?“ přerušil mě úvahy Jari.

Naštval mě. Cucák, co on ví o pilotovani! „Tohle není trakař s hnojem, čekáme na startovací okno.“ lhal jsem, jako když tiskne. Startovací okno bylo otevřené prakticky celou dobu a hned tak se zase nezavře. To se ovšem mohli dozvědět, jen kdyby se Jari chtěl prokoušávat hromadou údajů a spouštět simulace.

„Není kam spěchat.“ uklidnil Jiriho starší bratr. „I kdyby byli na Lagrangi vůbec schopni dát dohromady nějaké komando, nedokodrají se sem dřív než zítra.“

To všechno jsem věděl také, z toho hlediska byly mé snahy o průtahy pošetilé. Zároveň to ale bylo jediné, oč jsem se mohl pokoušet. A ještě jedna okolnost mi dávala naději...

„Myslím, že je kam spěchat, vyhnout se tomu plazmoidu...“

„S tím si nedělejte starosti, to je běžná rutina, to se stává. Nebezpečí celkem žádné nehrozí...“ skočil mu Jari do řeči.

Plazmoid! Oblak plný ionizovaných částic vyvržený ze Slunce. Čas od času se to stává, proto je takových peněz v družicích sledujících sluneční počasí. Už se dávno vrátili v minimalizačních škod. Pozemské rozvodné soustavy poničené elektrickým šokem patří minulosti, ozáření posádek kosmických lodí tokem ionizovaných částic také. Malá loď včas uletí, v takových nákladáčích, jako je Carolus Rex, stačí zaluzie přes okna a schovat se ve vnitřních částech, dokud nebezpečí nepomine.

Docela by mne zajímalo, jestli je Jarimu podezřelé, že nás má plazmoid trefit zrovna teď. Ausgerechnet právě teď, když se semlelo tolik věcí najednou. Já na jeho místě... těžko říct. Na jeho místě totiž neznám jeden zajímavý detail, který si nechám pro sebe. Detail, který mi ještě není jasný, co znamená. Jedno vím jistě, musím tu zdržet loď alespoň do doby, než plazmoid přiletí. Tedy... než má plazmoid přiletět.

Osobně pochybuji, že nějaký plazmoid vůbec existuje. Jen tak ze zajímavosti jsem si prošel databázi, kdy plazmoid opustil Slunce. Bylo to ani ne dvě hodiny po tom, co Jari oznámil Lagrangi únos lodě a stanovil požadavky. Náhoda? Nu... dejme tomu. Ale že se sem oblak řítí setinou rychlosti světla, aby to stihl, než odletíme... s tím mám problém.

„Plazmoidu bychom se stejně nevyhnuli, i kdybychom kolem Cruithne jen prolétali.“ podíval jsem se suggestivně na Jariho.

„Nejspíš má pravdu.“ pokývl po chvíli přemýšlení.

„Jari.“ zkusil jsem to znovu, „pošli ty děti do skladu. Jestli stoupne radiace, budeš je mít na svědomí.“

Chvilí bylo ticho. „Hloupost, nebude to trvat tak dlouho. Pár rentgenů ještě nikomu neublížilo.“

Zhnuseně jsem se na něj podíval. „Lituji, že jsme bývali přátelé.“ Nevěřil jsem, že plazmoid skutečně přiletí a někoho ohrozí. Přesto jsem nemusel pohrání předstírat.

„Neblázní, Gregore.“ potřeboval Jari nějak omluvit své jednání. „Co můžu dělat, vždyť...“

Instinktivně jsme se všichni ohledli k oknu, abychom zjistili, proč místnost zšeřela. Okno bylo zvenčí zavřeně antiradiační žaluzií. Carolus, na pozadí stále komunikující s dispečinkem, vyhodnotil, že plazmoid již musel dorazit, a spustil radiační poplach.

„Asi to dorazilo dřív.“ křikl jsem na ty dva. Stále nevěřičně zírali na neprůhledné okno, což znamenalo malý náskok pro mne. Rychle se zanořuji do menu, jde to bez problémů, o tomhle okamžiku jsem měl možnost přemýšlet dopředu a vše si nacvičit. Ještě než se Jari na svém compu dostal do správné sekce, byl už jsem u kalibrace dozimetru a rozladil kompenzaci. Tím jsem zabil hned dvě mouchy jednou ranou. Počítači přestal vadit rozpor mezi naměřenými údaji a vnějším varováním, že jsme vletli do plazmoidu. Druhá moucha byl Jari, kterému vytryskl na čele pot při pohledu na příšerné hodnoty na dozimetru.

„Skafoandry!“ vykřikl Jari a hnal se do chodby s Jariem v patách.

„Zachraňte ty děti.“ snažil jsem se ze situace vytěžit co nejvíc. Nikdo mne neposlouchal.

„Skafoandry asi moc...“ Jari se zarazil. „Při takových hodnotách radiace jsou skafoandry na nic. To už nemůže pomoci vůbec nic, vid' Gregore?“

Hlas měl náhle klidný, vyrovnaný. „To jsou ale opravdu velké hodnoty. To se, Gregore, až divím, že ti ještě drží kůže na hlavě. A mně je taky docela dobře, nic mi nechybí...“

Pomalou se zase vrátil k počítači. „Copak asi ukazují vnější kamery?“

Propravdě, to mne zajímalo také, už jsem si na ně přepnul a trnul, aby ta podivná věc, nejvíce se asi podobající maketě raketoplánu, zmizela ze zorného pole dříve, než si jí všimne někdo jiný. Neměla nejmenší šanci, letěla přímo proti nám, ke straně se posunovala příliš pomalu.

Jari se přisunuje k počítači, částečně mu vidím přes rameno. Postupně prochází jednotlivé kamery. Všude vesmírná černá posetá body hvězd, někde je vidět kus Cruithne. Nebude to dlouho trvat... Zelený záblesk mne téměř oslnil. Ještě se mi dělají mžitky před očima, ale kontrolují kamery na svém monitoru. Všude to samé, černá obrazovka.

„Radiace asi odprážíla kamery.“ snažil se Jarimu implantovat myšlenku.

Věnoval mi jen krátký pohled „myslíš, že jsem tak blbej?“ a vyštěkl: „Okamžitě startujeme.“

„To nejde, startovací okno...“

„Kašlu na startovací okno, máme palivovou rezervu.“

„Na to bych nespo...“

Místo odpovědi jsem ucítil na obličej Jariho pěst. „Když říkáš startujeme, tak...“

Řídit kosmickou loď vyžaduje nervy ze železa. Velet lidem je ještě těžší. To, že dokážu obojí, myslím svědčí o mé rozvaze. Tentokrát nebyl na rozvažování čas. Rána mne překvapila, na druhou jsem byl již

připraven. Nedopadla, chytil jsem ruku za zápěstí, přitáhl k sobě, ovinul paži kolem hlavy a vši silou praštil o řídicí panel. Docela se mi to zalíbilo a chtěl jsem v činnosti pokračovat, jenomže už tu byl Jiri. Dobře mříená rána na solar plexus mi vzala náladu a Jariho jsem pustil.

„A to si představ, co by se stalo, kdybych měl volnou i pravou ruku,“ neodpustil jsem si, jen co jsem trochu popadl dech.

Ohlédl se na mne vztekle, což mi zvedlo náladu. Oko modralo a ten specifický tvar na lícní kosti, to musel být otisk klávesy Enter.

„Rekl jsem startujeme.“

„Odmitám.“ Venku se nejspíš něco děje, teď zdržím nejlépe svou nečinností.

„Startujeme!“

„No prosím, jen si start...“

Na hlavu se mi snesl děšť ran. Pár jsem jich vykryl, pár ne, ta poslední, co si pamatuji, mi vzala vědomí.

Myslím, že jsem nemohl být v bezvědomí dlouho, krev z natrženého obočí se ještě nesrazila. Jiri a Jari se o mne nestarali, seděli v křeslech a snažili se dohodnout s počítačem. Zatím se jim podařilo otevřít antiradiační žaluzie, ale oknem viděli jen malou část okolí. Kamery byly stále slepé, nakonec se utvrdili v přesvědčení, že okamžitý start je nejlepší řešení. Něco jim ale nehrálo.

„Všechno se zdá OK,“ rozhodli Jari rukama. „Tak jak se může nehlásit.“

Můj monitor odpojili, na Jariho jsem přes jeho rameno špatně viděl.

„Hardwarová chyba?“

Pokřčení ramen. Konečně jsem zahlédl kus obrazovky. Část motorů na Carolu je umístěná v takzvaném raketovém věnci. Jsou to samostatné raketové jednotky připevněné k lodi odpojitelnými držáky. Je to stará, dosud nepřekonaná technologie. Tyto motory je třeba čas od času vyměnit, demontovatelnost je tudíž jedno z hlavních kritérií. Jeden z těchto motorů se přestal hlásit. S lodí v takovém stavu nedovolí počítač odstartovat.

„Plazmoid, přehnané hodnoty radiace, spálené kamery a teď chybí kus raketového věnce,“ přemýšlí Jari nahlas. „Můžeme si vůbec myslet, že je to náhoda?“

„Jenomže, kdo by to dělal! Gregor nemohl udělat hardwarovou chybu, Betty je zamčená, z Lagrange to sem stihnout nemůžou a ti dva spadli na Cruithne i s laboratoří. To jsme přece viděli.“

„No, my jsme viděli spadnout laboratoř. Co když někdo zůstal na Carolu?“

„Tak to se mu už teď asi dost blbě děchá,“ vyprsknul Jiri.

„Já tomu taky nerozumím. Ven se ale podívat musíme v každém případě. Odtud ten raketový věnec neopravíme.“

„A Gregor?“

Na ta slova se otočili ke mně.

„Já to vidím tak, že Cernanová se třídou vydrží pod zámkem a Gregora,“ Jari se pomalu přiblížil ke mně a odváděl mne od sedačky, „teď doprovodíme do jeho komnat.“

„Tak já ještě zkontroluju zámky,“ nabídl se Jiri. „Celou dobu měl přístup k řízení, mohl je odblokovat.“

Rozhodl jsem se, že nebudu klást odpor. Neměl jsem strach, že by našel některý zámek na lodi otevřený. Tak hloupý nejsem, abych si myslel, že je nezkontrolovají. Jen jsem doufal, že ta moje tajná aplikáčka poběží tak, jak má. Není složitá, ale odladit jsem ji nemohl.

Elias

Ozářená špice byla stále nejjasnější částí Carola, ale náhle zjasněla i zád'. Světla zelená skvrna se zvolna posunovala směrem k přídí. Ne přímo, po jakési zubaté křivce, pečlivě, aby ani část Carola nebyla ušetřena. Pochopil jsem, že to je přesně ten okamžik, před kterým nás příkazy z Lagrange varovaly. Teď, právě teď se nesmíme ohlednout. Když laser na Lagrange dokáže na takovou vzdálenost vyřadit z činnosti kamery na Carolu, jistě by poškodil i naše sítnice.

Stočil jsem pohled na Alana. Byl kousek přede mnou, do obličeje jsem mu neviděl, ale zdál se klidný.

Ovšem, pomyslel jsem si, tys už Carola z venku viděl a měl jsi spoustu času si ho prohlédnout. Z nás čtyř jsem asi jediný, kdo zná Carola jen z obrázků. Možná Fekete. Nač ten teď asi myslí?

To se dá snadno uhadnout. Je voják, nebo se tak alespoň cítí, a žene se do bitvy. Ten nemá čas přemýšlet, proč je Carolus najednou tak velký, když jsme na Marsu nastupovali do středně velké rakety. Nebo to ví, jako to vím i já a všichni, kdo tu létáme. Tady i tam uvnitř.

Uvnitř! Vybavili se mi kamarádi, moc rád bych teď každého objal. I toho Krempnera. Destlipak Rafaeloviče napadlo, proč se náhle zatáhly antiradiační žaluzie! Na tu vzdálenost jsem rozeznal pouze obrysy oken. Slunce se do Carola opiralo téměř od špice, v tomto úhlu by musela alespoň některá okna na přídí odrážet našim směrem spoustu světla. To, že jsem nic takového nepozoroval, mne plnilo nadějí, že někdo na Lagrange dokázal splnit slib a na dálku žaluzie spustit.

Kdyby tu byl Raří, jistě by mi vysvětlil, jak to dokázali. Ale dobře, že tu není, není příliš praktický, možná by ani neudržel rádiový klid. Nejspíš by mi ukazoval, co k čemu na lodi slouží. Já se mohu jen domnívat. Podrobně znám jen tu menší část, která nás odvezla z Marsu. Je to jen přistávací modul s kabinami pro posádku. Dokonce nemá ani pomocný sklad, jako byl na Gustavu Adolfu. Jenom ubikáčka s věncem čtyř motorů na obvodě a několika přechodovými uzly na podstavě. Prostě část, kde jsme ještě před dvěma dny trávili větší čas a neměli tušení, co se chystá. Opravdový náklad, ten se převážel ve zvláštním skladu. V obrovském válci spojeném s vlastním Carolem jeho dnem.

Zvenčí byl předěl mezi oběma tělesy dobře patrný, jakkoli se inženýři snažili, aby se soustava za letu chovala jako jediné těleso. Když nijak jinak, lišil se nákladový prostor odstínem. A hlavně designem. S tím nezmužte nic ani nejlepší inženýr. Nákladová část prostě nemůže svými tvary konkurovat elegantním křivkám modulu určeného pro přistávání v atmosféře. Ale přesto budil úctu. Při laserových hrách, když jsme létali uvnitř toho obrovského prostoru, jsme si jeho rozlehlost ani tolik neuvědomovali. Možná protože byl prostor rozčleněn prázdnými kontejnery, možná jsme byli jen zaujati hrou. O to více jsem mohl tajit dech nyní, při pohledu zvenčí.

Rekl jsem, že nákladový modul vypadá jako váleček. To je ale nepřesné. Jednak, když se řekne váleček, představíte si plechovku nebo takový ten zelený špalek, co nosí učitelka na hodinu geometrie. Možná řeknete, že váleček je cisterna na vodu. Ale tam vaše rozměrová představivost končí. Když má váleček délku bezmála čtvrt kilometru, vy na to koukáte a srovnáváte si ho se svou maličkostí, odmítáte tomu říkat váleček.

A za druhé, na tomhle tělese je spousta výstupků a proláklín, které z ideálního geometrického tělesa dělají nepravidelný útvar. Ústí tu přechodové komory pro výstup do kosmického prostoru, poklopy unikových modulů, různá zúžení... Největší zúžení je v poslední třetině, kde se přichycuje rozměrný náklad, jako třeba Sluneční laboratoř. O kus dál, až skoro na konci celého tělesa, následuje věnec tláčných raket.

Vysvětloval mi to Alfréd. Nákladový modul má ve spodní části motorovou sekci zabezpečující správný chod motorů, ale vlastní motor jsou umístěny mimo modul. Je to praktické řešení. Trysky raketového motoru a jejich nejbližší okolí jsou namáhány více než cokoli jiného, po každé cestě je třeba je vyměnit. Byla by tedy hloupost zabudovávat je do tělesa modulu, a tak je po jeho obvodu připevněn věnec dvanácti raket. Do každé vede přívod paliva, každá je zvlášť ovládána z motorové sekce. Když Alf jeden z komunikačních kabelů odpojí, není síla, která by motor spustila. Jryi nebo Jari vylezou a pak...

My ale mířili jinam, ke špicí. Nejprve se nám zdálo jako hloupost, co lidé z Lagrange doporučují. Postupně nám docházelo, že mají důvod. Bezesporu by bylo nejlepší schovat raven za zádi Carola, tam není odnikud vidět. Až se jim podaří otevřít žaluzie, bude to velice důležité. Že tam není odnikud vidět. Bohužel ani z Lagrange, takže kamery na zádi laserový záblesk určitě nezničilo.

Na špicí moc míst k ukrytí ravenu není. Leda... leda bychom se schovali do sluneční záře. Vypadá to zoufale, ale problémy se chystáme udělat na zádi, tam se budou dívat. A když se ohlédnou, proti Slunci moc nevidí. To je jasné. Tedy doufám.

Fekete

Už jednou jsem Alfréda obdivoval, když jsem ho viděl při práci s improvizovaným nářadím. Tentokrát měl brašnu s pořádným nářadím. Někdě na Lagrangei věnoval výběru mimofádnou pozornost, takže s několika málo přesně padnoucími klíči dokázal Alf během pár minut elektricky odpojit jednu z raket věnce.

Tak to bylo domluveno, Alf odpojí raketu, já budu hlídat... Teprve tady mi došla nesmyslnost mého úkolu. Co budu hlídat? Jestli někdo nejde a případně písknu? Někdě mohl přijít jedině z přechodové komory ústící nedaleko. Další nebezpečí představovaly kamery a okna. V průvodní zprávě, kterou jsme nalezli v ravenu, nás ujišťovali, že kamery oslepi laserovým impulsem se okna budou zakryta radiacími žaluziemi. Prvnímu jsem rozuměl a věřil, druhému jsem nevěřil, ale viděl, že se tak stalo. Zatímco o laseru toho napsali, hlavně, že se nesmíme ve stanovený čas ohlížet, aby nás paprsek neoslepil, k žaluziím padlo jen pár nic neříkajících řádek o nějakém plazmoidu.

A právě tyhle žaluzie se právě začaly otevírat. Mrsknul jsem sebou tak hbitě, jak jen mi to neohrabaný skafandr dovoľoval. Naštěstí je kolem raketového věnce dost míst, za které se dá ukrytí. Horší je to na druhém konci, kde jsme zaparkovali raven s Alanem a Eliášem. Bylo by naivní domnívat se, že se takový stroj dá dokonale schovat. Nezbývalo, než doufat, že Jryi a Jari napřou pozornost k místu záady, tedy k raketovému věnci, a raven jejich zraku unikne.

Rozevirající se žaluzie hodila do mě příbly odlesk. Slunce nesvítilo na Caroluš pouze z boku, ale téměř od příde. Ztraceně dobrý důvod, proč neotálet s ukryváním. Když se zpozdíme, nemohou nás v takovémhle nasvícení přehlédnout. Zároveň jsem si uvědomoval, jakou výhodu to skýtá pro Alana s Eliášem. I pokud by se někdo náhodou poďoval jejich směrem, oslňující Slunce podstatně zvýší jejich naději, že nebudou zpozorováni.

Ohlédl jsem se po Alfovi. Již byl na svém místě. Pokynul na mne, abych se přisunul. Pomalu natočil display tak, abychom na něj oba dobře viděli.

Z Lagrange nás vybavili opravdu dobře. Panoramatická kamera upevněná magnetem na jedné z pomocných konstrukcí Carola pilně pěníšela okoli přechodové komory na zobrazovací zařízení v Alfrédových rukách. Sami nepozorováni a nepozorovatelní, měli jsme dokonalý přehled o tom, co se děje.

Druhoh kameru Alf umístil na méně výhodné místo, a ačkoli nemřila přímo do Slunce, byl její obraz přesvětlený. Zlehka zatlačil na jeden z prvků dálkového ovládání, servomotorky pootočily kamerou do výhodnějšího směru, světlná mlha se pomalu odsunula stranou.

Zkontroloval jsem naše postavení a zlehka Alfa odstrčil. Udiveně se na mne ohlédl, ale hned pochopil, že nebyl dobře ukrytý. Jeho skafandr se nyní celý utopil ve stínu. Z mého zůstala ozářena pouze příbly, avšak z oken Carola bych viditelný být neměl. V téhle poloze jsme teď museli čekat, dokud někdo nevyjde ven. Počítal jsem, že nebudou s opravou otálet, ale i kdyby hned teď vyskočili, tak než vlezou do skafandrů...

Slunce mi zazářilo do obličeje, opticky aktivní sklo hledí poslušně ztmavlo. Zář byla stále intenzivní, ale neoslňovala. Zkusmo jsem sklopil první přidávny filtr, posléze i druhý. Otakala ozářena, prakticky jsem neviděl nic jiného než kotouč Slunce.

Překvapilo mne, jak je sluneční disk malý. Zdá se menší než u nás na Marsu. Jenomže, doma jsem se na Slunce nikdy neďival přes tmavé sklo, vždy jsem viděl jen oslňující bodavé světlo, což vyvolávalo dojem obrovské žhavé koule. Takhle, přes sadu tmavých skel, jsem viděl jen světlo kulčiku. Zapátral jsem pohledem kolem středu disku, zda nevidím droboučké tečky, ale nic jsem neviděl.

Jemným stouchnutím mne Alfréd vrátil do reality. Špěšně jsem vrátil oba filtry do pohotovostní polohy. „Podívej...“ znamenalo jeho gesto. Prst pravačky mřil na obrazovku. Obě kamery ukazovaly totéž, jen z jiného úhlu. Dveře přechodové komory se odsouvaly stranou.

Pocítil jsem napětí, vzrušení pravěkého lovce, který čeká, až se kořist přiblíží na dostřel. Konečně ten okamžik přišel. Z otvoru se vynořila hlava ve skafandru. Postava zvolna vyvřpula z přechodové komory, snažil jsem se zahlédnout tvář za hledím, ale na jedné kameře byl otočený, na druhé reflexní vrstava bránila zahlédnout vnitřek příbly. Uchopil jsem pevněji vřhač síte a začal se vysunovat z ukrytu.

V beztřížném stavu zapomeňte na rychlé pohyby. Jakákoli zbrklost se vymstí, odrazíte se jen trochu víc a skončíte jinde, než jste chtěli. Takže výskok, zalícit, zacílit... ani omylem. Pomalu se vynořit - možná

si vás hned nevšimne, a kdyby snad ano, ani on nemůže dělat rychlé pohyby - zamířit a vystřelit. A vteřinu po mně Alfréd. Byli jsme tak dohodnuti. Vystřelil dvě sítě najednou by nebylo dobré. Já mám střelecký výcvik, vystřelím první, Alfréd vystřel za vteřinu mne zajišťuje.

Oční kontakt s Alfem. „Vše v pořádku, jdeme na to,“ čtu mu z tváře. Poslední pohled na obrazovku, gestem pozastavuji akci.

Od okamžiku, kdy jsme si přečetli instrukce, co poslali z Lagrange, až do vyhlášení rádiového klidu přišel co chvíli někdo s teorií, jestli vyleze Jyri nebo Jari.

„Přece nepošle malého kluka spravovat raketu,“ nechal se za souhlasného pobrukování slyšet jeden.

„Byl by blázen, kdyby se nechal z kapitánského můstku jistit někým, kdo se nevyzná v řízení,“ ozval se po chvílce s rozumným argumentem druhý.

A pak se železnost pravidelnosti sputovaly světlo světa různé variace podpořené více či méně seriózními úvahami. Bohužel to nebylo jedno, koho chytíme prvního. Od toho se budou odvíjet další akce.

Nakonec se všechny úvahy ukázaly liché. A to v náš prospěch, dlužno podotknout. Za prvním skafandrem se začal vynořovat druhý. Když dobře zamíříme, zamotají se do sítě oba. Řčení „dvě mouchy jednou ranou“ dostane nový rozměr.

Bude síť stačit na oba najednou? Vzpomínám na výcvik. Síť není žádný kapesníček, když budou blízko sebe... Teď! Přišla ta správná chvíle. Ani nemám čas se ohlížet na Alfa, společně, že mne bude následovat. Vysunuji se z úkrytu, možná trochu rychleji, než jsem měl v úmyslu, ale zbrklé to není. Nesmím udělat chybu.

Zamířím, střelím. Zpětný ráz mne odhodí zpět, jsem na to připraven. Dráha vystřelené sítě není ovlivněna. Čtyři závaží tvaru koule letí v mírném rozptylu, roztahují síť. Na chvíli mne přeapadne obava, že některé narazí do Carola a změní nepříznivě dráhu. To se však nestalo, vystřelil bylo přímo školní, síť zasáhla svůj cíl, dráhy závažíček ukotvených k síti se stáčely po svíjející se spirále a utahovaly pouto kolem dvou zasažených. Vzápětí střelil Alfréd, jeho výstřel je také pozitivní. Je po vzpouře.

„Vzdejte se!“

Postavy se zmitají v sítích, sevření poněkud povolilo. Sítě jsou sice velké, ale dimenzované pro jednotlivce bez skafandru. Na nabítí další sítě není čas, spěcháme, jak jen to jde, což není moc rychle. V ruce jednoho z chycených se zaleskne kus kovu. Nevidím přesně, co to je, pochybuji, že by ve skafandrové rukavici někdo udržel nůž, v každém případě ho tak používá. Ozbrojená ruka se s každým říznutím víc a víc osvobozuje.

Nevidím, zda ten druhý má také nějakou zbraň, zdá se, že ne. Zmitá se způsobem, kterým bratra spíš omezuje.

„Vzdejte se!“ volám už po několikáté, ale nestojím jim za odpověď.

Dorazili jsme k nim právě v tu chvíli, kdy se jeden z nich vysmekl ze sítě. Obrátil se proti mně, konečně jsem viděl do skafandru.

„To ti nepomůže, Jari, vzdej se! Nemáš šanci, Jyri se ještě nevymotal.“

Ohlédl se na bratra zamotaného v síti. Teď, když byl v síti sám, jeho situace se paradoxně zhoršila. Stále více se do plandající sítě zamotával. Jari se k němu přitáhl a namířil bodec proti němu.

„Pleteš se, Fekete, to není Jyri.“

Na důkaz chytil oko sítě, smýkl druhým skafandrem před sebe a schoval se za něj jako za živý štít.

„Betty!“ zakřičel jsem víc, než jsem chtěl. Její rty se pohybovaly, ale nebylo nic slyšet.

„Nepřibližuj se, nebo ji prořízne skafandr! A ty se tak nemrskaj, Betty.“

Mluvit sice nemohla, ale patrně slyšela, protože rázem ztluhla.

Zastavilo se mi srdce, dostal jsem o ni strach. Pořád jsem chtěl věřit, že Jari není vrah, ale byl v zoufalé situaci s našponovanými nervy.

Bettina tvář byla klidná, chovala se statečně. Její rty se rozhýbaly, snažila se nám předat nějaký vzkaz. Odezíral jsem ze rtů, ale nedokázal jsem se soustředit. Dostal jsem na sebe vztek, v tu nejméně vhodnou chvíli jsem se nemohl dostat přes jedinou myšlenku, jak je hezká v uniformě.

Byl tu však ještě někdo jiný a ten problém neměl. Nevím, co přesně Alf ze rtů odečetl. Výsledek však stál za to. Nějak se smluvili a v následujícím okamžiku se pozice figur na šachovnici změnila.

Alf se odrazil a jako živé torpédo narazil do Jariho. Ten na poslední chvíli uhnul, takže zásah nevyšel naplno, přesto stačil k tomu, aby Jari uvolnil sevření. Betty se pootočila a napřážený bodec minul cíl.

„Ištváne, za tebou!“ zazněl v příběh Alfův výkřik. Sám se po střemhlavém letu zachytil kousek dá a ze své pozice uviděl něco důležitého. Ohlédl jsem se. Nějakých dvacet metrů od nás se rýsovala další postava ve skafandru a v napřážené ruce svírala revolver opatřený nějakou drátěnou konstrukcí. Byla mi povědomá, dost se podobala té, kterou mi používali k ovládní našich zbraní tlustými prsty neohrabaných skafandrů.

Napadlo mne, že jediné, co mohu udělat, je postavit se před Betty jako štít. V té chvíli se staly dvě věci najednou. Jari využil situace, přitáhl Betty a znovu namířil bodec proti jejímu skafandru. Snad ani nechtěl bodnout, snad sehrála roli setrvačnost. Bodec projel skafandrem a vyřízl několikacentimetrovou skobu. Skafandr byl okamžitě bez vzduchu.

Ta druhá věc byla v porovnání s toutle vlastně maličkost. Kulka z revolveru, která mi nakonec uvízla v boku, totiž udělala do mého skafandru díрку téměř zanedbatelnou.

Betty

Než Alf odešel z cely, podíval se na mě černýma očima. Jen krátce. Uhnula jsem pohledem. Museli jsme se chovat jakoby nic. Alf měl normálně venku nainstalovat Sluneční laborator. Nesměli jsme dát najevo, že existuje tajný listek, podle kterého se pak s Gregorem okamžitě pokusí zapícofikovat Nevilaimenovy.

Měla jsem strach, že Alf a Gregor budou riskovat víc, než je rozumné. Alfí, možná tě už nevidím. Poslouchala jsem každý zvuk. Nemělo by být slyšet nic. Jestli uslyším děti, znamená to, že plán selhal.

Celou loď rozechvěl ofes jako po explozi a pak se mi zdálo, že slyším ozvěny dětských hlasů. Ke mně do cely nepřišel nikdo. Rozlehl se znovu ticho. Hodiny se strašně vlekly. Vlastní myšlenky mě děsily. Prála jsem si, aby mě neopustila statečnost.

Uprostřed noci mne vzbudil jakot radiačního poplachu. Nikdo se však neobjevil, až po nekonečně dlouhé době zarochotily dveře. „Vstávej, okamžitě ven.“ Světlo se rozsvítilo, víčka se mi zavírala, i když jsem chtěla vidět, kdo přišel.

„Pohni,“ vrčel Jiri. „Boty nepotřebuješ, půjdeš hned do skafandru.“

„A proč?“

„Je tam porucha, budeš opravovat.“

Venku na chodbě jsem zahlédla Jariho a byl tam taky Gregor, ale nepodařilo se mi s ním promluvit. Jiri mě bouchnul do zad, takže jsem vyletěla ze dveří a zastavila se o protější stranu chodby. Vzápětí strčil Jari Gregora do cely.

Jari předal Jirimu pistoli a pak se na mě zašklebil. „Nemám vás polit studenou vodou? Jdeme na výstup. Jedna pomocná raketa se nehlásí. Pospěšte si.“

Letěli jsme chodbou podél nákladového prostoru do zadních opavutých prostor lodi. Zapluli jsme do přechodové komory a Jari zabouchl dveře. Byli jsme sami dva. Jiri se mezi tím někam vytratil. Jari se začal navlékat do skafandru „Pohyb,“ zahučel na mě. „Na zábavu není čas.“

„Kde je Alfréd?“ vypravila jsem ze sebe. Hlas jsem měla sevřený víc, než bych chtěla.

„Kdepak je Alfréd,“ zazubil se a tvář se mu hned stáhla do zlé grimasy. „Toho zaškrtním, jen se mi dostane pod ruku.“

Pocítila jsem jiskřičku naděje. Jestli Alfí dělá Jari mu starosti, není situace tak zoufalá. Rychle jsem se oblékala do skafandru a Jari mě zachmuřené pozoroval. Sotva jsem si nasadila přilbu, stiskl tlačítko pro vypuštění vzduchu.

Vystupujeme z přechodové komory a najednou vidím, že Jari má nůž. Popadl mě pevně za ruku a táhne mě ven. Proti nám dvě postavy ve skafandrech. Alf má na rameni dva modré proužky.

Zmítáme se v jednom klubku, jsme zamotaní v síti a Jari řve: „Rozříznu ji skafandrem!“ Snažím se mu chytit ruku, ve které drží nůž. Víím, co je potřeba. Chytit za zápěstí, vši silou, a držet, i když ruka strašně bolí. Proti jeho svalům nemám šanci. ostří se stáčí, blyštivá špiče nože se rází cestu mezi kroužky v kloubu skafandru. Znehyním. Nepatrný pohyb a tenká pružná membrána oddělující mne od vzduchoprázdna přestane plnit svou funkci.

Gregor

Sotva za Jarim zaklaply dveře... neudělal jsem vůbec nic. Automaticky jsem se podíval na hodinky a poručil si, abych čtvrt hodiny nic nepodnikal. Byla by chyba vyhodit eso z rukávu před zraky protihráče a prozradit své plány teď, když už mi náhoda tak zahrála do karet. Náhoda? Kamery, žaluzie, vadná raketa a to, co jsem zahlédl na obrazovce těsně před tím...

Pro mne je důležité, že Jari i s povedeným bráskou vypadli a já jsem na to připraven. Když jsem útěk připravoval, nemohl jsem samozřejmě tušit, že mi budou okolnosti tak příznivě nakloněny. Po pravdě, z celého útěku jsem měl vymyšleno jen, jak se dostanu z vězení. Co budu dělat potom, mělo jen mlhavé obrysy, které teď dostaly jasný tvar. Jen nic neuspěchat!

S určitými pochybnostmi jsem zapnul počítač. Nevěřil jsem, že mi tu možnost nechají, ale asi se spokojili s tím, že má práva pouze ke čtení. Do svých plánů jsem tedy počítač nezahrnul, přesto jsem byl rád, že funguje. Prsty se rozeběhly po klávesnici, ani jsem nemusel přemýšlet. Tuhle cestu znají ruce samy, vyberu až teprve cílový soubor. Tady je, sláva! Odklepávám.

Pokojem se rozlévá zvuk smyčů. Uklidňuje a burcuje zároveň. Rozjitřené nervy hladí, ale nenechá mne usnout. Úryvek z Mozartovy sonáty číslo čtyřicet trvá skoro přesně patnáct minut, než to fidlání skončí, budou už ve skafandrech v přechodové komoře. Pak bude loď moje. Zavírám oči, napětí v sonátě povzbuzuje, můj plán nabývá jasnějších kontur. Už vím, co je třeba.

Neměli mě pouštět k počítači, opravdu neměli! Ale museli. Museli, nic jiného jim nezbyvalo, řídit nákladák není jako vylét na Deimos za dobré vysvědčení. Mysleli, že mne uhlídají, a to byla chyba. Já sám bych se neuhlídál, kdybych nevěděl, co chystám. Malý, zanedbatelný, narychlo spíchnutý script umístěný mezi tisíci jiných scriptů...

Jasně, že hlídali, co je jen napadlo, abych neodemkl zámek kajuty, kde mne věznili. Také poslední věc, kterou zkontrolovali, než jsme opustili můstek, bylo nastavení práv a stav zámků v lodi. Vše v pořádku. Byl bych hlupák, kdybych to změnil. Ani ne tak proto, že by na to přišli, ale hlavně proto, že zevnitř kajuty stejně dveře nelze odemknout. To zařídili už na Zemi, když ji měnili na vězeňskou celu. Prostě odmontovali komunikační panel. Tak prostě, tak účinně.

Na poslední chvíli Jari ještě prošel seznamem naplánovaných událostí. Trochu mi zatrnulo. Chvilku jsem také o takové možnosti přemýšlel. Nařídil na počítači budík, který v danou chvíli dveře odemkne. Zaplat' pánbůh jsem to neudělal. Jednak jsem se, a teď vidím, že oprávněně, bál, že tak jednoduchý trik někdo odhalí. A hlavně, nevěděl jsem, kdy bude vhodný okamžik k útěku. Takže na nic nepřišel, ale byl blízko, parchant!

Dveře nakonec zkontrolovali i přímo na místě.

„Zámek je v pořádku?“ zeptal se spíš Jyriho než mne, během zevrubné prohlídky jeho mechanismu, když mne strčili dovnitř.

„Na to my se nenachytáme, co?“ zachechtal se místo odpovědi.

„Tak se tu, Gregore, měj moc pěkně a nezlob. Ty dveře vyztužili na Zemi kvůli nám?“ hodnotil zpevněnou zárubeň.

„Tím se neprokouše...“ chtěl Jiri navázat v provokacích, ale Jari už pospíchal a dveře zasunul v půli věty.

Samozřejmě, že jsem neměl v plánu se čímkoli prokusávat. Můj plán byl jiný. I když jsem si to zakázal, podvědomě jsem se podíval na hodinky. Za chvíli sonáta utichne a konečně vyzkouším, jestli dovedu napsat program i bez odladění. Před očima mi běží těch pár řádek propašovaného kódu. Určitě jsou správně, proboha, snad ještě umím napsat správně podmínku. Leda bych v rychlosti zaměnil logický součin za součet... ale tím bych tu podmínku vlastně zmínil... nemohl jsem ji udělat jednoduchou, to by se dveře otvíraly i neplánovaně... když jsem to psal, ještě jsem netušil, kdy budu funkci potřebovat... teď by se to spíš hodilo... jen aby... Stop! Takhle znervóznět před akci! Zákaz myšlení.

Nástroje umlkají, čas akce je tu. Už jsem opět klidný, na problém se dívám z dálky, jako na luštění nedělní krížovky. Zhasínám hlavní světlo a rozsvěcím světlo u počítače. Jednou z vychvalovaných i

zatracovaných vlastností čehokoli, v čem je člověk ochoten nějakou dobu pobývat, je centrální řízení. Aby bylo jasno, ty fičury vycházejí jen jejich výrobci, běžný uživatel je ten, co je zatracuje. Ať už jste doma, v ponorce, v autě nebo třeba tady na kosmické lodi, nic neuděláte bez vědomí počítače. Chcete rozsvítit, stisknete vypínač, ten vyšle požadavek serveru, a když ten si to pořádně rozmyslí, třeba vám i rozsvítí. Většinou to funguje. Prý se tím docela ušetří, když někde necháte rozsvíceno, puštěné rádio nebo co já vím, co ještě. Jak dojemně, tady na Carolu s fúzním reaktorem za zadkem.

Přesnul jsem se ke sprše, zapnul světlo a stáhl termostat na minimum. Příkazy poslušně dopluly k serveru, ten vyhodnotil, že jsou to legitimní požadavky, rozsvítil, vypnul topení a nakonec zjistil, že taková kombinace stavu tří světla a jednoho termostatu zapadá do podmínek jednoho malého skriptu tajně umístěného mezi tisíci jiných skriptů. Zámek ve dveřích tiše cvakl. Jsem volný.

Jyri

Opatrně jsem vyhlédl z přechodové komory, do očí mi šlehl sluneční paprsek. Je to znát, doma na Marsu jsem byl často venku, určitě častěji, než většina ostatních, takže jsem na přímé slunce zvyklý. Jenomže, tady jsme ke Slunci o půl astronomické jednotky blíž, navíc tu není ani ten tenký filtr atmosféry. Instinktivně jsem přivřel oči a raději se o čtvrt kruhu otočil. Ostatně, je to i směr mého cíle.

Poprvé sám ve volném prostoru! Trochu mne z toho mrazilo, ale věřil jsem, že to zvládnu, že Jariho nezklamu. Možná je můj výlet zbytečný, jde jen o normální poruchu, pak se sejdeme u motoru, poruchu spravíme a veškerá opatrnost se ukáže jako zbytečná. Ale možná také ne, možná se brácha dostane do léčky a pak to budu já, kdo ho z malé vyseká.

Zkontroloval jsem pistoli. Nebyla ani zdaleka konstruovaná na ruku ve skafandru, ale jednoduchá, na rychlo připravená drátěná konstrukce přenašející neohraabaný pohyb prstu v rukavici na lučik se zdála v pořádku.

Naposledy se ujišťuji, že tenký pojistný řemínek mezi rukou a pistolí nevyklouzl z očka a pistoli neztratím. Pevně sevřu jedno z madel poblíž výlezu a vysouvám se ven celý. Soustava madel nainstalovaných po celém obvodu rakety nevedla přesně směrem, který jsem potřeboval, ale ne zase tak špatně, abych riskoval procházku volným prostorem a komplikovaně se jistil lanem, které by mi jen překáželo.

Zvolnil jsem tempo, každou chvíli jsem se musel dostat na přímou viditelnost. Pokud tam bude ještě někdo jiný, chci být první, kdo bude vědět, na čem je.

„Vzdejte se!“ paralyzoval mne nečekaný příkaz. Chvilí, snad jen vteřinu jsem se nedokázal pohnout, pak mi došlo, že výzva nebyla určena mně.

„Vzdejte se.“ ozvalo se podruhé a v krátkém sledu pak ještě několikrát. Vzpamatoval jsem se, je to tu, Jari je v potížích! Zda zůstanu nezpůsobován, je teď podružný problém. Jari se jistě nevzdá bez boje, musím sebou hodit, abych mu pomohl. Přitahuji se po madlech, co to dá, nabírám slušnou rychlost. Jakási neznámá síla mne zdvihá od povrchu lodi. Carolus Rex je sice obrovská loď a její zakřivení je malé, přesto dostatečné na to, aby stačila má obvodová rychlost vyvolat odstředivou sílu, která mne dokáže v nulové gravitaci odhodit pryč.

Sevřu madla pevněji a pokračuji v šileném letu. Nejprve se zvedají nohy, které už beztak nebyly v řádném kontaktu s povrchem lodi, tělo následuje. Síla není velká, vím, že se udržím, ale díky rozkladu sil musím vyvíjet stále větší sílu, nárůst rychlosti je stále pomalejší. Konečně se na obzoru objevují nějaké postavy.

Skafandry jsou jeden jak druhý, přesto není těžké se domyslet, že ti dva svíjející se v síti budou Jari a Betty.

„To ti nepomůže, Jari, vzdej se!“ slyším Feketův hlas.

Teď je správná chvíle pro mne. Brzdím, jak se dá, ale setrvačnost a nulové tření jsou vražedná kombinace. Rukama se vzpírám na madla, nadzdvížené tělo pokračuje v letu a ve snaze předejhat sama sebe mne otáčí. Salto končí pořádnou ranou do zad, ale veškerá energie se absorbovala, konečně jsem v klidu, ruce stále křečovitě drží madlo.

Opatrně vstávám, zaklínám nohu pod madlo, abych neulétl, a tasím pistoli. Měl jsem z pekla štěstí, že při tom letu sama nespustila, už jsem mohl mít zásobník v sobě. V tu chvíli mi to dochází, samozřejmě, že mne neochránilo štěstí, ale pojistka. Znovu zbraň přitahuji k sobě. Co by střelec v běžných podmínkách u dělal palcem pravé ruky, musím já ve skafandru u dělat oběma. Ani tak to není snadné, prsty v tlustých rukavicích nemohou zabrat za výčnělek. Konečně! Pojistka je odblokována.

Času už je málo, spěchám, mířím jen krátce. V tlumeném záupně jsem rozeznal hlas Feketeho. Co se ale přesně stalo, jsem nevěděl. Zpětný ráz pistole mne odhodil dozadu, noha zaklíná o madlo mne zachránila před pádem do kosmu, ale na druhou stranu jsem neměl možnost jakkoli předejít pádu.

Na poslední chvíli se chytám nějaké konstrukce vedle radaru. Vyplétám nohu ze sevření, levou rukou se přitáhnou ke konstrukci tak, abych se o ni mohl opřít, a opět jsem pánem situace. Tentokrát budu pálit pro jistotu z pokleku a zamířím precizněji.

Alan

Radši bych šel s Alfem a Feketem do akce a nechal se trefit, než tu sedět a předstávat si, jak se zase setkám s Jessikou. Jak s ní mám mluvit, když vím, že kvůli nám se Jyri a Jari zmocnili lodi. Kvůli nám, nebo vlastně kvůli mně. Hlavní zodpovědnost byla na mě. Jessiko, strašně mě to mrzí.

Nemůžu ani pořádně mluvit s Eliase. On se na mě občas pátrává zádavě. Nevypytává se. Asi si myslí, že jsem ještě ofešený z osamělého letu vesmírem a že se musím vzpamatovat. Jenže já vím, že se nevzpamatoju nikdy. Jessiko, nenávidím tě. A zároveň tě mám ještě trochu rád, to je nejhorší.

Uklidju mě předstávat si Alf a Feketa, jak zanedlouho zaútočí. Postupují přesně podle plánu. Už mají za sebou nebezpečný přechod po hladkém kovovém plášti k raketovému věnci, teď čekají v úkrytu mezi pomocnými raketami, vrhají síti připravené k výstřelu. Samozřejmě že riskují, ale chovají se klidně.

Elias mezitím zkoumá řízení letounu. Ukazuje mi tlačítko hlavního zapalování a zavřít rukou na znamení, že se ho nesmíme dotýkat. Pak zkouší nějakou páčku, která našťastí nic nedělá. Blikne zelené světlo. Ne u nás v letounu. U dveří přechodové komory kousek před námi, které se právě otevírají a vychází z nich postava ve skafandru. Rozhlíží se a pohybuje se rychle směrem k raketovému věnci.

Na ruce má pověšenou pistoli, nás asi nevidí. Elias zapíná korekční trysky. Ve vzduchoprázdnu je ticho, ten lotr neslyší, že jedeme pomalu k němu. Zvedá pistoli a míří, zrovna když Alf a Fekete vyrazili z úkrytu na další dvě postavy. Takhle jim vpadne do zad. Chytil se zábradlí kolem radaru a vypálil, drží se toho zábradlí, aby ho zpětný ráz neodnesl.

„Zahod' tu pistoli, parchante,“ řve Elias. Už se nemusíme skrývat, vjeli jsme přímo před Jariho, nebo kdo to je. Obrátil se na nás. Kompozitová trubka blízko mě se rozprskla. Nemůžeme se pořádně schovat, letoun je jenom holá konstrukce bez krycích plátů.

Vylézám z letounu přímo proti němu, abych upoutal jeho pozornost. Aspoň pár vteřin. Pomalu zvedá ruku a míří na mě. Mezitím vidím koutkem oka, že se mechanická ruka za radarem začala pohybovat.

Gregor

Bez dechu vletím na kapitánský můstek, na opatrnost dbám jen málo. Jsem si jistý, že oba jsou někde venku.

Přihlášení do systému není nutné, při odchodu jsem se neodhlašoval. Proplouvám nastaveními. Nepřemýšlím dlouho, nastavuji všem plná práva pohybu po lodi, Jyriho a Jariho vyjímám. Malá šance, že se někde zaseknou, ale zkusit to musím.

Bez velké naděje zkouším kamery. Marně, kompletně vyhořelé. Žaluzie na oknech jsou sice již otevřené, ale nic, co by mne mohlo zajímat, vidět není. Možná z oken jidelny... Není čas tam běžet.

Koutkem oka padnu na odpočet. Startovací sekvence stále běží. Bez komunikace s raketovým vñncem se motory samozřejmě nespustí, ale aktivované procesy již zastavit nelze. Kudy se energie nakonec vyklube ven, je ve hvězdách.

Nadechnu se, musím se soustředit na situaci venku. Když nevidím, zkusím poslouchat. Aktivuji komunikační kanál, reproduktor ožívá okamžitě. Slyším křik, rozeznávám hlasy. Tak peče! Věřil jsem tomu, ale teprve teď mám jistotu, že k něčemu došlo. A je jasné, že jim musím pomoci. Kdybych jen viděl ven!

Čas na plán B. Spojit se s Lagrangem. Možná mají o situaci venku lepší přehled, než já tady. Z mého počítače se k vysílačce nepřipojím, o to se Jari postará. Skokem se přenáším k centrále a zapínám. Vlastně ani nezapínám, spojení je dávno navázáno, na druhé straně jen čekají na výzvu. Stačí aktivovat. Nejprve se ozve Lagrange, ostatní kanály ožijí za několik minut, až dorazí signál.

„Lagrange čtyři, poslouchám,“ naskočí na obrazovce po nezbytné časové prodávce operátorova tvář.

„Kapitán Carola Rexe, ovládl jsem kapitánský můstek, ostatní bojují venku, slyším je, ale nevidím, kamery jsou spálené. Očekávám instrukce... nebo jdu ven také,“ dodal jsem po krátké odmlce.

„My je vidíme. Na ravenu je funkční kamera. Najdeš ji v servisním pásmu. Posílám kód k odšifrování signálu...“

Poslouchal jsem jen na půl ucha. Podstatně jsem již věděl, podrobnosti o letu z Cruithne na Carola si poslechnu potom. Teď je důležité... Konečně. Na obrazovce naskočil přenos z kamery ravenu.

Polovina obrazu je přesvětlená, ve druhé polovině dvě postavy v cizích skafandrech. Po chvíli rozeznávám skafandry ze Sluneční laboratoře. To musí být Alan a Elias. Další postava na mě míří pistolí. Nemám zbraň, zato můžu ovládat vybavení rakety. Zapínám mechanickou ruku.

Jyri

„Zahod' tu pistoli, parchante!“ Byl to mladý hlas, takže Alan nebo Elias. Nebylo to podstatné, jediný, koho bych poslechl, byl Jari. Znovu jsem se koncentroval a pořádně zamířil. Pitomé zdržení, kdybych se nenechal rozptýlit a včas stiskl spoušť, mohlo se rozložení sil na Carolu změnit. Půl vteřiny a vše bylo jinak.

Náhle se mezi mne a bojující postavy u přechodové komory nahrnula hromada trubek. Tak to na první i druhý pohled vypadalo. Plášť lodi pode mnou se zatřásl, když to harampáči narazilo a smýkalo se po povrchu. Rychlost nebyla velká, ale překvapilo mne to. Konečně jsem poznal, o co jde. Roura raketového motoru sveržená kompozitovou konstrukcí s pomocnými motorky na koncích. Plamen z nich již netrýskal, ale do ruda rozpalené trysky svédčily o tom, že ještě před chvílí byly v činnosti.

Další náraz, tentokrát silnější, otlásl i mnou. Instinktivně jsem se přitiskl k zábradlí, ale nebezpečí již minulo, raven se definitivně zastavil. Dvě postavy ve skafandrech udělaly pohyb, jako by chtěly setrvačností pokračovat v letu, ale bezpečnostní popruhy je udržely na místech.

Rychle jsem přehodnotil situaci. Střílet na původní cíl skrz konstrukci musí počkat. Větší nebezpečí jsou ty dvě postavy. Střílím bez míření. Jedna z nich se konečně poprala s bezpečnostním pásem a jde po mně.

„Jyri, za tebou!“ slyším ve sluchátkách Jariho výkřik.

Ohlédnout se ve skafandru je věc nemožná, otáčím se celý, což chvíli trvá. Už nestíhám uskočit. Mechanická ruka manipulátoru mne zasáhla dost rychle na to, aby mne odhodila do otevřeného vesmíru. Zoufalý pokus zachytit se, vymršťuji pravačku, sevřu mechanickou ruku těsně pod jedním z kloubů a pevně stisknu. Prsty kloužou po hladkém povrchu, asi se neudržím. Zbývají tři centimetry, dva, jeden, ztrácím kontakt. Slabé škbunuti. Pojistný řemínek pistole skřípnutý v kloubu ruky se napjal. Chvilka zapružení, teď se rozhodne. Řemínek na takovou zátěž není stavěný, praská, pistole ulétá do volného prostoru. Perkele! Jari, co mi řekne? Můj let se tím aspoň zpomaluje a mění směr. Mechanická ruka se dostává na dosah levačky, přitahují se, druhá ruka, jsem zachráněn. Zprudka oddechují námahou a přestálým stresem, křečovitě objímám ruku.

Fekete

Jari odhodil Betty. Svou úlohu štítu již splnila, jen by mu překázela. Vrhл jsem se k ní. Oči měla strachem do široka otevřené, ale křičet se nepokoušela. Výcvik kosmonauta se nezapřel, věděla, že nesmí propadnout panice. Pevně semknutá ústa svědčila o tom, že se pokouší zadržet dech. Snad jí tedy ještě nějaký vzduch ve skafandru zbyl, proti vakuu by vzduch v plicích neudržel. Rukama se snažila křečovitě zakrýt trhlínu. Na jejích rukavicích se usazovala jinovatka ze zmrzlé vlhkosti unikajícího vzduchu.

Času jí nezbývalo mnoho, jenomže pomoci jsem jí nemohl. Nesměl. Předpisy týkající se podobných situací mluví jasně a s chladnou hlavou je snadné dát jim za pravdu. Nejprve musím spravit svůj

skafandr, pak se mohu starat o její. V opačném případě bych velice rychle ztratil vědomí a pak by Bettynce nepomohl už nikdo. Už teď se mi ztěžka dýchá, lapám po vzduchu, v nose cítím nasládlý pach krve.

Kde ji mám, tady! Adhezni páska ve zvláštní stehenni kapse mi sama klouže do ruky. Dírou po kulce vystříkují malé rubinové kapky krve. Nevím, jaký rozsah má moje zranění, snad to nebude zlé, krve není mnoho. Příkládám adhezku. Tam, kde je skafandr zmáčený krví, špatně lepi, nicméně sykot unikajícího vzduchu slábne a mění se ve vysoký hvizd, jak se vzduch dere ven drobnými netěsnostmi. Otočka pásky kolem těla, pevně utáhnu, ještě jednou, hvizd utichá, skafandr se z rezervy doplňuje na běžný tlak.

Priskakují k Betty s adhezku.

„Musíš mě pustit k díře, jinak ji nazalepím!“ Rozevírám jí křečovitě sevřené prsty, ruka bezvládně odplouvá prostorem.

„Ty hajzle!“ zaslechl jsem Alfa, jak zakřičel na Jariho. Neměl jsem kdy se na něj podívat, ale bylo mi jasné, že při pohledu na Bettino bezvládné tělo do něj vjela taková energie, která může pramenit jen za vzteku.

„Ištvané,“ pokračoval, „musíš ji okamžitě dostat dovnitř...“ asi chtěl mluvit dál, ale rozhodl se šetřit síly na Jariho.

„Betty!“ podíval jsem se do hledi její přílby a zamrazilo mě. Dodnes Alfovi nerozumím, jak se mohl denně dívat na její hezkou tvář a o nic se nepokusit. Na fotografii by asi jako krasavice nevypadala, protože ta nedokáže zachytit hřejivý pohled, vyzařující jak lucernička z její tváře. Teď bylo zhasnuto, oteklé rty a vytřeštěné oči mě děsily. Krev stále prýstící z nosu se rozlévala po obličejí, v nízkém tlaku okamžitě vřela a zasychala. Za chvíli začne vřít i v žilách, bublinky páry a dusiku poputují krevním řečištěm...

Přes narychlo zalepenou trhlínu na Bettině ruce jsem nanesl ještě pár záhybů adhezni pásky a i ve spěchu jsem ohodnotil bezchybné ušetření. Rutina, která se mi dostala do krve při nekonečných vycvičích, sama řídila záchrannou práci.

Skafandry nové generace opatřené regenerační jednotkou mají obrovskou výhodu, že s sebou nemusíte tahat obrovské kyslíkové láhve, vystačíte s tou trochou vzduchu, co už ve skafandru je. Nesnáž je, že pokud o ten smradlavý vzduch přijдете, máte jen malou rezervu v pohotovostním rezervoáru. S tak velkou trhlínou, jako měla Betty, ovšem skafandr neměl šanci úbytek ani valně zpomalit, natož zastavit, ani když jel naplno. Byl úplně prázdný.

V mém rezervoáru také moc kyslíku nezůstalo, ale prázdný nebyl. Uzavřít ventil, teď si musím vystačit s tím, co mám jen ve skafandru, sejmout nouzovou láhev a vyměnit ji za Bettinu. Otvírám ventil, do skafandru proudí čerstvý vzduch, měkké části nabírají na pevnosti, jak vnitřní tlak roste. Ale jen chvíli, poloprázdna nouzová láhev brzy odevzdala všechno, co v ní ještě zbylo. Zoufale málo na obnovení dýchacelné atmosféry, doufám, že dost na to, abych Betty stihl dostat do bezpečí.

Přechodová komora je nedaleko, při rvačce jsme se od ní příliš nevzdálili. Levou rukou uchopím bezvládné tělo kolem pasu a couvám ke dveřím, které se mezitím zavřely. V beztíži není práce s čímkoli balancovat nad hlavou na špičce malíčku. Problém s hybností ovšem zůstává. Přitahuji se madly, jak jen to jde, rozjíždíme se jen pomalu. Námahou mi hučí v hlavě, zorné pole se zužuje.

Probral mne náraz do jednoho z madel. Předě mnou se rýsuje obdélník dveří přechodové komory. Posledních pět metrů jsme museli dorazit setrvačností, kterou zde nezmenšuje žádné tření. Nějakým zástrakem směřovala naše dráha lehce směrem k lodi, v opačném případě bychom odpluli do otevřeného prostoru. Možná bych se ani neprobral z bezvědomí.

Je mi na zvracení, těžko se mi dýchá. Přičítám to ztrátě krve. Rána ani příliš nebolí, což ale neznamená, že nekrváčí. Doma na Marsu bych se asi skácel dřív, v kosmu žádná gravitace nebrání krvi zásobovat mozek, i když jí je málo. Tak málo. Zorné pole se zužuje, sunu se po paměti, tlačít Betty je stále těžší. S námahou se ohlédnu po Alfovi. Jari ho plně zaměstnává, ten mi nepomůže. Ani já jemu.

Ve sluchátkách se rozezná poplašný tón, koncentrace kyslíku je příliš malá. Nebo tlak? Nejsem schopen uvažovat, vhod je nekonečně daleko.

Vzrušené hlasy, stále někdo křičí. Tohle byl Jari, znělo to zoufale. Pomalu mi dochází, že to by mělo být dobře. I pro nás dva s Betty? Nevím, nechápu.

„Tady kapitán,“ náhle přeruší výkřiky klidný autoritativní hlas. „Ovládl jsem loď, je plně pod naší kontrolou. Okamžitě se vdejte...“

Nezbýval mi dech ani na úlevné vydechnutí. Vtlačil jsem se i s Betty do přechodové komory a mačkám tlačítko s žádostí o vstup do vnitřních prostor lodí. Do komory se napouští vzduch. Nekonečnou dobu trvá, než skener zkontroluje identifikační kód skafandru. Co když mě nepustí dovnitř? Jari mohl otvirání vyhradit jen pro sebe... Dveře se otvírají. Víím, že teď už to zvládnú.

Alf

Tak tak se mi podařilo zastavit. Otočil jsem se. Můj útok na Jariho nebyl tak úspěšný, jak jsem si přál, octl jsem se poněkud stranou. Zhodnotil jsem situaci. Betty se vymanila z Jariho sevření, Ištvané už k ní spěchá. Z nové pozice se mi do zorného pole dostává jiná scéna. O notný kus dál, až u mechanické ruky, stojí další skafandr v pozici mířícího střelce. Mám jediné vysvětlení.

„Ištvané, za tebou,“ zakřičím, až bezmála zahltní vysílačku.

V Jariho ruce se ocelově zableskne nůž, v následující chvíli z Bettina skafandru vylétne oblaček zmrzlých par.

Zatmělo se mi před očima. Stav v beztíži velice zřídka. Nejsem schopný jasného úsudku, řízení těla přejímá první signální soustava. To asi není přesné, i ten nejobávanější predátor útočí s cílem zvížítit. Můj první cíl byl zničit Jariho. Rozcupovat a rozmést po všech koutech vesmíru i za cenu sebezdrůkce. Jestli při tom přežiju, nehrálo vůbec žádnou roli.

Vím, že chytám Jariho skafandr zezadu za přílbu, ale před očima vidím Betty a pořád ještě nechápu, jak někdo může takové hodné holce ublížit. Rvu na Ištvána, aby jí co nejdřív dostal do lodí. Dovedu si představit její tvář oteklou, ponícenou vakuem ve vyfouknutém skafandru...

Znovu mnou zalomcoval vztek. Uchopil jsem Jariho přílbu pevněji, přímo u krku a odrazil se od pláště Carola Rexe. Asi jsem podklouzl nebo se Jari o něco zapřel, neodléti jsme kolmo vzhůru, ale téměř tečně. Nevadí, i tak jsem tomu vrahovi zatřhl tipec jednou navždy. To navždy už nebude trvat dlouho,

baterie regenerátoru kyslíku do čtyřadvaceti hodin klekne a mezitím ho ohlídám, aby se už na loď nedostal. Držím ho jak ve svěráku, vznášíme se spolu prostorem.

Vybavila se mi jiná tvář. Marta, jak se těší na náš dům a neúnavně vybírá kachličky. A ty vydrží třeba tisíc let, co je proti nim délka lidského života...

„Neblázní, neblázní,“ dostávají jasný tvar slova přicházející mi do skafandru, „zabijete nás oba!“ Z Jariho hlasu je jasně cítit děs. Mrská sebou, snaží se mne zasáhnout, ale nemá nejmenší šanci. Stále ho držím za příلبu a jinak jsem úplně mimo něj.

Povrch Carola pod námi pomalu ubíhá. Nejsme daleko, snad jen půl metru a vzdálenost se zatím viditelně nezvětšuje. To se ovšem časem změní, Carolus není nekonečný.

„Proč bych se zabíjel já?“ rozhodl jsem se Jariho trápit. „Stačí, když tě odhodím do vesmíru a já bezpečně přistanu. To je zákon akce a reakce, víš?“

„Nedělej to...“

Čekal jsem, že dopoví „prosim?“. Nic takového se nestalo. Dobře, že se tak nestalo, připomnělo mi to, že Jari není měkkota a že by se mi dobré skutky nemusely vyplácet.

„Proč bych to neměl dělat?“

„Zbytečný dotaz, věděl jsem, že to neudělám. Nejsem vrah.“

„Skončil jsem, uznávám.“

„Tak zahod' ten nůž.“

Nůž poslušně odpnul do prostoru.

„A řekni Jyrimu, ať zahodí pistoli.“ Hlava už byla opět schopna jasného úsudku. De facto jsme vyhráli. I kdyby Jyri pistoli nezahodil, sám už nemá šanci. Bylo by možná lepší počkat, až se také vzdá, a pak zavolat Alana s Eliasem, aby pro nás přiletěli ravenem. Určitě by po pár pokusech zvládli řízení.

„Jyri, za tebou!“ zařval zničehonic Jari.

Zadíval jsem se směrem ke střílející postavě. Byla téměř skryta za ravenem, mechanická ruka za ní se pohybovala. Netuším, kde se tam ten raven vzal, netuším, proč se ruka pohybuje. Je mi ale jasné, že mně potřebují hned teď!

„Myslel jsem, Jari, že se vzdáváte. Že mu třeba řekneš, aby odhodil zbraň.“

„Řeknu mu to.“

Přesto bratroví nic neřikal. Sledoval jsem, jak se Jyri snaží udržet na mechanické ruce. „Tak řekneš to, ty bastarde?“

„Drž hubu!“ zařval Jari a ohnal se po mě. „Teď mu ulétla, tos neviděl!“

„Tady kapitán,“ zazněl hlas, na který už jsem málem zapomněl. „Ovládl jsem loď, je plně pod naší kontrolou.“

„Vyhráli jsme,“ zajasal Elias. „Alfe, máme pro vás doletět? Už s tím umím.“

Nabral jsem dech a potlačil jsem chut' ještě pořádně tou Jariho přílobou zakrotit. Několikrát jsem se zhluboka nadechl.

„Zůstaňte, kluci, kde jste. My to uděláme jinak,“ chytil jsem Jariho za regenerátor a několika pohyby odsrouboval. „Teď máš jen vzduch ve skafandru, ten ti vydrží tak akorát na to, aby ses vzdal a nechal odvést do cely.“

„A jak se dostaneme na Carola?“ vetřela se mu znovu do hlasu úzkost.

„Takhle,“ ovinul jsem levou paži kolem jeho krku a pravou zahodil regenerátor co nejdříve od Carola.

Když pomínu samotnou obsluhu, je regenerátor nejtěžší součást skafandru. I v beztlíži cítíte jeho hmotu, o kterou se dá opřít. Tahle hmotá se od nás vzdalovala a my se, poslušni zákona zachování hybnosti, přibližovali ke Carolu.

Krempner

„Co je?“ stáhl jsem pomalu ruku, když Jessica uculka.

„Nic, coby?“

„To ti pořád leží v hlavě ten brejlon?“

„Nech toho!“

„Takže leží.“

„Jsem unavená.“

„Hele, vysvětlíš mi, že to byla jen bouda a já ti odpustil, že ses na něj culila...“

„Ty mi nemáš co odpouštět. Měla jsem držet hubu.“

„Tak hele,“ napřáhl jsem se...

„Trhni si...“

„Nechceš si vlízt až dovnitř?“ vplula mezi nás Hebbeltová.

Stáli jsme s Jessikou ve dveřích na záchod. To je taková holčičí taktika, utéct a schovat se. Klidně. Já tu počkám, jednou vylézt musí, času mám dost.

„Michale, co tam děláš!“ přilákal Cermanovou ten Hebbeltein jedák.

„Nic, jen jsme si povídali.“

„Víš co, tobě to tády evidentně nesvědčí. Rušíš, iřeš na celou chodbu, někdo už spal. Nejlepší bude, když už zakotvíš.“ Ukázala výmluvně chodbou na dveře do mé kóje.

„A vás ostatní upozorňuju,“ pokračovala, „že už toho začínám mít po krk. Jestli ještě jednou budu muset něco řešit...“

Nedopověděla. Jenom já si uvědomil, že neměla co dopovědět. Co nám jako udělá, dostaneme poznámku? Těm ostatním zajícům to ale stačilo, všichni zalezli. Tak jsem zalezl také, nebudu se tu bát za jejich práva, vidím, že za to nestojí.

Banda zbabělců. Zalezli a už chrápu jak po vejprasku, stačilo zadupat. Asi bych měl taky usnout, ale nemůžu zabrat.

Ani nevím, jak dlouho jsem se převaloval. Nebo spíš kroutil, převalovat se v beztlíži nemá smysl. Myslel jsem, že když vzal Alana čert, bude s Jess zase sranda. Nevím, na co si to hraje. Ta mi nadzvedla mandle. Co má co uculávat! A nakonec mne Cermanová seřve jako malýho spratka!

Děle už jsem nevydržel, vymotal jsem se z lůžka a vyšel ven na chodbu. Něco mne zachytilo. Smyčka jednoho ze spacích popruhů mne lapila za kotník. To byla ta poslední kapka. Chtěl jsem řvát a nemohl

jsem. Chtěl jsem profackovat, kdo mi přijde do cesty, a nemohl jsem. Jess, Alana i toho jeho nohsleda Eliase. Vztekly jsem utrl ušňat a nohu vysvobodil. Ulevilo se mi, rozhlížím se, co by mi ještě posloužilo jako terapeutická pomůcka. Podvědomí stočilo můj pohled k Alanově kóji.

Než jsem doplnl ke dveřím, přetransformovala se vlna destruktivního vzteku v méně explozivní, zato však vytrvalý pocit nenávisť. Pomsta musí být promyšlená.

Již opět plně při smyslech vklouzávám do kóje a rychle za sebou zavírám. Kajuta jako ta moje. A jaký tu má pořádek, mazánek maminčin. Tak copak tu máme, otevírám skříňku. Hadry, boty. Z toho nic nekouká. Svázat mu rukávy, to mne není hodno.

Něco osobnějšího. Copak si asi píšeš do deníčku, ty kluku střapatá, kdepak ho... tady. Odlupuji Alanův tablet z magnetické podložky u dveří. No ovšem, nezahešený vstup. To tě maminka neučila, že si máš své věci hlídat? Nu, však na to brzy přijdeš.

Nepřečtená zpráva? Ze se nestydíš. Ale neboj, já to napravím. Kdopak ti... ale ne! Lucka. Tak Lucka z Marsu si s tebou chatuje? A jestlipak o tom ví Elias?

„Ahoj Alane, nedaří se mi spojit s Eliášem, tak zkusím napsat i Tobě. Co se to tam u vás děje? Zprávy jsou plné Carola, ale pořad opakuji to samé, nikdo nic neví nebo nechce povědět. Vím, že teď máte jiné starosti, možná se ani nedostanete na síť, ale kdyby přece, dejte vědět. Mám strach. Lucka.“

No to je dojemné, málem mi slzička ukápla. Tak to tě nesmím nechat... Nedomyšlel jsem. Jak je možné, že se zpráva dostala do počítače! Jiri a Jari nás už dávno odřízli, mockrát jsme to už zkoušeli, nepřipojili jsme se ani na vnitřní síť. Rozklíkávám servisní informace. Datum odeslání - už včera. Datum přijetí - dnes, před pár minutami. Něco se muselo změnit. Možná jen na chvíli, musím toho využít. Napíšu domů. Ale až za chvíli, dokud jsem přihlášený pod Alanem...

„Ahoj Lucko, neměj strach, všichni jsme v pořádku. Dobré zprávy pro tebe ale nemám. Asi už ti Elias psal, že chodím s Jessikou. Už ti asi ale nenapsal, že mi ji přebal. Tvůj pozdrav je to poslední, co mu vyřídím, dále mne prosím k posílání vzátek nevyužívej, nemluvim s ním. Alan.“

Konečně se mi vrátila dobrá nálada. Ne dvě, ale tři mouchy jednou ranou! Ta kosa mně pila krev taky. V euforii a s pocitem, že je třeba ždímat houbu, dokud je mokrá, jsem zapomněl na mail domů a pustil se do zevrubné prohlídky disku. Třeba ještě něco najdu, vymyslím legráčku...

Krátké pípnutí přichází zprávy mne vytrhlo ze špionáže. Celkem mne to nemrzelo, ten nemrcouch vede dost nudný život. Největší odvaz je reportáž ze života kvasinek. Podíval jsem se na hodinky. Od chvíle, kdy jsem odeslal zprávu, uplynulo asi deset minut. Když započítám zpoždění signálu pro cestu na Mars a zpět, tak tu byla odpověď téměř obratem.

Klikám na ikonku s Carolus-chatem a oslněn náhlým přílivem světla pivírám oči. Ještě mám mžitky před očima, jedno mi je však jasné okamžitě. Na druhé straně chatu sedí někdo, kdo je schopen aktivovat na Alanově tabletu kameru. Jako by chtěl počítač mé úvahy potvrdit, otevírá okno se zprávou.

„Tady Maxim Ljapunov. Nevím kdo jsi, ale určitě ne Alan, ačkoli píšeš z jeho počítače a vydáváš se za něj. Ten už je i s Eliášem v bezpečí na Cruithne. Jiri a Jari také ne, ti teď na takové klukoviny určitě nemají čas. Takže někdo ze třídy. Ani se neptám, s kým mám tu čest, ostatně tě za pár minut uvidím na monitoru, a když tě nepoznám já, tak Lucka určitě, sedí tu vedle mne. Jestli chceš být trochu užitečný, tak přestaň dělat blbosti a nahlas stav na lodi a doruč tenhle počítač někomu z posádky nebo profesorce. A ať se mi identifikují heslem do svého osobního profilu.“

Rychle jsem pochopil. To je ten Lucky strýček, který pro naši třídu na Marsu uspořádal několik trapných akcí. Na tamní poměry je celkem zvíře. Kromě toho kamarád Alana a Eliase. Vypnul jsem tablet a začal po sobě zahazovat stopy, abych se mohl nepozorovaně vrátit do své kajuty. Pak mi došlo, že už je pozdě, věd, kdo jsem. Jestli nechci průšvih, musím spolupracovat.

Opět jsem počítač zapnul, několika slovy vyličil situaci na lodi a přidal dotověk, že jsme tu zamčení... Poslední slova jsem zase smazal a přislíbil vyhledat někoho kompetentního. Raději se pokusím sehnat někoho z posádky, než Cernanovy vysvětlovat, proč mám Alanův tablet. Jen se dostat přes zámek.

Opatrně vyhlížím na chodbu. Stále je prázdná, všichni jsou ještě v limbu. Zvolna připlouvám ke dveřím vedoucím do zbytku lodi. Vytahuji kapesní nůž. Třeba bude stačit sundat kryt zámku a nějak dveře odemknu.

Mimoděk se dotýkám snímače otisků, v zámku tiše cvakne a dveře se otevírají. Cesta je volná. Pokusím se dostat nenápadně na můstek.

Fekete

Držím Betty v náručí a zmocňuje se mne beznadějí. Co jsem čekal, že zalapá po dechu a zázrakem obživne? Podtlak, který zažila, jí vyrazil veškerý vzduch z plíc. Jak dlouho takhle zůstala, minuty? Asi minuty, ale kolik jich bylo, netuším. Rozhodně dost na to, aby se teď bez cizí pomoci neobešla.

Hlava běží na plně obrátky, nemůže zachytit tu správnou myšlenku. První pomoc! Umělé dýchání. Zoufale se chytám naučených postupů. Vdechnout život! Tisknu ústa na její. Kolikrát jsem si to představoval, jen okolnosti byly jiné.

Nádech, výdech. Žádná změna. Znovu. Nádech, výdech, přikládám ruku na hrudník. Nádech, výdech. Teď jsem něco ucítil. Plíce se snad konečně zaplnily vzduchem, její tělo začalo kopírovat mé resuscitační pokusy, spontánní dýchání ještě nenaskočilo. Kdybych tak dokázal vydechnout neošizený vzduch. Sám bych své dýchání zastavil, aby ona dostala čistý kyslík.

Kyslík! Nejraději bych si dal pohľavek. Stýská si tu po čistém kyslíku, přítom tu někde je. Hned na prvním skolení nám ukazovali, kde všude najdeme kyslíkové sprchy a dýchací masky. Jako splašený jsem vyskočil sotva zpoloviny otevřenými dveřmi přechodové komory na chodbu a strhl plombu ze zabudované lékárníčky. Do oka mi padla dýchací maska a nějaká posilující injekce. Obojí jsem vytrhl a skočil zpět k Betty.

„Dýchej!“ křičel jsem, dlaní přidržel masku na obličejí a palcem klepl do senzoru ventilu. Do trubice začal proudit kyslík. „Prosím dýchej.“ Druhou rukou jsem se snažil nahmatat tep, ruce se třáslý, nevím, zda jsem něco cítil. Strhávám čepečku z injekční stříkačky, poodhrnu límec a vrážím jehlu do svalů na šíji. Zbytek těla je stále ve skafandru, zatím nebyl čas ho sundat.

Chtělo by to adrenalinovou injekci. Možná v lékárně nějaká je. Mám od Betty odejít a hledat? Asi by to bylo správné. Připevňuji masku přichytkami k obličejí. Pod rukama mi něco cuklo. A zase, to nemůže být omyl.

Bettino tělo se propne v křeči a hned zase zkroutí. Vytrhne se z mé náruče, v ruce zůstává dýchací maska. Ozve se kašláni a lapání po dechu.

„Betty!“

Opět ji uchopím, tentokrát pevněji, natáčím tělo obličejem k sobě. Chci masku opět nasadit. Není třeba, oči má stále zavřené, ale dýchá. Dýchá sama. Připadá mi, jako by se znovu narodila. Přitahuji k sobě a lehce políbím.

Otevírá oči, stydím se. Dochází mi, že jsem zneužil situace.

„Promiň...“

Nemá dost síly, aby dala najevo jakýkoli pocit. Koutky úst se snad poněkud zkrivily. Přeji si, aby to byl úsměv.

Betty

Vzpomínám, jak jsme se učili, že člověk může ve vakuu přežít asi minutu. Žádný výcvik na toto téma jsme ale nikdy neabsolvovali. Prý je to příliš nebezpečné a v praxi k tomu nedochází. To ovšem neznamená, že bych si k vakuu nikdy nepřičichla.

Mejdany na kolejích jsou všude stejné, ale podle studijního oboru se liší v detailech. Jednou jsem byla na večírku mikromechaniků, a když čas pokročil, šlo se do laba a kluci se předháněli, kdo dokáže manipulátorem provrátat delší vlas. My zase chodili do barové komory a zkoušeli, kdo vydrží menší tlak. Samozřejmě, že to bylo přísně zakázané, jenomže, nám bylo dvacet.

Vakuum se skutečně vydržet dá. Chce to správně se rozdychat, prokysličit si tělo a zůstat v klidu. Když mi Jari prožil skafandr, na nic z toho nebyl čas ani pomýšlení. Přesto jsem dokázala zareagovat a prodloužit si vědomí na tak dlouho, dokud se o mne Ištván nepostaral. Jak to udělal, jsem se ale dozvěděla až z vyprávění.

Vlastně jsem nejdřív myslela, že je to Alf. Když jsem otevřela oči, chvíli mi trvalo, než jsem se zorientovala.

„Co?“ vypravila jsem konečně ze sebe nesouvisle. Ištván pochopil, nač se ptám. Byl nepřirozeně bledý, ale usmíval se.

„Nevím, kapitán snad vyjde ven, před chvílí se ozval. Alf potřebuje posilu. Dokážeš dojít sama na ošetřovnu? Musím ven.“

Kývla jsem hlavou a odrazila se od stěny. Paži mi projela bolest.

„Au!“

„Jsi raněná?“

„Pomoz mi,“ naznačila jsem pohybem, aby mi pomohl ze skafandru. Rukáv byl omotaný adhezni páskou. Pomalu mi docházelo, že prořízlý skafandr souvisí se zraněním.

„Asi by to chtělo sešít,“ povzdychl Ištván, když jsme se konečně probjovali k pobodané ruce. „Zatím to něčím stáhní...“

Poslouchala jsem jen jedním uchem. Ištván se pohnul a z jeho skafandru vyplulo několik bublinek krve. Teď jsem teprve zaregistrovala adhezku kolem jeho boku.

„Taky tě bodlí?“

„Střelili.“

„Dolů s tím,“ ukázala jsem na skafandr. Teď mi byla jasná jeho bledost. Jestliže si krev dokázala najít cestu od boku až k límci skafandru, odkud teď stále unikala, muselo tam dole něco hodně krvácet.

„Musím hned za nimi,“ chtěl se hádat. „Skoro to nebolí.“

„To bych měla spíš já, skoro mi to nekrvácí. Jen si vyměním skaf... Ištváne!“ zakřičela jsem.

Zatřepal víčky, opět otevřel oči.

„Mluv na mne, povídej mi něco,“ naléhala jsem na něj cestou na ošetřovnu. Pozorovala jsem jeho obličej, docela hezký. Zvláštní, vždycky jsem Ištvána vnímala jako úřední osobu, nenapadlo mě na něj myslet jako na člověka nebo přítele. Zamrzelo mě to. Mluvila jsem na něj a doufala, že aspoň podvědomě slyší.

Jyri

Musel jsem se kousnout do rtu, abych se nerozchechtal. Přestálé napětí, nervy napnuté až k mezi pevnosti, pak ten trapný trik s mechanickou rukou a nakonec se musím dívat, jak ten dědek motá uzly.

Kdyby se Gregor přičítal jen o chvíli později, už by mne na té mechanické ruce nenašel. Jenomže jsem měl smůlu a on byl připravený. Nejdřív mi smyčkový stáhl nohy a připoutal ke konstrukci ravenu, abych mu nepláchl. Pak si mě normálně lanem přitáhl a začal svazovat ruce, což mne paradoxně pobavilo.

„Motáte ty uzle jak stará babička,“ neodpustil jsem si hloupou poznámku. Není prozíravé upozorňovat ho na jeho chyby. Asi neměl bráchu, se kterým by soupeřil, kdo se rychleji dostane z pout. To by mi to lano tak prostomyslně neotáčel kolem zápěstí, ale dělal by pořádné osmičky a každou by stáhl jednou příčnou smyčkou. A hlavně by mi svazoval ruce za zády.

„On tě ten humor za chvíli přejde.“

Oddechl jsem si, nepochopil, čemu jsem se vysmíval, a dál pokračoval ve svém naivním úsilí. Poněkud jsem oddálil zápěstí od sebe, abych zvýšil napětí pout. Stačí, abych pak polevil v tlaku, a provaz se sám uvolní.

„Tak, z toho se nedostaneš,“ pochválil si nakonec své dílo. „Kluci,“ obrátil se na Alana s Eliasem, „pohlíďteje ho, jdu pomoci Alfovi.“

Gregor se ani neohlédl a upaloval tam, kde cítil větší nebezpečí. Alan balancoval na trubkové konstrukci ravenu, držel se jen jednou rukou a druhou na něco ukazoval Eliasovi schovanému kdesi za zádi. Po Gregorově výzvě se na mne oba otočili.

„Jasně, kapitáne, hned jdu k němu,“ ujistil ho Alan. „Eliasi, až to doděláš, přijď za mnou.“ Když si pospíšim, nezmužou se na odpor. Když se mi povede, co mám v úmyslu, ručička vah se rázem převrátí.

Nastala moje šance. Sřídavě tisknu zápěstí k sobě a zase je oddaluji. Pouta se chovají přesně tak, jak jsem očekával, pokoušejí se zaříznout do ruky, ale nejsou dostatečně utažená, nevhodný způsob uvázání jim dává dostatek volnosti a pomalu kloužou po hladkém povrchu skafandru přes dlaně pryč. Poslední vzepření a stočený kus provazu odlétá.

Trochu jsem se pootočil, aby Alan nemohl vidět, co dělám, ale nejspíš zahlédl, že se děje něco neobvyklého, a přidal na tempu. Nohy mám stále svázané, není čas s tím cokoli dělat, ale to mým plánům nevádí. Jedním pořádným skokem jsem u ravenu, v letu se zachytávám trubkové konstrukce, přetáčím se a plnou rychlostí narážím nohama do Alana. Rázem si vyměňujeme stanoviště. Alan mává rukama, ale nenachází nic, oč by se zachytil, a odlétá směrem k raketovému věnci. Zaujímám místo v kokpitu. Vyhrál jsem.

Rídit letoun bych nejspíš nedokázal, sportovní raven je ale něco jiného. Řízení musí být co nejjednodušší. Počítačová výpomoc se bere za nesportovní, pilot se musí spoléhat sám na sebe. Na druhou stranu se nemusí trápit podružnostmi jako pohodlí a bezpečnost pasažérů, kteří tu nejsou. Ve výsledku je tu jen knipl a akcelerační. Tady byla sice ještě nějaká další hejblata, ale na první pohled je sem přidělal nějaký kutilek na poslední chvíli. Pro můj účel budou zbytečná.

Ještě potřebuji... tady to bude ono. Startér, který otevře nádrže s palivem a zažehne směs. Elias je někde vzadu, při troše štěstí ho zhavě plny smetou z lodě pryč.

Asi bych se měl připoutat, ale už se strhl poplach, slyším výkřiky, všiml si mě. Odklápím krytku ze startéru, tisknu spínač. Zapraštění neodrušených elektrických jisker zažehávajících palivo bylo poslední, co jsem slyšel. Pak do mne narazil rozjetý rychlík.

Elias

Sledovali jsme kapitána, jak jistými pohyby zneškodňuje Jyriho. Konečně jsem po dlouhé době pocítil klid, sedla na mne únava.

„Nezdá se ti, že se pohybujeme?“

Rázem bylo po únavě, rozhlédl jsem se. Alan měl pravdu. Raven se sice pomalu, ale zřetelně pohyboval.

„Asi jak jsme z něj slezli...“

„Nebo když jsme do něj vlezli. To je fuk. Co budeme...“ Lana na ukotvení jsme už neměli, chvíli jsem se rozhlížel.

„Už vím,“ ukázal jsem naviják mechanické ruky. „Já tam dojdu,“ dodal jsem, když jsem viděl, že nerozumí, a pár skoky byl u navijáku. Trochu jsem se zdržel s pojistkou, ale pak už to šlo jak na drátku.

„Kluci, pohlíďte ho, jdu pomoci Alfovi,“ vpadl mi do práce kapitán. Musel jsem si pospíšet. Nad sebou jsem zahlédl jakési zablesknutí.

„Pozor!“ zakřičel Alan přesně v tu chvíli, kdy mi došlo, co znamenají elektrické jiskry někde v hloubi hlavní trysky. Mohutný trychtýř mířící přímo na mne se připravoval vychrtnout do prostoru masu rozzhavených plynů. Zatím byla její koncentrace příliš malá, ještě nehořely ani hořet nemohly. To se ale muselo v příštích okamžicích změnit.

Sebral jsem veškeré síly a odrazil se nazdarbůh do prázdna. Jakékoli krátkozraké, ale rychlé rozhodnutí bylo v tu chvíli lepší, než zůstat na místě s dokonalým plánem. Povrch lodi náhle zjasněl ozářen plamenem právě zažehnutého motoru. O něco jsem zabral, mé tělo nabralo rotaci, raven opírající se o plamenný chvost mi vletlo do zorného pole. Celé těleso ravenu se v tu chvíli stalo obrovským raketovým motorem, ostatní části, jako třeba kokpit s posádkou, byly proti tomu všemu okolo zanedbatelné.

Teď jsem naplno pochopil příkaz, abychom celý let absolvovali pouze na tah korekčních motorků. Inženýři na Lagrangi vyšetlovali už tak silný závodní motor na maximální výkon, který by živá posádka nesnesla. Priorita byla jiná, dopravit nám na Cruithne zbraně. Jenomže, tentokrát v těch raketových saních seděl živý člověk. Pokud ovšem ještě živý byl.

Nebylo mi dáno dlouho jev obdivovat. Před očima se mi jen mihl. Chtěl jsem se podívat za ním, ale má vlastní rotace mi v tom zabránila. Obraz před očima létá, mechanická ruka, trup lodi, v úkrytu za věncem raket se choulí Alan. Jeho bezpečí mi připomnělo vlastní nevýhodnou polohu. Letěl jsem podél lodi, kousíček nad ní, a přece nekonečně daleko.

Musel jsem se nějakým nepochopitelným způsobem otočit, opět vidím raven, ale letí opačným směrem. Než jsem se zorientoval, zaznamenal jsem další přelet a zase další, pokaždé na opačnou stranu.

Deja vu, tohle jsem už zažil. Je to pár dní, bezstarostná zábava na laser game. Letím bezmocně kousíček od kontejnerů a nemám šanci se k nim přiblížit. V tom se z neznáma vynoří dvě ruce a stáhnou mne do bezpečí. Tentokrát to byly ruce kapitánovy.

„Sláva bohu,“ slyším jeho úlevný hlas. „Jsi v pořádku?“

Dívá se mi do přilby a já jen němě přikývuji, víc ze sebe nedostanu. Kapitán se pokusí o úsměv, ale rychle mu dochází, že se dívám někam za něj. A že se dívám nejspíš na něco, co mi bere silu mluvit. Ohlíží se a vidí raven řítící se přímo na nás. Snažím se opět zachránit skokem, bohužel kapitán má stejný nápad. Stejný co do okamžiku i co do směru, překážíme si.

Pomalou se loučím se životem, naposledy se ohlédnou po ravenu. Evidentně změnil kurs a stále více uhýbá, již ho vidím z boku. Tryska je stále doběle rozpálená, ale plamen chybí, raven se už pohybuje pouze setrvačností. Zřejmě došlo palivo rozpočítané pouze na cestu sem. Je to štěstí, protože směr letu se stále mění, již vidím vnitřek trysky. Kdyby byla stále v činnosti, nejspíš bych za chvíli stál v proudu zhavých plynů.

„Tam,“ sleduji kapitánovu napraženou pravici. „To lano.“

Teď už také vidím příčinu neustálého stáčení dráhy rakety. Lano, kterým jsem ravena sám osobně připoutal. Ten teď létal kolem mechanické ruky a pomalu se na ni navíjel. Se stále se zmenšujícím poloměrem rostla, poslušna zákona zachování momentu hybnosti, i jeho úhlová rychlost. Nakonec se ruka s ravenem utkala ve vyrovnaném zápasu a v citelném ofosu se spojila v jediné těleso, v jediný chuchvalec zohýbaných trubek a konzolí. Pár uvolněných součástí pokračovalo v letu a v pár okamžicích zmizelo v okolním vesmíru.

První se vzpamatoval Jari. „Jyri!“ ozvalo se v sluchátkách a já uslyšel v jeho hlase úzkost. Nevím, zda ho Alf nedržel, nebo se mu Jari vykrotil, ale bylo to celkem jedno. Měl-li Jari ještě fyzickou sílu se práť, chuť ho již opustila. Byl to on, kdo byl první u trosk.

Když jsme dolezli k němu, držel bratra v náručí. Jyri měl nohy stále svázané, patrně jen díky lanu z toho šíleného kolotoče nevyletěl. Jari se snažil na něho mluvit, rty se pohybovaly, ale neslyšeli jsme

jediné slovo. Z nasvíceného vnitřku přilby ležící postavy na nás hleděly nevidomé oči. Z koutku bílých rtů vytékala rubinově červená tekutina.

Gregor

„Uhní!“ odstrčil jsem hrubě Jariho, když jsem viděl, že není schopen nic smysluplného podniknout. Nebánil se, byl apatický, uvolnil sevření, Jyriho tělo bezvládně vylpulo, po nekonečné vteřině jsem dokázal nahlédnout do jeho přilby na ukazatele životních funkcí. Už minutu bez pulsu. Největší zátěž patrně nebyl sám náraz před půl minutou, ale dlouhotrvající přetížení po tom ztřeštěném startu.

„Zástava, musíme dovnitř!“ křikl jsem na přihlížející.

Jari se opět našel. Pochopil, že jestli se chce zhroutit, bude k tomu mít ještě spoustu času. Záleželo na sekundách. Jako kosmonauta jsem si ho vždy cenil, teď jsem viděl, že s námi bez domluvy potáhne za jeden provaz. Alf, já a Jari jsme si standardními nadřeny pohyby bez přemýšlení podávali Jyriho skafandr jeden druhému a v rekordně krátkém čase se přesunuli k nejbližší přechodové komoře.

„Kluci, vy musíte jinou komorou,“ otočil jsem se na Eliase, který s Alanem zůstal hluboko v zadu. Našemu tempu nemohli stačit. „Všichni se do jedné nevejdeme,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„To ani my,“ upozornil mne Alf, který už otevíral vnější dveře. „Je tak pro tři.“

„Jari sám venku zůstat nemůže, budeš ho tu muset pohlídat. Já se uvnitř postarám o Jyriho.“

„Gregore, vezmi mě dovnitř, chci být s Jyrim,“ promluvil poprvé Jari. „Budu spolupracovat, přísahám.“

„Tvoje přísahy...“ nedopověděl jsem. Za jeho přísahy bych nedal ani slevový kupón do muzea řasenek. Uvěřil jsem ale, že spolupracovat skutečně chce. Důvod ležel mezi námi a pomalu z něj vyprchával život.

„Dobře, pomůžeš s resuscitací,“ přisvědčil jsem již na půl vsoukaný do komory.

„Kluci,“ zavolal jsem, dokud se ještě signál nepřerušil.

„Přijem,“ ozvalo se jednoduše.

„Vy vlezte dovnitř druhou komorou. Najdete ji?“

„Už k ní lezeme.“

„Ok. Alfe, oprav věnec a co nejrychleji se vrať. Startovací sekvence stále běží.“

Ještě jsem zaslechl Alfovu zašuměnou odpověď a pak se dveře zasunuly.

Jari

Přechodová komora se ještě ani nenatlakovala a už jsem začal z Jyriho rvát skafandr. Je to proti všem předpisům, ale mám už vyzkoušené, kdy uvolnit první sponu, aby se skafandr otevřel přesně s rozsvícením zelené kontrolky. Ostatně, Gregor si nepočínal jinak.

„To je doba,“ kývl jsem na druhé dveře, sotva jsem odhodil přilbu.

„Klid, už se otevírají.“

Trvalo nekonečně dlouho, než se dveře zcela otevřely a odkryly pohled na chodbu. Na protější stěně má být podle předpisů vestavěná skříňka s resuscitační jednotkou. Tahle byla otevřená, na dlouhém husím krku poletovala dýchací maska. Někd potřeboval kyslík a neměl čas se zdržovat s uklizením. Defibrilátor byl na svém místě.

Gregor přiskočil, jistým pohybem otevřel kryt. Kontakt se přerušil, řídicí jednotka zareagovala a spustila akustickou návodů.

„Vyměte brašnu s defibrilátorem ze skříňky, otevřete ji a aktivujte stisknutím zeleného tlačítka,“ ozval se z reproduktoru vyrovnaný, uklidňující autoritativní hlas. Při výcviku nás tyhle pitominky spolehlivě rozesmávaly, postup nám přešel do krve, jakákoli návoděda nám připadala zbytečná. Nevěřili jsme instruktorem, když se nám pokoušeli namluvit, že při osobním zainteresování v krizi snadno selžeme. Dnes jsem jim dal za pravdu.

„Odhalte hrudník pacienta,“ pokračoval hlas, když Gregor přístroj zapnul.

„Odhalte...“ nedokončil opakování přístroj. Jyriho triko jsem již dávno roztrhl, tak Gregor hlášku přiskočil.

„Odlepte bílé elektrody z šedé plastové krabičky. Nalepte elektrody na obnaženou pokožku...“

Přestal jsem poslouchat, Gregor dělal vše s matematickou přesností, odklepával hlášky dříve, než je automat stačil dořít. Byl jsem rád, že je tu právě Gregor, na jeho místě... ale nezbylo tu pro mne místo... záviděl jsem mu... protože jsem musel jen bezmocně přihlížet. Jyri připomínal hadrovou panenku. Kdykoli s ním Gregor pohnul, ruce a nohy bez odporu zavály přístorem. V prstech mu zaškubalo, vpadalo to děsivě. Okamžitě jsem zpozorněl. Život v něm tedy ještě je! Škubání - nedostatek kyslíku. Umělé dýchání! Zatímco tu jen tak stojím...

Přiskočil jsem, naučeným pohybem stiskl Jyrimu nos a druhou rukou pootvěřel ústa. Gregor na mne udiveně pohlédl.

„Ustupte od pacienta, analyzuji srdeční rytmus,“ vpadl do řeči automat dříve, než stačil Gregor cokoli říct.

Odsunuli jsme se od Jyriho a nekonečné vteřiny čekali.

„Výboj doporučen, ustupte od pacienta... Nyní aplikujte výboj, stiskněte blikající oranžové tlačítko. Teď!“

Gregor neváhal ani chvíli. Jyriho tělo se propnulo v elektrické křeči.

„Výboj aplikován, můžete se dotýkat pacienta. Zahajte resuscitaci.“

Masáž srdce v beztlíži je akrobatický výkon. Není tu gravitace, aby záchránce mohl na pacienta nalehnout a řádně stlačit hrudník. S tím výcvik samozřejmě počítá. Gregor se nohama předpisově zapel o protější stěnu, překřížil dlaně a začal Jyrimu periodicky stlačovat hrudník.

„Teď je čas na dýchání,“ stačil na mne ještě křiknout.

Znovu jsem stiskl Jyriho nos a stlačil bradu ke krku. Pohled mi padl na kyslíkovou masku resuscitační jednotky. No ovšem, na co myslím! Rychle jsem po ní hrábl, přivodící hadice se naplnila, ale stačila. Nasadil jsem masku na obličej a přepnul ovládní do režimu automatické ventilace. Hrudník se začal nadouvat a splaskávat.

Pokusil jsem se nahmátout tep na krkavici, ale nevěděl jsem, zda cítím skutečný puls nebo jen ozvěnu Gregorova snažení. Možná to byl jen můj vlastní tep v konečcích prstů. Očima jsem zajel k otevřeným

dvířkami lékárníčky. Jejich vnitřní strana je vybavena poutky s laickými injekčními stříkačkami na jedno použití. Ta s piktogramem červeného srdce chyběla. Nebyl čas přemýšlet o tom proč.

Ohlédl jsem se na Gregora. „Můžeš ještě?“

Pouze kývl hlavou, což bylo v příkrém rozporu s tím, co jsem viděl. Masáž srdce je vyčerpávající, mokré vlasy již další pot neudržely a ten se začal rozlévat po celém obličej. Zavržené oči svěděly o tom, že ho v nich začala pálit sůl. Zatrásil hlavou, kapénky se rozstříkly do okolí, ale výrazně si nepomohl.

„Teď já.“ odstrčil jsem ho. „Pohlídej respiraci!“

Se špatně zakryvanou úlevou mi přenechal své místo. Zapřel jsem se, jak jen to šlo a pokračoval v tom, co on začal. Stisk, uvolnění. Stisk, uvolnění. Rychle, závisí na tom všechno. Jyriho tělo nekladlo žádný odpor, hlavou se mi honilo varování instruktora, abychom nepolámali žebra. Cítil jsem, že mi docházejí síly. No tak, srabe!

„Vystřídáme se,“ zaslechl jsem Gregora.

„Za chvíli, ještě...“

Nedofekl jsem. Jyriho tělo se začalo bránit, hrudník již nešel stlačit. Sebral jsem zbytek sil a... a zase polevil.

„Obnovilo se svalové napětí,“ vykřikl vzrušeně Gregor bedlivě pozorující končetiny. Opatrně sejmul dýchací masku. Tělo s sebou několikrát škublo, ozvalo se zakašláni a pak jsme jen s úlevou sledovali pravidelně se zdvíhající hrudník.

„Padáme na ošetřovnu.“

Fekete

Probudila mne ostrá bolest hluboko v břiše. Asi jsem zasténal, protože se hned ozval konejšivý hlas.

„Vydrž, za chvíli to bude. Byl jsi v bezvědomí, bála jsem se ti dát celkovou anestezi.“

Otevřel jsem oči. Viděl jsem ještě trochu rozmazaně, ale jasně jsem rozeznal Betty sklánějící se nade mnou. Nebo pode mnou? Cert se v té beztíží vyznej.

Chtěl jsem se pohnout, ale něco mi sevřelo nohy.

„Sakra, neukcej sebou,“ zahartusil Gregorův hlas. Betty poněkud odplula stranou a já uviděl příčinu své nesvobody. Patrně jsem sebou v bezvědomí házel a Gregor mne vši silou držel na lůžku.

„Teď to zase zabolí,“ varovala mne Betty.

Pohledem jsem sjel k místu bolesti. Betty šátrala peanem v otvoru po kulce a snažila se ji vytáhnout. Tentokrát to nebolelo, nejspíš se pohybovala v místech, kam dosáhlo místní umrtvení.

„Myslím, že... už...“ snažila se mi traně popsat, co se děje.

Něco málo jsem sám cítil. V mém vlastním, ale zároveň cizím těle si cosi razilo cestu k povrchu. Pootevřený pean vězí v břiše už jen posledním centimetrem. Mezi jemnými zoubky jeho kleštěnek se cosi zalesklo. Pnutí roztažované kůže začínalo být nesnesitelné.

„Misku,“ zavelela Betty a kapitán poslušně přistrčil plochou nádobku se dnem pokrytým přilnavou výstelkou. Kulka pleskla, překulila se a zůstala poslušně ležet na místě k tomu určeném. Z rány se vyvalila krev.

„Odsávat.“

„To je všechno stará krev,“ komentoval Gregor tmavě sraženiny a přidržel odsávačku u rány.

„Myslím, že už nekrváčí. Vidíš?“

„Stejně mu to sešiju.“

„A chtělo by to výplach antibiotikem. Zvládneš to sama?“

Betty se soustředila na přípravu šicího materiálu, tak jen souhlasně přikývla. Odvrátil jsem pohled, tohle vidět nemusím.

„To jsem rád,“ ztvrdl náhle Gregorův hlas. Nerad bych byl k tomuhle,“ ukázal kamsi za sebe, „zady děle, než je nutné.“

Odstrčil se a mně se odkryl pohled na zbytek ošetřovny. Gregor nemusel mít strach, že by ho „tenhle“ mohl nějak ohrozit. Ve shrbené postavě toho, o kterém Gregor s takovým despektem mluvil, jsem poznal Jariho, ošetřujícího svého bratra.

Podle monitoru EEG jsem soudil, že je víceméně stabilizovaný, nicméně očividně v bezvědomí.

„Jak je,“ přerušil trapnou odmlku po chvíli Gregor.

Jari držel v ruce hlavici sonografu a jemně s ní manipuloval na břiše. Se zrakem upřeným na monitor konečně promluvil.

„Dělá mi starosti slezina. Zdá se deformovaná. Řekl bych, že ta ztráta krve jde na její účet. Píchnul jsem mu koagulant, teď už jen kontroluju, myslím, že bude v pořádku...“

„A nohy?“

„Obě zlomené. Asi jak měl kolem nich omotané to lano.“

„Rentgen?“

„Zdá se to čisté, podívej,“ mávl Jari směrem k monitoru. „Zafixoval jsem je, víc se dělat nedá.“

Gregor se nadechl, jako by chtěl něco říct, a zase se odmlčel. Nastalo tíživé ticho.

„Jari,“ přerušil ho konečně. „Je ti jasné, že tady zůstat nemůžete!“

„Jyri by snad mohl.“

„Nemohu tady s ním nikoho nechat, startovací sekvence běží. Navíc jsme všichni strašně přetažení, někteří ranění... nemám nikoho pro službu u potenciálně nebezpečného pacienta, rozumíš? Líp mu bude v cele, kde se o něj postaráš.“

Zatnul jsem zuby při té nepřijemné bilanci. Zřídili nás, jen co je pravda. Nejrozumnější skutečně bylo, nenechat žádného Nevilainena mimo zámek.

Jari nic nenamítal. Poslušně pomáhal Gregorovi vynést lůžko s bratrem na chodbu.

„Sono a EEG pošlu za váma, jsou přenosné,“ slíboval ještě ve dveřích Gregor. Jari zkrotl, o nic se nepokoušel, měl jediný zájem, přestěhovat bratra pokud možno co nejbezpečněji.

Osaměli jsme, chvíli bylo ticho. Betty se soustředila na šiti.

„Co se mu vlastně stalo,“ přerušil jsem ticho. „Je strašně bílý.“

Betty se rozchechtala. Žádný předstíraný smích, žádné společenské uchechtnutí nepovedenému vtipu. Zasmála se opravdově, opravdovým úlevným smíchem.

Podíval jsem se na ni nechápavě. Smích jí moc slušel, ale smát se raněnému...

„Promiň, podívej,“ hledala mezi nástroji, „od tebe to sedí! Tady je to...“ Konečně našla, co hledala. Stále jsem byl dezorientovaný. „A co je?“ pokrčil jsem rameny, když mi před obličej strčila vyleštěný chromovaný táč jako náhražku zrcadla. Obraz nebyl moc kvalitní, chvíli trvalo, než mi to došlo.

Ten, kdo se na mne díval z odrazu, mi byl strašně podobný. Až na tu barvu. Nedá se říct, že jsem byl bílý. Byl jsem bílý, možná i průsvitný.

„Ztratil jsi hodně krve,“ pokračovala Betty už klidně. „Dostal jsi velkou transfuzi. Ještě do tebe kape, podívej,“ ukázala na natlakovaný sáček přichycený leukoplasty k paži. Hadičkou odváděná čirá kapalina pomalu proudila do jehly zavedené do předloktí.

„Opravdovou krev s sebou nevozíme, tak dlouho by nevydržela,“ vysvětlovala stále veselým tónem.

„Mohli do toho namíchat aspoň trochu barviva, tohle je nechutné.“

„Znovu vyprskla...“ „Ty máš nápad.“

„No co,“ nevěděl jsem, jestli se mám urazit nebo mít dobrou náladu s ní. Její smích mne pomalu infikoval. Nevím pořádně, co se stalo, ale Jryi a Jari jsou očividně eliminováni. Konec stresu...

„Takhle líp poznáme, kdy se ti vytvoří dost vlastní krve...“

Nedopověděla, dveře se rozevřely, mezi zárubněmi se objevila Alfova postava.

Smál se na mě jako starý kamarád z vojn, „Kapitán tu není?“

„Odvedl oba do cely,“ odpovídám. „Jryi je pořád v bezvědomí. Je na tom špatně, ale žije. Děkuju, Alfe.“

„A vy?“

Štručně jsem popsal svůj šrám. Betty mu ukázala obvázaný loket. Alf se podíval znalecky na obvaz, Betty na něj upřela oči a chytla ho za ruku.

„To bude v pořádku,“ uklidňoval ji Alf. „Všechno bude dobré, ano?“ Pak jemně, ale důsledně vyndal svou ruku z jejích. Tedy Alfe, to bych neřekl, že jsi taková netykavka.

Odešel, Betty se dívá strašně smutně. Snad se nerozpláče. Pořád před sebou vidím jejich ruce a začíná mi docházet, jaká je situace. Betty, já přece nejsem o tolik horší než on. Víš? Podívej se na mě. „Betty, můžu ti něco říct? Já jsem moc rád, že jsme tady spolu. Že jsme tady sami. My dva.“

Dívá se na mě, možná trochu udiveně. „Ištváne...“

Pokrčil jsem rameny. „Ale nebudu o tom mluvit, jestli nechceš.“

„Promiň, já jsem trochu zmatená. Ištváne, co to povídáš? Abych tě nevzala za slovo.“

Už jí zase zahrál úsměv kolem rtů.

Pokouším se ji vzít do náruče. Přitahuji ji k sobě a ona se přitahuje ke mně. Tenhle polibek, Betty, je ode mě za Alfréda. A tenhle je už jen můj. A tenhle od tebe pro mě.

Alan

Když nás kapitán poslal do přechodové komory, rozhodně nemusel svou výzvu opakovat. Netoužili jsme po ničem jiném, než být zase v lodi.

„Tahle je blíž,“ ukázal Elias směrem kolmým, odkud jsme přišli. Okamžitě jsem pochopil. Tahle přechodová komora je o dobrou polovinu blíž. Pak už nás nic nemohlo zadržet. Ručkovali jsme po obvodu lodi, jak jen to šlo nejrychleji. Nemysleli jsme na nic jiného, leda jak už být v bezpečí, takže jsme propáslí chvíli, kdy se zpoza horizontu vylouplo okousané těleso Cruithne.

„Teda, to by stálo za fotku!“ upozornil mne na změnu scenérie Elias.

„No to je teda kýč!“

„Mít tak foťák,“ nepřipustil si Elias mé pohrdání, „tak mne s tím šutrem vyfoťíš.“

„Sakra, chlapi!“ ozval se ve sluchátkách další hlas. Patřil Alfovi, byl slabý a zašuměný, ale i tak bylo snadné rozeznat podráždění. „Opovažte se fotit! Koukejte zajet do komory, ať už jste v díře! Jak připojím raketu, startujeme.“

„Jasně, Alfe, už jsme na místě. Poslušně hlásíme, že zajiždíme.“

„Sašci!“ neodpustil si Alf, ale bylo znát, že se už nezlobí.

Dveře přechodové komory se poslušně otevřely. Elias byl blíž, když jsem k němu dorazil, koukala z něj už jen hlava.

„Tak zajed, vydro,“ houknul jsem na něj zvesela.

„Už ti otrnulo, co?“ nenechal se a v mžiku zaplul hlouběji do komory.

„Slyšíte se?“ vyjekl jsem polekaně, jen co se dveře zavřely. Všudypřítomný praskot a šum téměř na prahu slyšitelnosti náhle ustal. Měl jsem pocit, jako by vysílačka otluhla.

„Klid,“ ozval se Elias, „rádiový stín, až kapitán zapne retranclaci...“

„No jo,“ nenechal jsem ho domluvit. Zaujalo mne něco jiného. Žádost o vstup do dalších prostor lodi zůstávala podezřele dlouho bez odpovědi.

Elias si už také všiml, že něco není v pořádku. „Co se děje?“

Zavřel jsem oči a spustil vzpomínání na plně obrátky. Školení, Betty probírá protokol o vstupu do lodi. Neposlouchá skoro nikdo, jen Raří si čmárá poznámky, kdo ví, zda se toho týkají. Takových školení jsme měli spousty, je na to nějaké nařízení, nikdo netuší, k čemu nám to může být dobré. Mám podezření, že nás chtějí na dlouhé plavbě jen zabavit.

„... po přihlášení skafandru do systému...“ vynořuje se pomalu ze zákoutí myslí.

„Eliasi,“ dostávám ze sebe pomalu, jak myšlenka získává pevný tvar. „Naše skafandry se nemohou přihlásit do systému, lodní počítač je vůbec nezná. Vždyť jsou za Sluneční laboratoře, nikdy komorou řádně neprošly.“

„To nemůže být...“

„Ne?“ dostal jsem náhle vztek. „Máš lepší vysvětlení?“

„To tak přece být nemůže...“

„Tak se podívej,“ ruply mi nervy docela. Vzpomínky na přednášku získaly na ostrosti. Už jsem věděl docela přesně, co dělam.

„Jak to bylo... tady někde...“ šátral jsem po stěně komory, až jsem našel pojistku krytu displeje. Při běžném provozu nikoho nezajímají počítačové hlášky, stačí pár kontrolak a vypínač. Proto je normálně displej chráněný. Teď na dalších údajích závisel náš život.

„Podívej,“ ukázal jsem trpce na údaje.

Chvilí jsme bezradně koukali na tu pohromu. První se vzpamatoval Elias.

„Přihlásit do systému ručně,“ ukázal na tlačítko neúměrně malé svému významu a hned na ně klepl.
„Opravdu se chcete přihlásit do systému?“ vyzvídal počítač.
„Já se z něj zblázním,“ konstatovali jsme pak na přeskáčku, po celou dobu, co nás počítač zásoboval podobnými nejapnostmi.
„Neznámý skafandr, vstup zamítnut. Přejete si přihlásit se pod občanským jménem?“
„Až budeme vevnitř, tak mu přejeďu šroubovákem po sběrnici,“ vyhrdoval Elias, ale poslušně vyklepával své jméno.
„Ověření totožnosti, přiložte duhovku ke skeneru.“
„Kdo vymýšlí tyhle hlásky!“ proklínal jsem celou tu proceduru, zatímco jsem se snažil přitisknout hledí neforemně přilby k objektivu skeneru.
„Zaznamenáno mrknutí, opakuj snímání.“
„Jestli ještě jednou mrkneš...“
„Obraz duhovky zaznamenán.“
„No konečně! Tak snad už...“
„Přiložte duhovku další osoby.“
V tu chvíli nám to připadalo jako noční můra, ale pocit opravdové bezmoci přišel teprve po oskenování Eliasovy duhovky.
„Obraz duhovky zaznamenán. Probíhá ověření biometrických ukazatelů. Zbývající čas 16 min.“
„Cože, čtvrt hodiny?“
„Já si připadám jak Alenka v říši divů.“
„On to snad ověřuje až na Zemi!“
Odmličeli jsme se.
„To by odpovídalo, osm minut tam, osm nazpátek...“
„Přece si brali naši biometriku s sebou. Pamatuješ ty procedury, než jsme letěli...“
„Jenomže to bylo na Gustavu Adolfa a ten třetí někde na Erosu. Expedice Carola Rexe s námi původně vůbec nepočítala.“
„Asi.“
„Hm.“
Minuty se neuvěřitelně vlekly.
„Třeba by šly ty vnitřní dveře vyrazit,“ nadhodil s nadějí v hlase Elias. „Pořád tu je ještě vnější ochrana...“
Ani nedomluvil a vrhl se proti překážce. Nenechal jsem se pobízet a nějakou dobu jsme spolu útočili na dveře. Neměli jsme šanci. Veškerá energie, kterou jsme do činnosti mohli investovat, se odvíjela od prvotního výskoku u protější stěny.
„Já už nemůžu,“ rezignoval jsem jako první. Pot v beztíži z tváře nestéká, jen se rozlévá a štípe v očích.
„Tak toho necháme,“ souhlasil Elias udýchaně.
„Aspoň jsme se zabavili.“
„Mít tak pajcr...“
Moc jsem ho už neposlouchal, čas opravdu poskočil, na displeji svítila poslední minuta odpočtu.
„Tak dělej,“ popoháněl jsem číselník.
„Identifikace úspěšně dokončena,“ chlubil se počítač. „Totožnost ověřena.“
Spadl nám kámen ze srdce.
„Přístup zamítnut,“ dokončil počítač po pár sekundách čekání své hlášení.
„Blbost,“ vykřikl jsem po chvíli nevěřícného vejrání na monitor.
Elias už otevřel výstup do vesmíru. „Musíme za Alfem, a honem.“
„Alfe!“ Odpovědělo nám ticho.
„Třeba je jen v rádiovém stínu. Snad ho ještě dohoníme.“

profesorka Cernanová

Když jsem se probudila, většina třídy byla v tahu. Děti utekly z kóji, poletovaly po raketě a všechny dveře byly najednou otevřené. Posádka nikde a zaslechla jsem zvěsti o krvi na chodbě. Jessika našla, že má krev na tričku. Vytáhla jsem papírový ubrousek a chytila pár rubinových kuliček.
Vzápětí se roznesla zpráva, že kapitán a Jari jsou na ošetřovně. Nakoukla jsem tiše dovnitř, zahlédla jsem kapitána. Ukázal mi jasným gestem, že mám zůstat venku. Teď bych se potřebovala naklonovat. Jedna profesorka by sháněla po celé lodi děti a druhá by tu čekala na vysvětlení.
Jari otevřel dveře ošetřovny a pomáhal kapitánovi dostat ven lůžko s Jyrim. Hoch měl zavžené oči, na hrudi stopy od EEG, a ani při nárazu o stěnu nereagoval na okolí. Přízračné zjevení zmizelo v cele.
Zanedlouho kapitán Gregor vyšel ven sám, zavřel za sebou a unaveně na mě zakýval. Ze srdce se mi odvalil jeden balvan. Pochopila jsem, že bezprostřední ohrožení zmizelo. Jsou uvnitř. Kapitán ještě něco nastavoval na panelu vedle cely.
Dokončil a obrátil se ke mně. „Už jste klidná, vidíte?“
Nevím, jak se tvářit. Byla bych klidná, kdyby.. bojím se zeptat nahlas přede všemi na Alana a Eliase.
„Vaši kluci přistáli na Cruithne s Alfem a Ištvánem,“ pokračoval. „Ž Lagrange jim poslali závodní raven, protože Alf a Ištván se chtěli vrátit zpět na Carolus... Říkali vám?“
Co to říká? „Oni přistáli? A jak...“
Kapitán se usmívá. „Budou vám vyprávět. Teď jsem vás chtěl poprosit, už běží startovací sekvence a všichni musí co nejdřív do svých kóji. Postarejte se o děti. Až skončí zrychlování, přijďte za mnou a probereme, co je potřeba. Teď opravdu není čas. Alfe?“
Alf je tu zničehonic také. „Betty a Ištván jsou na ošetřovně, oba ve stabilizovaném stavu.“
„Já vím, odvětil kapitán ušechně. „Ještě na ně mrknu, jestli jsou připraveni na zrychlení, a ty už běž na můstek, rychle.“
Alf souhlasně mávl a vzdaluje se.
„Alfréde,“ volám na něj. „Jsou Alan a Elias v pořádku?“
„Jo, jsou,“ houkne a podívá se na mě udiveně. Asi si myslí, že se moc starám. Taky by se staral, kdyby mu zůstaly dvě děti na Cruithne.

Alfréd

Proč se mě profesorka tak divně ptá, nechápal jsem. Jsou snad kluci v šoku, že jí nemůžou říct sami, co se stalo? Usoudil jsem, že oni mají dost času, aby si všechno vypovídali, zatímco já se teď musím věnovat startu.

Na hlavním panelu jsem navolil Start Menu, to znamená, že všechna hlášení nepodstatná pro start rakety se přestala ukazovat. Na obrazovce rolovaly výsledky prověřky jednotlivých systémů.

Kapitán přišel na můstek a usmíval se zvláštním způsobem. Nežně?

„Ištván nám obloudil Bettyнку,” prohodil a ukazováčkem kreslil ležatou osmičku.

„Ištván?” Tvářím se pobaveně, ale v duchu mi dochází, že jsem se vyhnul maléru. Když jsem jí viděl na ošetřovně, křehkou a nešťastnou, měl jsem strašnou chuť přivinout ji k sobě a políbit, ale opakoval jsem si: nesmíš. Málem bych podlehl chvilkovému citu... všechno bych pokazil... Takhle je to lepší.

Koukám na displeje, nevidím, co ukazují, jen mě uklidňuje barva. Všude modrá a zelená, žádná hodnota v červeném poli.

„Slyšíš mě?” ptá se Gregor.

„Ně, promiň.”

Podíval se na mě. „Alfe, byli jste dobří. A teď se ještě musíme soustředit na start. Pak si odpočineme.”

Elias

Jediné místo, kde jsme mohli Alfa dohonit, byla přechodová komora mezi mechanickou rukou a raketovým věncem. V každém případě musel sestavit rozmontované připojení rakety. Dalo se s jistotou očekávat, kterým příležitěm se vrátí, až bude hotov. Výhodná poloha pro Alfa, nevýhodná pro nás.

Museli jsme se po úchytych trubkách dostat nejen blíž k zádi, ale ještě se plazit napříč, po obvodu. Nesměli jsme se rozptylovat podružnostmi, odstředivá síla vyvolaná šplháním po obvodu nás nutila maximálně se soustředit na aktuální problémy. Ztratil jsem pojem času.

„Necitils něco?”

Přehmátl jsem na další úchyt, lehce se chvěl.

„Co to může být?”

„Nevím, ale radost z toho nemám, musíme si pospíšet.”

„Teď už to půjde snáz.”

Před pár chvílemi jsme konečně přelezli na žebřík vedoucí přímo k Alfově komoře, takže nám odstředivá síla přestala komplikovat postup.

Šplhali jsme mlčky. Náš už tak rychlý postup se změnil v šílený let.

„Alane?”

„Hm.”

„Opravdu to jde nějak snadno. Myslím až příliš snadno.”

„Já...”

Nedomluvil, chvění zesílilo a naše rychlost se opět zvýšila. Tentokrát bez jakéhokoli našeho přispění. V tu chvíli mi zapálilo, co to chvění znamená a proč se nám tak snadno šplhá směrem k zádi.

„Oni startují!”

„Rychle, přidej, ať to stihneme!”

Mechanická ruka již byla téměř na dosah. Od ní ke komoře je to už jen kousek. Zabrali jsme, co síly stačí. Uchopit madlo, přitáhnout, přehmátnout. Uchopit madlo, přitáhnout, přehmátnout.

„Eliasi, to je špatně, to nemůžeme ubrzdít.”

Vzhlédl jsem, za pár okamžiků prolétnu kolem mechanické ruky, a když neubrzdím ten šílený let, minu přechodovou komoru, raketový věnec a poslední, co uvidím, budou plameny tryskající z motorů Carola Rexe.

„Zapři se,” zakřičel jsem na Alana a sám napřáhl ruce proti úchopům.

Rameny mi projela bolest, jak klouby absorbovaly mou pohybovou energii. Nohy a s nimi zbytek těla se zvedl setrvačností do výšky a nakonec jsem udělal salto. Ležel jsem teď na zádech s rukama nad hlavou a navíc bolestivě vykroucenýma dozadu. Madlo mi vyklouzlo z prstů. Let se výrazně zpomalil, ale nedokázal jsem se již ničeho zachytit. Po pár nekonečných sekundách našly nohy oporu na nějakém dalším madlu. Instinktivně jsem pokrčil kolena a dopružil.

„Alane,” začal jsem se starat, co je s nimi.

V tu chvíli mi dopadl na ramena. Náraz nebyl prudký, zřejmě už také většinu své rychlosti zkrotil, byl ale dost prudký na to, abych se dal opět do pohybu. Nějak se nám podařilo otočit se čelem k plášti lodě. Příčky žebříku míjely pod námi. Každé jsem se pokusil chytit, každá mi vyklouzla. Přesto každý pokus zpomalil pád a nakonec jsme zastavili.

Rozhlédl jsem se. Mechanickou ruku jsme již o kousek minuli, ale přechodovou komoru ještě ne. Její vchod byl na dosah.

„To zrychlení není zase tak velké,” vytrhl mne Alan z hodnocení situace.

Měl pravdu, bylo citelné, ale určitě menší než třeba na Marsu.

„Takový kolos není jednoduché rozjet.”

„Eliasi, mám dojem, že jsme přišli pozdě. Alf už v komoře nemůže být, když jedou motory.”

Věděl jsem to, jen jsem neměl odvalu to říct nahlas.

„Krucí, jak to, že nastartovali bez nás! Jak to, že nás nikdo neslyší...”

Nečekal jsem, že by mi Alan odpověděl. Oba jsme dobře věděli, že ta polovina posádky, co zůstala akceschopná, má při startu asi jiné věci na starosti, než poslouchat, jestli se venku někdo nebaví, nebo se shánět po někom, kdo už měl dávno zapadnout do přechodové komory.

„Stejně musíme zalézt do komory, tam budeme alespoň nějak chráněni,” sebral jsem po krátké odmlce opět síly. „Třeba nějak navázeme kontakt. Nebo dokážeme vyrazit tv vnitřní...”

Nedopověděl jsem. Na chvíli bylo ticho, jen ze sluchátek se ozývalo šumění a praskání elektricky nabitých částic, rozvířených blízkými plazmovými motory.

„Taky tě napadl ten pajer?”

„Jasně, urvem nějakou tyč z raveny. Jako páku...”

Přestal jsem vysvětlovat a šplhal zpět k mechanické ruce. Pochroumaný kloub, na kterém se ruka otáčela, stále držel kdysi vodorovné rameno. Teď se sklánělo ze své dvoumetrové výšky až k povrchu Carola. Tam teď odpočíval raven, stále ještě přichycený za beznadějně zašmodrchané lano navíjaku.

Šlo to celkem snadno, za chvíli se nám podařilo vyšplhat do letounu a jakžtakž se zachytit v kokpitu. Teď jen vybrat nějakou uvolněnou vzpěru. Neměl by to být problém, po havárii bude jistě konstrukce narušená. Začal jsem se rozhlížet po okolí. Tak už jsme tady zase.

„Co támhle ta trubka na špičce,“ napřimil Alan ruku dopředu. Rádiové rušení zde bylo mnohem silnější, spíš jsem jen vytušil, co chce říct. Napřažená ruka ukazovala na rozježenou změť tyčí čnicích z přidě člunu.

„To vypadá nadějně,“ ukázal jsem mu vztyčený palec. „Popolezeme.“

Praskání ve sluchátkách náhle zesílilo a vzápětí jsem zavřával. Zahlédl jsem Alanův polekaný obličej. Také ho náhly záber motorů vyčtylil z rovnováhy.

Instinktivně jsme se oba chytily konstrukce a přitáhli do kokpitu. Nějaký ořes uvolnil ravenu a ten se dal do pohybu. Vtiskli jsme se na sedadlo pilota a křečovitě se drželi svého místa. Byl to náš jediný pevný bod. Nebo jen iluze pevného bodu. Klouzající letoun nemohlo nic zadržet, mohli jsme jen přihlížet, jak nás zrychlení dosmýká k motorům a pak...

Alan něco vykřikl, ale přes praskot ve sluchátkách jsem nerozuměl. Pochopil jsem však, o co mu jde. Zuřivě mačkal startér v zoufalé snaze znovu tyhle trosky rozpořbovat. Neuvědomil si, že poslední zásoby paliva vyčerpал Jiří.

Ubíhající okolí náhle změnilo směr. Nějaká síla očividně změnila naši dráhu. Původně přímkou, teď oblouk. Pomalu mi to docházelo, podíval jsem se ke středu otáčení. Nalézal se v kloubu mechanické ruky, na kterou se raven při závěrečném letu namotal.

Z padající klece se náhle stala pouťová atrakce. Ulevilo se mi. Ale jen na chvíli, dokud jsem si neuvědomil, že osa téhle houpačky je dva metry nad pláštěm Carola. Ostatně, trvalo jen chvilku, než jsme se odlepili od povrchu, po šikmé dráze začali stoupat a po pár sekundách dosáhli horní úvratě.

Naskytl se nám úchvatný pohled. Raven, připoutaný k ruce za levé křídlo, se tím pravým natočil k zádi Carola. Z výšky čtyř metrů jsme viděli nejen raketový věnec, ale i to, co se táhlo na stovky metrů za ním.

Plazmový ohon známe všichni z videa. Jenomže ani to nejkvalitnější zobrazovací zařízení nemůže přenést všechny vjemy. Monumentalitou počínaje a barevnými efekty konče. Plamen kupodivu není nejjasnější hned za tryskou, kde má nejvyšší teplotu. Nějaký fotometr by to nejspíš naměřil, ale lidské oko není na tak energetické záření stavěné a vnímá jen modrou a fialovou složku. Opravdu oslnující část následuje teprve kousek dál. A to, co znáte z fotografií, pomalu se měníci duhu, tu musíte hledat ještě mnohem dál. Tam, kde bílý jas přestává oslňovat a rozeznáte převládající barevné složky. Někdo prý rozezná i zelenou. Já začínám u žluté pomalu přecházející v oranžovou a červenou. Ta nakonec tmavne, až zcela splýne s černí vesmíru. Možná, kdybych tím směrem namířil směrovou anténu, zachytil bych ještě radiové vlny. Těch tu bylo všude víc než dost. Nejspíš díky přímé viditelnosti začalo být praskání ve sluchátkách nesnesitelné.

„Co... me... dělat?“

Nedalo se dělat nic, než zůstat v bývalém kokpitu a počkat, až tření v kloubu ramene zastaví houpačkový pohyb. Ani pak ještě nebude vyhráno, v našem plánu budeme moci pokračovat, až se zrychlí zmírní. Jestli se zmírní. Musí se zmírnit, energie roste se čtvercem rychlosti, kdežto motory mají konstantní výkon. Malé světýlko naděje, útěcha v pár jednoduchých vzorečkách, které mě nikdy nezklamou... až do příštího zážehu. Sakra, zlobím se na sebe, protože je mi do pláče. Když už jsem měl radost z vítězství, ta se asi nedovedla jen tak zarazit a proměnila se v nezvladatelný pocit sebestlosti.

Seděli jsme, jak se dalo, a nefikali nic. Houpačkové se zmenšilo, ale stále nebylo bezpečně vylézt. Zkusil jsem se zaměřovat pozorováním oblohy, ale pohled na hvězdy mě už nebeval. Ze zvyku jsem vyhledal Mars, v posledních dnech procházel souhvězdím Berana. Tam někde je Lucinka a čeká na mě jako já na ni.

„Eliasi, podívej se sem,“ přerušil mě myšlenky Alan. Ve sluchátkách stále silně praskalo, ale u pláště Carola, ve stínu raketového věnce, se to dalo snést.

„Proč?“ Nechtělo se mi naklánět na jeho stranu letounu.

„Pojď sem, prosím tě.“

Alan by mě nevolal jen tak. „Myšlíš, že to vydrží?“ ukázal mi ukotvení letounu, když jsem se k němu dostal. Karabína na kovovém laně byla zaháknutá za konstrukci letounu, přesněji za mírně prohnutou tyč. V ohybu tyče se otevřela nepěkná prasklina. To místo se nejspíš poškodilo už při nárazu, když Jiří kroužil zběsile na laně a pak napálil do rakety. Teď, možná i vlivem pravidelného houpaní, se prasklina rozšklebila.

„Pozoruju to už delší dobu, ta prasklina se prohlubuje.“

Viděl jsem to také, pomalu jsme se blížili do rovnovážné polohy, kde je závěs napínán největší silou. Tyč se prohnuła a prasklina v místě ohybu vůči přednímu postoupila.

„Musíme odtud,“ zakřičel jsem na Alana.

Spojení se opět zhoršilo, ale zdálo se, že pochopil. Vylezl ze svého místa a začal šplhat k ramenu mechanické ruky.

„To se nepovede, musíme skočit,“ zařval jsem, abych přehlušil rušení.

Slyšel mne, ohlédl se, ale asi nerozuměl, protože pokračoval dál. Nezbyvalo, než jít s ním. Čím více se houpačka blížila své horní výchylce, tím se postupovalo snáz. Konečně Alan stanul u ramena a začal šplhat k ose otáčení představované základním sloupem mechanické ruky. Bylo by se mu to povedlo, kdyby beztíže trvala déle. Opětovný průchod rovnovážnou polohou a narůstající zrychlení zptisobily, že sklouzl zpět.

Šjel pohledem někam pod nohy a zůstal stát jako opařený. Došlo mi, na co se dívá. Stočil jsem zrak na upevnění lana. Prasklina se rýsovala přes celý průměr vzpěry. Ta teď držela jen na jednom konci. Bylo jen otázkou času, kdy se vzpěra utrhne a ničím nedržžený raven uletí do vesmíru.

„Musíme skočit! Až budeme co nejníž, musíme skočit.“

Tentokrát rozuměl. Skok nebyl tak nebezpečný, jak se zprvu zdálo. Rychlost houpačky byla v bodě maximálního přiblížení nulová. Co ale nulové nebylo, bylo zrychlení Carola. Nekompromisně nás táhlo k

zádi. Válek jsem sudy, občas narazil na nějaké madlo, až jsem konečně zakotvil na jednom ze sloupků s ovládacím panelem ruky. Alan nějakým zákrakem skončil kousek vedle mne, na technologickém žebříku vedoucím přímo do přechodové komory.

„Žije?“ zajímal se.

Ležel jsem na zádech a prudce oddechoval. Vůbec se mi nechtělo vstát a něco řešit. Nade mnou se stále houpal raven. Opět prošel horní výhylkou a blížil se. Zaostřil jsem na kotvici lano a vzpěru, která ho držela. Někdy, když jsem se kouleli po Carolu, se ohnula. Užasle jsem zíral na karabinu klouzající po konstrukci až k jejímu otevřenému konci.

„Pryč, spadne to sem,“ vykřikl jsem na Alana, ale samotnému mi nebylo jasné, kam pryč. Nahoru, jediné někam ke špičce...

„Ke mně, musíš ke mně,“ zoufale zařval Alan, ale bylo pozdě.

Utřazený raven dopadl v mé těsné blízkosti. Nějaká uvolněná tyč mne praštila do přílby. Celistvost nenarušila, horší bylo, že mne vychýlila z nestabilní pozice a já začal opět klouzat dolů k motorům.

Nebylo o co se zachytit, navíc jsem ležel na zádech, pod sebe jsem neviděl. Nějaký pták mi vletl do zorného pole, zvolna nabíral výšku a bez problémů mne předešel. Už ho vidím jasně. Raven se po dopadu odrazil od Carola a doprovázen drobnými troskami pokračuje ve své poslední cestě.

Mijím úroveň přechodové komory. Alan něco křičí, ale není rozumět. Blízkost motorů ruší příjem. Raven je o kus napřed a hlavně výš. Přelétá raketový věnec, jasně zazářil odraženým světlem plazmového plamene a rychle získává světlo vlastní. Nejprve červené, později je rozpalený do běla. Snážeavitelné součásti mizí první, nakonec se v záru rozpívá i zbytek konstrukce kdysi pyšného závodního stroje.

Poslední fázi si jen domýšlím. Zarážím se o nosnou konstrukci jedné z raket. Možná je to ta, kterou Alf odpojil? Co na tom záleží. Ticho. Náhle mne obklopuje ticho. Opravdové, hluboké ticho. Jaká úleva po předchozím randálu. Nemohu se ticha nabažít, hladí rozjitřené nervy, kolíbá, kdybych zavřel oči, usnul bych. Úroveň rušení byla již taková, že ji i přijímač v přílbě nejspíš vyhodnotil jako bílý šum a sluchátka odpojil.

Pokouším se zorientovat. Odhaduji vzdálenost k nejbližšímu technologickému žebříku. Nedostává se mi odvaha k němu skočit. Teď, dokud jsem ještě zcela při smyslech, mi je jasné, že nemám šanci. Ale to se může změnit. Teplu prosakující z motorů je už teď nesnesitelné. Možná zanedlouho přehodnotím situaci a o skok se pokusím.

Nahoře, už téměř u komory vidím Alana. V ruce svírá nějakou tyč. Tak vidá, přece v tom kalupu nějakou našel. Přeuju mu to, moc mu to přeju. Snaží se mi něco naznačit, asi, že přivede pomoc. Víím, že ho žádné dveře nezastaví, že obrátí celého Carola naruby, aby mne odsud dostal, a také víím, že to nemůže stihnout.

Mars pluje stále ve stejné výši, pořád ve znamení Berana. Mars, Lucinka, chtěl jsem se tam vrátit, nebo ne?

Kapitán

Jestli se při startu něco sepsuje, budu to muset jít opravit sám. Nemám janc pryč, Betty zraněná, nemůžu pracovat, Alf je ještě duchem mimo z té nebezpečné akce.

Je to obrovská zátěž, chápu. Když jsem na ošetřovně viděl Ištvána s Betty, ani jsem je nechtěl rušit. Našli si svůj způsob, jak se s přetáženými nervy vyrovnat. Přál jsem jim trochu soukromí spolu.

„Spouštím test raketového věnce,“ hlásí Alf ze svého místa.

„Vyuvíječe?“

„Pozitivní.“

„Ostatní provozy?“

„Utlumeny nebo vypnuty.“

„Rekni, až skončí test.“

Striktně vzato, bylo zbytečné ptát se na stav motorů. Je to milion věcí, které stejně v hlavě neudržím, a když některá selže, počítat ji nahlásí. Jenomže, za pár let, co člověk dělá tohle femeslo, si zvykne na některá slabá místa dohlížet osobně. Už jen proto, aby viděl, zda se situace vyvíjí běžným způsobem nebo může v nečekanou chvíli přijít malér z nečekané strany.

Zbývalo pár minut, obnovuji spojení s Lagrange. Na obrazovce naskakuje známá tvář.

„Situace?“ zněla první a jediná otázka.

„Vše pod kontrolou, připravujeme se ke startu. Podrobnosti později.“

„Co se dalo, sledovali jsme kamerou na raven. Je stále funkční, ale po tom šiléném kolotoči kouká mimo.“

„Podrobnosti později.“ opakoval jsem tvrdohlavě.

„Test raketového věnce dokončen. Vše v pořádku.“

„Tak nám držte palce,“ bylo jediné, co jsem vzkázal na Lagrange, ale spojení jsem nezrušil.

„Zážeh,“ komentoval po nějaké době Alf displej s odpočtem.

Ani nemusel, zachvění a slabá, sotva patrná síla mne lehce vtiskla do křesla.

„Zdá se, že jde vše, jak má.“

„Minuta do druhého zážehu.“

Regulovat výkon raketového věnce je věc neobyčejně komplikovaná. Tenhle typ motorů je oblíbený pro nesmírný výkon vztažený k hmotnosti stroje, v plném nasazení nemá konkurenta, ale o nějaké plněné regulaci si můžete nechat zdát. Než se spustí plný výkon, je třeba projít několika fázemi.

Druhá fáze na sebe nenechala dlouho čekat, zrychlení již bylo cílenější. Tělem se mi rozlil sladký pocit tíže. Rozhodl jsem se využít času do dalšího zážehu a opět obrátit pozornost k Lagrange.

„Cestující jsou mimo nebezpečí, dva členové posádky jsou ranění na ošetřovně. Nevilainenovi pod zámkem, Jyri ve vážném zdravotním stavu...“

Pár slovy jsem popsal naši situaci a stav lodi.

„Třetí zážeh za deset, devět...“ vpadl dprostřed ličení Alf.

„Zatím končím,“ informoval jsem lakonicky a minimalizoval okno vysílačky dřív, než protějšek stačil zaprotestovat.

„šest, pět...“

Na obrazovce zablíkala žádost o prodloužení spojení s Lagrangem.
„Nejsme doma, perem,” zabručel jsem pod fousy. Zážeh není nic nebezpečného, ale je zbytečné si kledovat o malér tím, že bych se rozptyloval zbytečnými hovory.

„tři, dva...”

Barva okénka s žádostí se změnila na karminově červenou. Tohle ignorovat nemohu.

Klepl jsem do klávesnice. „Přijem...”

„Někoho máte venku!”

„Zážeh!”

Další vlna akcelerace mne vtiskla do křesla, tentokrát poněkud brutálněji. Téměř jsem to nevnímal. Nevěřicně jsem zíral na monitor.

„To jsou záběry z kamery ravenu,” promluvila vysílačka na vysvětlenou. „Zaznamenala pohyb, někdo se dostal do zorného pole.”

Obraz byl mizerný, blízkost plazmových motorů si vybírala svou daň na kvalitě přenosu. Přesto jsem zřetelně rozeznal příblu skafandru. Bylo to poněkud odlišný typ, než jaké používáme na Carolu. V tu chvíli mi došlo, odkud ho znám a kdy jsem ho viděl naposledy. Pak tam ale nebude jeden...

Jako by mě myšlenky slyšeli až na Lagrangi, ozval se z vysílačky komentář. Hlas byl jasný, směřově vysílání není na rušení motory tak háklivé, jako běžný komunikační kanál.

„To musí být ti dva chlápci z Cruithne. Občas se tam mihne i druhý skafandr...”

Následovala ještě nějaká duchaplná poznámka, kterou už jsem neregistroval. Zuřivě jsem prohledával menu nastavení a zbytek své mysli zaměřoval úvahami, proč se ti dva nehlásí. Něco se muselo... tady je to, škrtnuť ikonka reproduktoru vnějšího okruhu. Jari ho vypnul, tak jako skoro všechno, ale vím bezpečně, že já komunikaci obnovil. Není čas na úvahy, klikám na tlačítko.

Zdá se mi, že slyším nějaké hlasy, ale naprosto se utápějí v šumu a praskotu.

„Tady kapitán, hlaste se. Alane, Eliasi, slyšíte mne?”

Několikrát opakuji výzvu, pokud mne snad slyší, já neslyším nic. Syčáci, jak to, že mě neposlechli! Měli zalít hned, jak jsem jim řekl. Všechno jsem přežil a teď mě dostanou do kriminálu!

Ovládl jsem se, nadáváním je dovnitř nedostanu.

Obraz z kamery ravenu se už také téměř rozsypal. To, co z něj zbylo, nevypadá povzbudivě, scénérie kolem se mění, raven je nestabilní. Jestli něco praskne, zastaví je až raketový věnec... v lepším případě.

„Gregore, čekám jen na tvůj rozkaz,” vyslovil Alf nahlas mé úvahy. Věděli jsme oba, že tam nemohu jít já. Kdyby se něco stalo... loď bez kapitána...

„Dej na sebe pozor!”

Odpověděl jen pohledem. Bylo v něm všechno. Technik jako on ví možná lépe než kapitán, jak nebezpečné je lézt ven, když rakety hoří.

Alf

Jednou možná budu vyprávět, že jsem si začal na nový životní styl zvykat. To proto, že mi to po letech bude připadat dobrodružné. Teď mi ale rozhodně nepřipadá, že prožívám něco, na co bych si chtěl a dokázal zvyknout. Neustálé napětí, nejistota, stres. V jednu chvíli se zdá, že je konečně po všem a za pár minut vystrkuje hlavu z lodí, samozřejmě když jsou motory zrovna v nejlépším, a proti mně se napřahuje kluk s montážní pákou.

„Co blbneš!”

„Dvěře se nechtěly otevřít,” rozeznávám zašuměný Alanův hlas.

„Protože jsem byl zrovna uvnitř,” začínám vysvětlovat, ale vypadne mi do řeči.

„Elias,” ukáže skoro hystericky někam za sebe.

„Kde je, co je s ním!”

Oněměl jsem, když jsem konečně našel, co ukazoval. Na podpěrné konstrukci jedné z raket ležela nehybná postava ve skafandru. Horší to snad být nemohlo, byl v zóně, která je nebezpečná i po prvním zážehu. Nejde jen o vysokou teplotu, ale hlavně o ionizující záření, kterého je kolem usměřovačů toku vždy víc, než je slučitelné s dlouhodobým přežitím.

„Jak je tam dlouho!” zatřásl jsem s Alanem.

„Teď, teď tam spadl, hned jsem chtěl běžet pro pomoc.”

„Zaplat pámbu,” ulevil jsem si.

Radiace po třetím zážehu je snesitelná alespoň krátkodobě. Musíme si pospíšet... čtvrtý by byl kritický, po pátém zážehu se přežít nedá. A to ani tady.

Sáhl jsem zpět do komory a strhl ze stěny lano. Technologický žebřík vede přímo k jedné z raket věnce. Elias leží hned na té sousední, nějakých pět metrů bokem.

„Vlez si do komory,” nařídil jsem Alanovi nesmlouvavým tónem. „A ať ti kouká jenom hlava. Za chvíli dojde k další akceleraci. Kdybychom to nestihli dřív, než dojde ještě k další, běž dovnitř sám.”

„To nejde...”

„Nebudeme se hádat,” odsekl jsem ostře.

Myslím, že Alan ještě něco říkal, ale jak jsem se vzdaloval, ztratil se jeho hlas v praskotu výbojů. Nebylo to důležité, stejně bych se nesoustředil. Na čem teď záleželo, bylo pět metrů vpravo a dvacet pod mnou.

Už jen deset. Odrážím se, poslední metry letím, zrychlení pomáhá. Zachytávám se na patě první rakety věnce. I přes tepelnou izolaci skafandru mne v několika okamžicích zalila nesnesitelná vlna horka. Bojím se, že přijdu pozdě. Postavu vidím kousek před sebou, nejeví známky života. Jedním klapnutím přichytávám za konstrukci karabinu lana a odrážím se ke skoku k sousední raketě.

Tak tohle nás ve škole neučili. Přeskakovat mezi raketami v beztíži je jedna věc, ale když je jen malé zrychlení, jako třeba tohle, už je tu riziko, že nedoskočíte. Raději na to nemyslím a přistávám u nehybného skafandru. Leží na břiše, obrácím ho hledím k sobě.

Ani nemusím pátrat po hodnotách krevního tlaku nebo tepové frekvence. Obličej zbrocený potem a reagující oči promlouvají jasně. Chvilí zmateně bloudí zrakem po mém skafandru. Zdá se, že mne poznal, rty se začaly pohybovat. Neslyším, co říká, možná si ani neuvědomuje, že vysílačka nám v téhle elektromagnetické smrti není nic platná.

Na pokusy o domluvu ani hluboké úvahy není kdy. Spěšně provlékám lano podpěrnou konstrukcí a napínám, co jen síly stačí. Rakety jsou teď propojeny jakýmsi vodorovným šplhadlem, jenomže toho šplhadla zbývá ještě dobrých patnáct metrů. Narychlo vážu zkracovací uzel a upevňuji koncovou karabinu.

„Dokážeš to přeručkovat?“ doprovázím gesta slovy, ačkoli mi je jasné, že nemůže slyšet.

Dívá se střídavě do mé přílby, na lano a snaží se pochopit, co mu rukama naznačuji. Nejlépe by bylo jít příkladem, ale nejsem si jistý, že by mne dokázal následovat.

Po dlouhých vteřinách přemýšlení se vrávoravě přisune k lanu, uchopí ho do rukou a přitáhne se. Evidentně nepochopil, co s nohama. Nadzvedám je a zaklesávám za lano. Svou nemotorností připomíná lenochoda na laně. A bohužel i rychlostí. Ruka pomalu střídá ruku, přitáh, posun celého těla. Nedivím se, energii beroucí horko si začíná vybírat svou daň i u mne.

Konečně se Elias dostatečně posunul, na laně je dost místa i pro mne. Lano se prověsilo pod naši společnou tíhou. Postup se zrychlil, šplháme teď z mírného kopce. Až budeme za polovinou, bude postup o to obtížnější.

Další zážeh přišel v nejméně vhodnou chvíli, když jsme byli v polovině zavěšeného lana. Právě tam se rozklad sil projevil nejvíce. Prověšení lana nebylo velké, odhadem asi jedna k deseti. To ovšem znamená, že i síla napínající lano musí být desetkrát větší. Při čtvrté akceleraci tato síla ještě asi třikrát vzroste. Kdybych měl sílu počítat, nejspíš bych došel k hodnotě, která by mne uklidnila. Lano je navrženo na mnohonásobně větší zátěže. Co ale náhlou zátěž nevydrželo, byl můj zkracovací uzel.

Dnes již nezjistím, zda jsem uzel málo utáhl, nebo za to mohla malá drsnost lana. Nejspíš se při náhlém vzrůstu síly konce zkracovačky vysmekly ze smyček a celý propletenec se rozmotal. V tu chvíli se naše opičí lávka proměnila v kyvadlo a my letěli po oblouku proti nosné konstrukci rakety. Elias narazil do jedné z podpěr, já se bezmála zapasoval mezi plášť Carola a rozpalené tělo hořící rakety.

Ještě než mi stačilo dojít, že tohle by byl opravdový konec, zapracovalo podvědomí. Zapřel jsem nohu o tělo rakety a odrazil se. V tu chvíli nebylo důležité kam, hlavně daleko od té tavící pece. Naše kyvadlo se vracelo zpět.

Něco mne začalo tlačit dolů. Vzhledl jsem vzhůru. Eliasovi se nárazem vysmeklo lano z rukou a teď se ho marně snažil zachytit. Neměl jsem sílu udržet nás oba, lano mi beznaděně klouzalo mezi prsty.

Cítil jsem, jak se sunu dolů. Dolů a poněkud do strany. Po rozvázání uzlu se lano pouze prověsilo, oba konce stále držely za karabiny. Se stále se zmenšující rychlostí jsme oba doklouzali do nejnižšího bodu, v hloubce nějakých sedmi metrů.

Elias sebral poslední zbytky sil, znovu pevně uchopil lano a začal šplhat nahoru. Na nic jsem nečekal a vydal jsem se za ním. Měli jsme oba velice dobrý motiv. Šalvýt pár plamenů, který byl nahoře nesnesitelný, začínal se tady dotýkat prahu bolesti.

Vzhledl jsem vzhůru. Elias mne nechával za sebou. Z počátku nepatrný náskok se zvětšoval. To je dobře, moc dobře. Věděl jsem, že bych neměl sílu táhnout nás oba. Po chvíli mi došlo, že co nevidět ztratím sílu táhnout sám sebe. Po pár metrech jsem si tím byl jist.

„No tak, nenecháš se přece předběhnout takovým mlíčňákem,“ povzbuzuji sám sebe. Rukama se přitahuji, nohama zabírám za kluzký povrch Carola. „Ještě kousek a budeš tam, za chvíli budeš doma, musíme s Martou vybrat ty kachličky do koupelny. Přece jít to v tom horku nenecháš dělat samotnou. V tom strašném horku...“

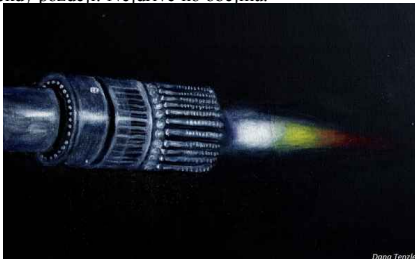
Hlavou jsem narazil na nějakou překážku. Elias. Ohlíží se na mne, naše pohledy se setkají. „Došla mi pára,“ nařikají jeho oči. „Mně taky,“ chce se mi rvát, ale nesmím. Tlačím přílbou na jeho podrážky, snad se posunul o pár centimetrů, snad se mi to jen zdá.

Zalýkám se horkem. Odpočíváme si. Chvilí, jen malou chvilku. Pak to zase půjde. Určitě to půjde. V očích mne páli pot. Takovou dobu jsem toužil po tíze, a teď, když ji konečně mám, způsobuje jen to, že mi pot stéká do očí. A taky, že nemůžu nahoru. Sotva se držím. To je k vzteku. Sakra, je to jen pot, co mne v těch očích pálí?

Zachvění na noze. Nejen na noze, i loket. Všude, kde se dotýkám povrchu Carola, cítím chvění. Chvění, jako bych se sunul po podložce. Stoupám vzhůru. Pomalu, hodně pomalu, ale jsem si tím jistý. Teď už jasně vidím, že Carolus pod mýma nohama ustupuje dozadu. Zakláním se, co jen to jde, Elias mi brání ve výhledu.

Teď, a teď znovu a zase. Na vrcholu nejbližší pomocné rakety, nohama zapřená o podpěrnou konstrukci, stojí nasvícená postava opírající se zády o plášť Carola. Pokrčí se v koloupen, zatřepává lano přehozené přes ramena a vstává. Lano se napne jako struna, zakmitá a poslušně stoupá vzhůru. A zase, pořád dokola.

Rozeznávám skafandr stejného typu, jako má Elias. Alan, samozřejmě, nikdo jiný to být nemůže. Příležitostně mu musím vynadat, že mne neposlechl a nezůstal tam, kde jsem mu přikázal. Ale jen trochu, docela malíčko, někdy později. Nejdříve ho obejmu.

Dana Tenzer

Alan

„Tak já nevím,“ obrátil jsem se na Eliase, když jsme vyšli od kapitána. „Seřval nás, nebo pochválil?“

„Taky mi to nedochází.“
„Myslím, že není přesvědčený, že jsme venku nezůstali schválně.“
„Ale proč bychom to děláli?“
„Myslí, že to byla klukovina. Musíš uznat, že je hodně divné, aby po pozitivním skenu duhovky počítá nepustil někoho dovnitř.“
„Nejdřív nechtěl věřit ani ten sken. Na to proceduru zapomněl, nestává se, že do lodí lezou cizí kosmonauti.“
„Ale pak to v protokolu našel.“
„Díky bohu, jinak by se asi neuklidnil. Ale stejně nám nevěří.“
„S tím asi nic nenaděláme,“ povzdechl jsem si a otevřel dveře do jídelny.
„A, naši hrdinové,“ ozval se nepřijemný Krempnerův hlas. Tón si vybral ze široké nabídky svých jevodatých fistulí.
„Vodjeď, nemáme náladu na slaboduchosti.“
„Jak hodláte využít nově nabytých sympatií? Děvčata vám jistě budou skákat kolem krku.“
„Proč jsme ho ještě nezabili?“ obrátil se na mne Elias.
„Prej kvůli vám Alf málem přišel o život, sem slyšel...“
Viděl jsem, jak Elias ztuhl.
„... tak tomu já říkám hrdinství,“ pokračoval ten hnusák. „To není jako dřepět a nechat si měřit duhovku...“

Teď jsem ztuhl i já. Odkud ví tohle! Jako na povel jsme se na něj oba obrátili. S pokřiveným úsměvem vypustil ještě pár vět a v náhlém poznání zmlkl. Divali jsme se na sebe mlčky. Viděl jsem, jak se mu ztrácí barva z obličeje. Začal ustupovat.

„Tady jsou,“ otevřely se dveře a vstoupila Hebbeltová.
Krempner využil příležitosti, přitáhl se k zárubni, proplul a zmizel na chodbě. Elias za ním. Na nic jsem nečekal a vystartoval také. Bohužel jsem se ve dveřích zamotal s Hebbeltovou, a tak už jsem jen viděl, jak mizí za rohem. Dohnal jsem je až před skladem.

Eliase jsem měl vždy za slabšího, ale teď měl evidentně navrch. Zpracovával Krempnera způsobem, který bych do něj nikdy neefkl. Rána střídala ránu, málokrátá minula cíl. Dostal jsem strach. Strach o Eliase. Jestli tomu parchantovi ublíží, bude za to ještě potrestáný.

„Eliasi, nech ho, prostě ho dovedeme ke kapitánovi a pak k Cernanový.“
„Ani se neohléd, ale uvolnil úchop. Krempner využil situace a stáhl se.“
„Co blbnete, sranda, ne? Počítá se zeptal, jestli vás chci opravdu pustit dovnitř a já odklepl, že ne. Prostě jsem vás chtěl trochu vystrašit, no. Jessika...“ zarazil se.

„Co Jessika?“
„Nic, to sem nepatří.“
„Ona to možná tak docela sranda nebyla, vid’?“ přebíral výslech Elias. „Kdyby tu Alan nepřekázal, tak by Jessika neměla na výběr, že jo?“

Krempner neodpovídal, jednou rukou se držel za bok, druhou si držel čelist. Elias si při rvačce moc nevybíral.

„Tak jdeme za kapitánem. Když budeme mít kliku, tak tě šoupne k Nevilainenům.“
„Hele, tak bacha,“ přešel Krempner do útoku. „Já bych taky moh mluvit. Kde ti dva asi vzali čokokabel? No?“ dival se na mne významně.

Elias si pohrdlivě odfrkl. „Co to na nás zkoušíš? Asi jim ho dal Konrád, kdo jiný?“
„Opravdu?“ opět ten významný pohled na mne. Jako by chtěl říct, kdo měl ten kabel a komu ho pak dal. A že Jessika byla poslední, kdo ten kabel měl v ruce, než se přesunul do Jyriho pracek.

„Eliasi,“ otočil jsem se na kamaráda. „Nechme toho, nakládačku dostal, víc mu stejně nikdo neudělá. Vlastně ani to ne.“

Elias se na mne překvapeně otočil. „To nemyslíš vážně!“
Strach mě svazoval. Cítil jsem, že past pomalu, ale jistě sklápjuje. Měl bych se přiznat, a tím podrhnu i Jessiku a vlastně i Alfa, který mi dal práva na vstup do skladu. Budu o Jessice mluvit u soudu... ne, to bych nedokázal.

„Eliasi, myslím, prosím tě...
Naše pohledy se setkaly. Elias si mě prohlížel.
„Kluci, hledám vás.“ Kapitán se vynořil zpoza rohu chodby. „Procházel jsem protokol, měl bych se vám omluvit, bylo to tak, jak jste říkali. Někdo musel být na můstku a zamítl vám přístup. Bohužel to vypadá na někoho z vaší třídy. Profesorka Cernanová mi doufám pomůže zjistit, kdo to byl.“

Elias se nadechoval ke slovu. „Kapitáne...“
Chytil jsem ho za loket. Vydechl naprázdno.
„Budeme rádi, když se něco bližšího zjistí,“ odpověděl jsem místo něj. Nechtěně jsem pozoroval, že se začínám zaplétat do lži, aniž bych tušil, jak se z ní dostanu ven.

Osaměli jsme s Eliášem. Krempner vycouval hned za kapitánem a tvářil se jako svědomitý žák. Možná máme s Jessikou štěstí, protože Krempner zrovna není typ člověka, který by hned běžel všeho vyspat paní profesorce.

Elias se na mě znovu zkoumavě dival. „Co blázníš?“
„Neprozrad’ ho, nebo on vyžvaní jednu věc. Prosím tě.“

„A o co jde?“
„To ti nemůžu říct. Možná ti to řeknu někdy, později.“ Nechtěl jsem Eliase zamotávat do svých problémů. Nedovedl jsem si představit, že bych se mu svěřil.

Díval se na mě jako na cizího. „A nebo až naprší a uschne, vid’? Tak si svý tajemství nech. Můžete si o tom špítat s Krempnerem.“

Skousl jsem včítku a vydržel bych, i kdyby mi dal taky nakládačku. Nezlobil jsem se na něj. Pořád jsem ho před sebou viděl, jak leží na raketovém věnci v blízkosti trysek. Já vím, je to moje vina. Má pravdu, že se na mě našval. Už se víc neptal a začal se ke mně chovat odtažitě.

Elias

Hebbeltové se zase rozbila pistole na laser game. Nevím, co s tím ta ženská vyvádí, říká, že nic. Skoro mě začíná mrzet, že jsem se v té zpropadené hře tak angažoval. Už ji prakticky nehraju, ale jsem to pořád já, kdo se jim o ty jejich pistolky musí starat. Jak jsem si myslel hned z kraje, zase odešel kondenzátor u zdroje, měl bych to vymyslet nějak jinak, ale nechce se mi. V příhrádce s náhradními součástkami už žádný nebyl, musel jsem do skladu.

Prohrabávám se příhrádkami v boxu s drobnou elektronikou, když mne vyruší lehké zasyčení. Otevření dveří na kosmické lodi je vždy doprovázeno vyrovnáním tlaků v místnostech. Zvuk, který nám z počátku každému unikal, teď nepřeslechne nikdo. Kapitán dokonce říká, že mu někdy i lupne v uších. To už je holt úděl stáří, tělo už nezvládá změny tak snadno. Ale kdo ví, jak budu vypadat já, až mi bude pětáctice.

Konečně jsem se dostal ke správné příhrádce, nechtěl jsem ji zase ztratit, tak jsem zůstal na svém místě a promeškával tu správnou příležitost dát najevo, že je tu ještě někdo jiný.

„Cos chtěla?“ ozval se k mému překvapení Alanův hlas.

„Jak to, co? Chtěla jsem tě vidět. Skoro si mě nevíšmáš, co je s tebou?“

Chvilku jsem si to dával v hlavě dohromady. Scházejí se ve skladu? To jsou tichošlápci!

„A na obědě jsi mě neviděla? Já tě viděl zřetelně.“

Tohle že je Alan? Barvu hlasu poznávám jasně, ten chlad v řeči k němu nepatří. A že takhle mluví s Jessikou, mi už smysl nedávalo vůbec.

„Ty seš ale pavouk, vid?“ zasmála se podlézavě.

Tak takhle je to! Jessika prostě potřebuje nějakého Krempnera. Když ji někdo dvakrát denně neserve, tak... A Alan na to přišel, tak hraje divadlo, že je bouchač. Až takhle klesl...?

„Jessiko, musíme si asi něco říct...“ řekl Alan už svým normálním hlasem.

„Jak to myslíš?“ podivila se.

„Jessiko, já nejsem úplně blbej. Nezapomněl jsem, jak jsi tady vzala ten kabel. Pamatuješ? Na co jsi ho potřebovala?“

„Jo, ty se zlobíš kvůli tomu kabelu! Já ti slíbila, že ho spolu půjdeme vrátit, vid? Ale vždyť tu teď jsme.“ Odmlčela se a šeptem dodala: „Můžeme pokračovat, kde jsme posledně skončili.“

Rozlehl se ticho, začalo mi být trapně. Zřejmě se rozhodli pokračovat v něčem, co posledně nestihli, a já si připadal poněkud přebytečně. Po pár vteřinách náhle Alan ticho přerušil.

„Nech toho, fečni mi, pro koho byl ten kabel. Pro Jyriho, že jo? Pro ty dva lumpy? Já jsem měl být jenom trouba, kterej na nic nepřijde. Můžeš být ráda, že si nikdo nepoložil otázku, jak se dostali do palubní sítě.“

„Alánku, co to povídáš!“

„Tak mi zkus říct, že to bylo jinak. Slyšel jsem, jak jsi nabízela Jyrimu, že s ním utečeš. Na mně ti nezáleželo. Klidně jsi mě podvedla.“

„No tak jsem ti něco neřekla. To vadí? Alane, mě už nebaví taková kretění jako Michal a Jyri. Došlo mi, že bych chtěla hodnýho kluka. Jako jsi ty.“

„Jessiko...“

Zvědavost mi nedala, opatrně jsem vyhlédl, proč Alan náhle zmkl. Jessika mu visela kolem krku. Alan ji vzal jemně za paže a odtáhl je od sebe. „Nezlob se, nejde to.“

„Ty mě nechceš?“

„Toužím po tobě, ale nechci s tebou nic mít. Jessiko, ty už se nezměníš. Tobě nevadí využívat lidi, když je potřebuješ. Asi tě ani nezajímá, že jsem kvůli tobě ztratil opravdového přítele.“

Jessika se na Alana dlouze zadívala, pak se sama odstrčila. „Seš hnusnej. Pusť mě ven, nechci tu být!“ odsekla.

„Myslíš, že si ještě někoho najdeš, chudáčku?“ vysmála se Alanovi do obličeje, když ji odemkl východ. Dveře už zaklapla sama.

„Myslím, že ne.“ odpověděl už jen pro sebe.

Váhal jsem jen chvilku, pak jsem připlul k Alanovi. Ještě se trochu chvěl. Zadíval se na mne udiveně, ale neptal se na nic.

Ach jo! Aby čert vzal ten prokletý tablet i s kabelem! Byla to vlastně jen prkotina, která se náhodou rozrostla do větších rozměrů. Později u soudu Nevilainenovi neřekli ani slovo a všichni mysleli, že tablet s kabelem jim dal Konrád. Alan byl jenom taková vedlejší oběť, která našťěstí nikoho nezajímala.

„V jednom ses spletl,“ položil jsem mu ruku na rameno.

Podíval se na mne tázavě.

„O žádného přítele jsi nepřišel!“

Dana a Rudolf Mentzlovi

Na dohled Cruithne

Žádná část této publikace nesmí být publikována a šířena žádným způsobem a v žádné podobě bez výslovného svolení autorů.

Autoři: Mgr. Dana Mentzlová, Ing. Rudolf Mentzl

dana.mentzlova@gmail.com, rudolfmentzl@gmail.com

Grafika a obálka: RNDr Dana Tenzler, danatenzler@googlemail.com

